

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาวิจัย

เรื่อง "รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัว และการยอมรับจากสังคม"

โดย

ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา

สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ กรมราชทัณฑ์

ธันวาคม 2550

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการศึกษาวิจัย

เรื่อง "รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัว
และการยอมรับจากสังคม"

คณะวิจัย

สังกัด

1. นางสาวเพตินใจ แต่เกษม	กรมราชทัณฑ์
2. นางสาววิศรา ศิริสุทธิเดชา	กรมราชทัณฑ์
3. นางสาวศิริส อรุณคง	กรมราชทัณฑ์
4. นางสาวพรพรรณ ศิลปวัฒนาพร	กรมราชทัณฑ์
5. นางสาวชุติมา ไชยรัตน์	กรมราชทัณฑ์

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ ศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สัก และแสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหการสักของผู้ต้องขัง เพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม ตลอดจนเพื่อสร้างหลักสูตรอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสัก วิธีการศึกษาใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูลจากประชากร 3 กลุ่ม คือ ประชาชน เจ้าหน้าที่เรือนจำ ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ รวมทั้งมีการสัมภาษณ์จัดทำกรณีศึกษาผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบจากการสัก 5 ราย และมีการจัดสัมมนาเพื่อระดมความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

ผลการศึกษาจากประชาชน จำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ประกอบอาชีพรับราชการ ส่วนใหญ่ไม่มีรอยสักตามร่างกาย ร้อยละ 85.5 แต่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสักร้อยละ 64.8 เพราะมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก ร้อยละ 46.0 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ ร้อยละ 44.0 สำหรับการที่เรือนจำมีกฎระเบียบห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้วถึงร้อยละ 82.0 และมองว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 78.8 และร้อยละ 45.0 ไม่แน่ใจว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่จะเคยถูกจำคุกมาก่อนหรือไม่

หากคนในครอบครัวขออนุญาตสักร่างกาย ร้อยละ 71.8 ไม่อนุญาตเพราะดูไม่สะอาดและสังคมไทยในปัจจุบันยังไม่ยอมรับ หางานทำลำบากและอาจติดเชื้อ ในส่วนผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย พบว่า รอยสักจะมีผลต่อการสมัครงานถึงร้อยละ 43.1 รองลงมาร้อยละ 26.0 เห็นว่ารอยสักมีผลทำให้สังคมไม่ยอมรับ และร้อยละ 22.9 เห็นว่ารอยสักเป็นการตีตราว่าเคยถูกจำคุกมาก่อน

ผลการศึกษาจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน 120 คน เป็นเพศชาย ร้อยละ 93.3 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีอายุราชการประมาณ 21-30 ปี มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสัก ร้อยละ 59.2 เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เห็นด้วย ร้อยละ 85.8 ในการห้ามผู้ต้องขังสักในเรือนจำ เนื่องจากเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษออกจากเรือนจำ ตลอดจนมีความเห็นว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุมถึงร้อยละ 81.6 เนื่องจากการสร้างกลุ่มแก๊งในเรือนจำและชอบทำตัวเป็นข่าใหญ่ ร้อยละ 49.0 และชอบกระทำความผิดวินัยไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ ร้อยละ 20.4 ทัศนคติต่อผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั้งตัว คิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้ในระดับมากโดยสาเหตุของปัญหาที่เกิดขึ้นในเรือนจำ ประกอบด้วย อัตรากำลังเจ้าหน้าที่น้อย การควบคุมของเจ้าหน้าที่ไม่สามารถดูแล

ครอบคลุมทุกพื้นที่ในเรือนจำทำให้เกิดการลักลอบลักได้ง่าย
ขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก

บทลงโทษไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว

ที่ผ่านมาเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก ร้อยละ 78.3 ส่วนใหญ่เป็นการชี้แจงในเรื่องกฎระเบียบข้อห้ามในการสัก แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์การอบรมที่มีลักษณะเฉพาะจึงทำให้ผู้ต้องขังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง เหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่ทราบ ร้อยละ 39.7 และตรวจสอบได้ยากว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ ร้อยละ 38.0

สำหรับปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข ร้อยละ 38.6 เพราะทำให้เรือนจำประสบปัญหาต่าง ๆ ตามมาถึงร้อยละ 93.3 คือ เกิดค่านิยมในการเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง ร้อยละ 36.0 เกิดการติดเชื้อผิวหนังอักเสบ ร้อยละ 29.2 ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษทางวินัย ร้อยละ 17.2 เกิดปัญหาในด้านการควบคุม ร้อยละ 15.0 และมีเรื่องผลประโยชน์ที่เกิดจากการจ้างสัก การลักลอบนำหมึกเข้าเรือนจำ ฯลฯ

ผลการศึกษาจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ จำนวน 420 คน พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา สถานภาพโสด นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ รองลงมาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไปร้อยละ 49.0 โดยมีรายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน ส่วนใหญ่กระทำผิดคดี พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ

ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ ร้อยละ 50.7 สักทั้งจากข้างในและนอกเรือนจำ โดยสักครั้งแรกตั้งแต่อายุยังน้อย 16-20 ปี ร้อยละ 49.3 และน้อยกว่า 15 ปี ร้อยละ 30.0 สำหรับลวดลายที่สักส่วนใหญ่เป็นรูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ตูน มังกร เสือ ฯลฯ รองลงมาลายโมเดิร์น และลายไม้เลื้อย ค่าใช้จ่ายในการสัก ร้อยละ 69.7 สักฟรีไม่เสียค่าใช้จ่าย บริเวณที่นิยมสักบริเวณแผ่นหลัง หน้าอก สาเหตุที่ตัดสินใจ อันดับ 1 คือสวยงามตามแฟชั่น ร้อยละ 23.8 อันดับ 2 คือ ระบายความเครียด ร้อยละ 19.1 และอันดับ 3 คืออยู่ว่าง ๆ สักแก้เหงา ร้อยละ 18.1 โดยจะสักหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 4-6 เดือน และใช้เวลาในช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอนในการลักลอบสักมากที่สุด เนื่องจากเจ้าหน้าที่เข้าเวรกลางคืนมีน้อย และมีระยะเวลานานในการอยู่บนเรือนนอน ส่วนที่ลักลอบสักในช่วงกลางวัน จะสักบริเวณราวห้องน้ำ รองลงมาบริเวณราวตากผ้า

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก พบว่าใช้หมึก เข็มเย็บผ้า เข็มเย็บผ้า/เข็มเย็บผ้าหรือน้ำมันมาทำ ใช้ไม้พันเข้ากับเข็มเพื่อเป็นค้ำจับ ใช้สายกีตาร์ หรือปากกามาฝนให้แหลมแทนเข็มเย็บผ้า ส่วนอุปกรณ์อื่น ๆ ที่ใช้ในการสักคือการใช้แปรงโรยเพื่อปกปิดรอยสักที่เพิ่งสักใหม่ ๆ ไม่ให้เจ้าหน้าที่จับได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.6 มีการทำความสะอาดเข็มก่อนสักทุกครั้ง วิธีการทำความสะอาด ร้อยละ 22.1 ทำความสะอาดด้วยวิธีใช้แอลกอฮอล์เช็ด รองลงมาใช้ไฟเผา

ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ เคยได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก ร้อยละ 76.9 แต่เป็นเพียงการอบรมแนะนำในช่วงแรกเข้าเรือนจำหรือบริเวณหน้าแถวในตอนเช้าถึงระเบียบของเรือนจำในการห้ามมิให้ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ยังขาดการอบรมในหลักสูตรเฉพาะของการให้ความรู้เรื่องอันตรายและผลกระทบของการสัก และเห็นว่ารอยสักจะมีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ ร้อยละ 64.3 ดังนั้นผู้ต้องขังที่สักร่างกายจึงมีความคิดที่จะลบรอยสักร้อยละ 51.4 ส่วนผู้ที่ไม่ต้องการลบ เพราะชอบรอยสักและการลบรอยสักมีราคาแพง ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสักในเรือนจำ ร้อยละ 13.3 ถูกลงโทษทางวินัย และร้อยละ 7.4 ติดเชื้อโรคและเกิดผิวหนังอักเสบจากการสัก โทษทางวินัยที่ได้รับส่วนใหญ่จะถูกฝึกแถวมากที่สุดร้อยละ 48.4 รองลงมาร้อยละ 17.2 จะเป็นการงดเยี่ยมญาติ โดยร้อยละ 56.5 ไม่คิดที่จะสักเพิ่ม

จากการศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเจ้าหน้าที่และผู้ต้องขัง พบว่าประชาชนและเจ้าหน้าที่เห็นด้วยที่การสักควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ ส่วนผู้ต้องขังเห็นด้วยอย่างยิ่งอาจเป็นเพราะผู้ต้องขังส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบจากการสัก และคิดว่าสังคมไม่ยอมรับผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย ร้อยละ 48.1 ส่วนประชาชนและเจ้าหน้าที่ไม่แน่ใจ ร้อยละ 51.8 และร้อยละ 40.8 ตามลำดับ รวมทั้งประชากรทั้ง 3 กลุ่ม เห็นด้วยว่าการสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

1. ควรมีการบรรจุหลักสูตรในการให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากรอยสักในการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่
2. ผู้บริหารเรือนจำ ควรกำหนดแนวทางปฏิบัติให้เจ้าหน้าที่เรือนจำเข้มงวดกวดขันและตรวจสอบการลักลอบสักของผู้ต้องขังโดยมีการจัดทำประวัติผู้ต้องขังเข้าใหม่ให้มีข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักในร่างกายและมีการติดตามผลหากมีรอยสักเพิ่มขึ้นให้ลงโทษทางวินัย
3. เรือนจำและทัณฑสถานควรจัดโครงการมั่นใจกายไม่มีรอยสัก โดยรับผู้ต้องขังเข้าใหม่ที่ไม่มียอยสักเข้าร่วมชมรมว่าจะไม่มีรอยสักบนร่างกายเพื่อณรงค์และป้องกันการสักภายในเรือนจำ
4. ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังให้กำหนดบทลงโทษทางวินัยไว้ โดยเฉพาะ ชดเชยและเป็นมาตรฐานเดียวกัน
5. ควรเข้มงวดกวดขันในการตรวจผู้ต้องขังที่ออกไปทำงานสาธารณะนอกเรือนจำ หรือไปศาลก่อนเข้าเรือนจำและตรวจค้นอุปกรณ์ที่อาจลักลอบนำขึ้นไปสักก่อนขึ้นเรือนนอน
6. ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนค่านิยมและทัศนคติของผู้ต้องขังเพื่อผ่อนคลายความเครียด และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เช่น กิจกรรมวาดภาพ การประดิษฐ์สิ่งของ ฯลฯ
7. เจ้าหน้าที่ควรเพิ่มความระมัดระวังในการควบคุมดูแลตามบริเวณที่เสี่ยงต่อการลักลอบสัก และกำหนดให้มีผู้ช่วยเหลือซึ่งเป็นหัวหน้าห้องช่วยสอดส่องดูแลไม่ให้มีการลักลอบสักในเรือนจำ
8. ควรมีการฝึกอาชีพในด้านศิลปะให้กับอาจารย์สักที่มีความถนัดและสนใจ

ABSTRACT

The objectives of the research on “Tattoo of inmate...Problem in adaptation and reintegration” were to study the problem of tattooed inmates in prison, factors related to tattoo of inmates in prison, to find how to solve and seek the measure to prevent the problem and to perform training course of new received inmates for prevent tattooing. Three sample groups are people ,prison officer and tattooed inmates . We have interview 5 cases of tattooed inmates concern with receive impact from tattoo after release.

400 of people results , the study found the most of sample groups are 21-30 year of age, had a bachelor’s degree, to be a government official and not have tattoo on body (85%) but peer have tattoo on body (64.8%). The most of sample group disagree with tattoo of inmate (44%) and agree with order to not permit inmate tattooed in prison (82%).

120 of prison officers results, the study found the most of sample groups are male, 41-50 year of age, had a bachelor’s degree, 21-30 years of work experience. The most of sample group agree with to prohibit tattoo of prisoners in prison because tattoo is the cause of many problem for treatment. Most of prisons not have the specific course for introduce inmates to prevent tattoo.

420 of tattooed inmates result, , the study found the most of tattooed inmates are 21-30 year of age, had primary education background, single status , Buddhism , used to work as labor and had income between 5,001-10,000 baht per month .Also they reside in the south of Thailand.

Most of inmates tattooing from both inside and outside prison (50.7%) . They are between 16-20 year of age for the first time to have tattoo (49.3%).The popular design of tattoos are dragon, tiger and modern design. The popular area on body for tattoos is back . they have tattoo after live in prison about 4-6 months and tattooing in the nighttime.

The priority of reasons for tattoo of inmates were as follow : (1) fashion in prison 23.8% ; (2) to express one’s feelings 19.1% ; (3) to relief feel lonely 18.1 % .

The study found 51.4% of tattooed inmates need to remove tattoo because worry about to apply for a job and acceptance of social after release.

An instrument for tattooing of inmates in prison to consist of ; an ink, a pin or pen, olive oil and powder.

Recommendation of researchers on this study were as follow :

1. To have training course of all new received inmates for introduce about impact and to prevent tattoo.
2. To record profile of new received inmates about tattoo and often to check body of inmates.
3. To improve the discipline punishment of tattooed inmates and the inmates tattoo artist in prison.
4. To have activities or treatment programs for change attitude and value of tattooed inmates and the inmates tattoo artist about tattoo.
5. To strict for control risk areas in prison.
6. Prison should give the inmates tattoo artist have a chance to show their ability such as painting .

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	(1)
สารบัญตาราง.....	(8)
 บทที่ 1	
1. บทนำ.....	
หลักการและเหตุผล.....	1
วัตถุประสงค์ในการศึกษา.....	5
มูลเหตุจูงใจในการศึกษา.....	5
ขอบเขตในการศึกษา	6
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา.....	6
รายชื่อที่ปรึกษาและคณะวิจัย.....	7
ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์.....	8
2. การทบทวนวรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับรอยสัก.....	9
การสักในประเทศไทย.....	12
การสักในเอเชีย ญี่ปุ่น ยุโรป.....	15
ความมุ่งหมายของการสัก.....	18
แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่ม.....	30
แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของนักโทษ.....	32
ทฤษฎีทางด้านอาชญวิทยา.....	34
ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
3. ระเบียบวิธีการศึกษาวิจัย	
วิธีการศึกษา.....	50
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	50
ประชากรที่ใช้ในการศึกษา.....	51

การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	52
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
กรอบแนวคิดในการศึกษา.....	53
4. ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา.....	
ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป.....	54
ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่เรือนจำ.....	72
ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ.....	109
ส่วนที่ 4 กรณีศึกษาผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ.....	147
กรณีศึกษาที่ 1 (อาจารย์สัก).....	147
กรณีศึกษาที่ 2 (ผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบทางลบ).....	154
กรณีศึกษาที่ 3 (ผู้ต้องขังที่เกิดแผลติดเชื้อ).....	162
กรณีศึกษาที่ 4 (กรณีสังคมไม่ยอมรับ).....	165
กรณีศึกษาที่ 5 (กรณีสักทั้งตัว).....	168
ส่วนที่ 5 สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการ.....	173
5. สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ.....	184
ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย.....	194
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้างต่อไป.....	195
ภาคผนวก.....	197
ข่าวแจกสื่อมวลชนในการสัมมนาทางวิชาการ.....	198
แบบสอบถามประชาชนทั่วไป.....	200
แบบสอบถามเจ้าหน้าที่เรือนจำ.....	202
แบบสอบถามผู้ต้องขัง.....	209
บรรณานุกรม.....	218

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	สถิติผู้ต้องขังที่มีรอยสักจำแนกตามสถานที่สัก.....	3
2	สถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทการกระทำผิด (กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5).....	3
1.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	55
1.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....	55
1.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	56
1.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส.....	56
1.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา.....	57
1.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ.....	57
1.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้.....	58
1.8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก.....	58
1.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ.....	58
1.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีรอยสักตามร่างกาย.....	59
1.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก.....	59
1.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น.....	60
1.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าผู้ที่สักร่างกาย เป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม.....	60
1.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการสักร่างกาย.....	61
1.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการมีกฎระเบียบ มิให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ.....	62
1.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกต่อรอยสักขนาดใหญ่ ตามร่างกาย.....	63
1.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าขนาดและลวดลายของ รอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม.....	64
1.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ ตามร่างกายในปัจจุบัน.....	64
1.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย.....	65
1.20	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องการให้เรือนจำอนุญาต ให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง.....	65

1.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการอนุญาตให้คนในครอบครัวสัก.....	67
1.22	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการไม่มองบุคคลว่าดีหรือเลว จากการมีรอยสัก.....	68
1.23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน.....	68
1.24	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการห้ามมิให้ผู้ต้องขัง สักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน.....	69
1.25	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่ารอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ ผู้พ้นโทษไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน.....	70
2.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ.....	72
2.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....	72
2.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	73
2.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส.....	73
2.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา.....	74
2.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอัตราเงินเดือน.....	74
2.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ (ซี).....	75
2.8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุราชการ.....	75
2.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่ปฏิบัติงานในปัจจุบัน.....	76
2.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่เคยปฏิบัติงานในเรือนจำ.....	76
2.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนเรือนจำที่เคยปฏิบัติงาน.....	77
2.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคนในครอบครัวหรือคนรู้จัก นอกเรือนจำมีรอยสักตามร่างกาย.....	78
2.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ.....	79
2.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสัก มีปัญหาในการควบคุม.....	79
2.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ.....	80
2.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ.....	81
2.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่นิยมสักในเรือนจำ.....	82
2.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเรือนจำที่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก.....	83
2.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลักลอบนำอุปกรณ์สักเข้าไปในเรือนจำ.....	83

2.20	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก ในเรือนจำ.....	84
2.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการห้ามผู้ต้องขังลัก.....	85
2.22	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าขนาดและรวดเร็ว ของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม.....	86
2.23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าสังคมปัจจุบัน ยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย.....	87
2.24	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย.....	87
2.25	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าเรือนจำควรอนุญาต ให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพื่อช่วยต่อการควบคุมความสะอาดและปลอดภัย.....	88
2.26	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการห้ามผู้ต้องขัง สักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน.....	89
2.27	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกระหว่างพฤติกรรมการลักลอบลัก ของผู้ต้องขังในเรือนจำ.....	89
2.28	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัญหาที่เรือนจำประสบจากการสัก.....	90
2.29	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบลักแต่ ไม่ถูกลงโทษทางวินัย.....	91
2.30	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ผู้ต้องขังนิยมสัก.....	92
2.31	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความเห็นต่อรูปแบบการลงโทษ.....	93
2.32	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสัก.....	94
2.33	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย.....	95
2.34	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามมาตรการในการป้องกันการลักลอบลัก.....	102
2.35	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการลักลอบลักแก้ไขได้.....	103
2.36	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าการลงโทษ โดยรวดเร็ว รุนแรงทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าลัก.....	104
2.37	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าควรมีการแก้ไข กฎหมายเพื่อกำหนดว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรลงโทษสถานใด.....	105
2.38	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าควรมีมาตรการตรวจสอบ รอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือน.....	106

2.39	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการกำหนดหลักสูตรปฐมนิเทศ ผู้ต้องขังเข้าใหม่เรื่องอันตรายของการสักร่างกาย.....	107
3.1	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ.....	109
3.2	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา.....	109
3.3	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส.....	110
3.4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนบุตร.....	110
3.5	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา.....	111
3.6	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภูมิลำเนา.....	111
3.7	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพก่อนต้องโทษ.....	112
3.8	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้.....	112
3.9	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฐานะครอบครัว.....	113
3.10	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผู้ที่พักอาศัยด้วยในวัยเด็ก.....	113
3.11	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความสัมพันธ์ในครอบครัว.....	114
3.12	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคนสนิทในครอบครัว.....	114
3.13	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ.....	115
3.14	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข.....	115
3.15	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฐานความผิด.....	116
3.16	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของผู้กระทำผิด.....	116
3.17	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามกำหนดโทษ.....	117
3.18	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด.....	117
3.19	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการกระทำผิด.....	118
3.20	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาการถูกคุมขังในเรือนจำ.....	118
3.21	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ.....	119
3.22	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการต้องโทษในสถานพินิจ.....	120
3.23	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ในการสักร่างกาย.....	121
3.24	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สักครั้งแรกนอกเรือนจำ.....	121
3.25	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สักครั้งแรกในเรือนจำ.....	122
3.26	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่สักตามร่างกาย.....	122
3.27	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนรอยสักในร่างกาย.....	123
3.28	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่สักในเรือนจำ.....	123
3.29	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าใช้จ่ายของการสักในเรือนจำ.....	124

3.30	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามบริเวณที่สักตามร่างกาย.....	125
3.31	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาเหตุที่สักครั้งแรกทั้งภายนอกและภายในเรือนจำ.....	126
3.32	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ยักครั้งแรกหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ.....	127
3.33	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้ในการสักร่างกาย.....	127
3.34	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ในการสักร่างกายในช่วงกลางวัน.....	128
3.35	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีเพื่อนสนิทสักร่างกาย.....	128
3.36	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามตลาดยาที่นิยมสักในเรือนจำ.....	129
3.37	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักจากในเรือนจำ.....	129
3.38	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอุปกรณ์ที่ใช้ในการสักในเรือนจำ.....	130
3.39	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการทำความสะอาดอุปกรณ์สัก.....	131
3.40	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการทำความสะอาด.....	131
3.41	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำ.....	132
3.42	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องรอยสักต่อการยอมรับของคนในสังคม.....	133
3.43	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องรอยสักกับการยอมรับของคนในครอบครัว.....	134
3.44	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องปัญหาที่เกิดจากการสัก.....	135
3.45	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นและค่านิยมในการสัก.....	137
3.46	จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเด็นทัศนคติต่อการสักร่างกายในเรือนจำ.....	140
3.47	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามมาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ.....	144

บทที่ 1

รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม

หลักการและเหตุผล

กรมราชทัณฑ์ เป็นหน่วยงานในสังกัดกระทรวงยุติธรรม ซึ่งมีหน้าที่ในการควบคุมผู้กระทำผิดที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมตามคำพิพากษาของศาลโดยใช้ระบบเรือนจำ/ทัณฑสถาน ทั้งนี้ กรมราชทัณฑ์ได้กำหนดพันธกิจ (Mission) ตามแผนปฏิบัติราชการ 4 ปี พ.ศ. 2548-2551 ไว้ 2 ประการ ประกอบด้วยพันธกิจแรกคือการควบคุมผู้ต้องขังอย่างมีอาชีพและพันธกิจที่ 2 คือบำบัด ฟื้นฟู และแก้ไขพฤติกรรมของผู้ต้องขังอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีวัตถุประสงค์ให้ผู้ต้องขังได้รับการปฏิบัติระหว่างถูกควบคุมอย่างถูกต้องตามหลักอาชญาวิทยา หลักทัณฑวิทยา และมีสภาพความเป็นอยู่ตามข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำ สำหรับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังขององค์การสหประชาชาติ รวมทั้งผู้ต้องขังต้องได้รับการแก้ไขปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรม ให้เป็นบุคคลที่สังคมพึงปรารถนาและสามารถเป็นทรัพยากรบุคคลที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาประเทศ

กรมราชทัณฑ์ได้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องที่จะพัฒนาผู้ต้องขังซึ่งถือเป็นทรัพยากรบุคคลกลุ่มหนึ่งที่สำคัญในสังคม ถึงแม้ว่าบุคคลเหล่านี้จะเคยผิดพลาดและก้าวเข้าสู่ระบบเรือนจำ อย่างไรก็ตามวันหนึ่งเมื่อบุคคลเหล่านี้พ้นโทษก็ต้องกลับเข้าไปสู่สังคมภายนอก และใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคม ดังนั้นเรือนจำจึงจำเป็นต้องมีกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (Socialization) ให้ความรู้ด้านการศึกษาและอาชีพเพื่อที่จะสามารถนำไปใช้หาเลี้ยงชีพภายหลังพ้นโทษไปแล้ว ปัจจุบันกรมราชทัณฑ์มีเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศถึง 137 แห่ง¹ และมีจำนวนผู้ต้องขังทั่วประเทศ จำนวน 167,845 คน (สำรวจ ณ เดือนกันยายน 2550 สถิติจากกองแผนงาน กรมราชทัณฑ์)

สำหรับภารกิจในด้านการควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานจำเป็นต้องตระหนักถึงการรักษาสีบทนของผู้ต้องขังอันเป็นสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน จากแนวคิดที่ว่าผู้ต้องขังยังเป็นสมาชิกคนหนึ่งในสังคม ฉะนั้น ถึงแม้ผู้ต้องขังจะต้องสูญเสียหรือถูกจำกัดสิทธิบางส่วนที่เกิดจากการกระทำผิดและถูกลงโทษตามคำพิพากษา แต่ก็ยังคงมีสิทธิเสรีภาพบางประการเหลืออยู่ในฐานะที่เป็นปัจเจกชน เช่น การให้สิทธิในการรับรู้ข่าวสาร การได้รับการเยี่ยมจากญาติ การได้รับการดูแลเมื่อเจ็บป่วย เป็นต้น ส่วนการจำกัดสิทธิของผู้ต้องขังบางประการโดยใช้กฎระเบียบของเรือนจำนั้นเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการอยู่ร่วมกันของกลุ่มผู้ต้องขังซึ่งเป็นสังคมกลุ่มใหญ่และมาจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่แตกต่างกัน จึงมีกฎระเบียบไว้เพื่อป้องกันปัญหาความขัดแย้ง การทะเลาะวิวาท หรือเพื่อประโยชน์ด้านการควบคุมของเจ้าหน้าที่ เนื่องจากผู้ต้องขังในแต่ละเรือนจำมีจำนวนมาก

¹ สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ (รท 102) กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์

หากไม่มีกฎระเบียบที่บังคับให้ผู้ต้องขังปฏิบัติตามจะเกิดปัญหาความวุ่นวายตามมาได้ ซึ่งประเภทการกระทำผิดวินัยของผู้ต้องขังตามที่กำหนดไว้ในหมวด 5 ของกฎกระทรวงมหาดไทย ออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 ได้บัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยไว้อย่างชัดเจนในข้อ 103 ว่าผู้บัญชาการเรือนจำมีอำนาจที่จะลงโทษทางวินัยกับผู้ต้องขังได้ทุกสถานตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย แต่ผู้บัญชาการจะลงโทษทางวินัยกับผู้ต้องขังสถานใด พึงต้องดูว่าพฤติการณ์ซึ่งเป็นกรณีแห่งความผิดนั้น สอดคล้องกับบทลงโทษที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงข้อใด ซึ่งการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทความผิดสามารถแบ่งออกเป็นกรณีกระทำผิดวินัยตามกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5 และกรณีกระทำผิดวินัยนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5

สำหรับการกระทำผิดวินัยตามกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5 ยกตัวอย่างเช่น การนำสิ่งของต้องห้ามเข้ามาในเรือนจำ ก่อการวิวาท เล่นการพนัน กระด้างกระเดื่องต่อเจ้าพนักงาน ฯลฯ นอกเหนือจากลักษณะของการกระทำผิดวินัยตามกรอบที่กฎกระทรวงกำหนด ยังมีการกระทำผิดนอกเหนือจากกรอบของกฎกระทรวงที่ส่งผลต่อการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขังที่สำคัญ คือ การลักลอบลักร่างกายของผู้ต้องขัง ซึ่งเป็นปัญหาที่มีมาเป็นระยะเวลานาน เนื่องจากการรวมกลุ่มของผู้ต้องขังในพื้นที่ที่จำกัดในกรอบกำแพงเรือนจำ มีการถ่ายทอดค่านิยม และพฤติกรรมการเล่นแบบซึ่งกันและกัน และปัญหาการลักร่างกายมิใช่เป็นปัญหาเฉพาะทางด้านร่างกายของผู้ต้องขังที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคระหว่างกันภายในเรือนจำเนื่องจากการใช้เข็มร่วมกัน แต่ยังส่งผลกระทบต่อเนื่องไปจนถึงเมื่อผู้ต้องขังได้รับการปล่อยตัวพ้นโทษซึ่งรอยสักยังติดตัวออกไป ทำให้เกิดปัญหาการถูกสังคมรังเกียจ และเกิดการไม่ยอมรับของสังคม การถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นคนขี้คุก การหางานทำ ฯลฯ

จากข้อมูลของทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์ ซึ่งได้สำรวจรอยสักของผู้ต้องขังในขณะที่มาตรวจสุขภาพ เอ็กซเรย์ปอด รวมทั้งสิ้น 10,544 คน (ระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2540 – ตุลาคม 2545) พบว่ามีรอยสักมากถึง 5,311 คน ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 50.36 ในจำนวนผู้ต้องขังที่มีรอยสักเหล่านี้ ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 20-29 ปี จำนวน 2,254 คน (42.44%) รองลงมาคืออายุระหว่าง 30-39 ปี จำนวน 1,863 คน (35.08%) โดยสามารถแยกประเภทการสักจากภายในและภายนอกเรือนจำ² ได้ดังนี้

² www.hosdoc.com เรื่อง การสักยันต์ในเรือนจำ

ตารางที่ 1
สถิติผู้ต้องขังที่มีรอยสักจำแนกตามสถานที่สัก

สถานที่สัก	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สักนอกเรือนจำ	1,878	35.36
สักในเรือนจำ	2,983	56.16
สักทั้งนอกและในเรือนจำ	404	7.60
มีรอยสักแต่ไม่ให้ข้อมูล	46	0.86
รวม	5,311	100

จากตารางที่ 1 พบว่าส่วนใหญ่ผู้ต้องขังสักนอกเรือนจำถึงร้อยละ 35.36 รองลงมาคือการสักจากนอกเรือนจำ ร้อยละ 56.16 และร้อยละ 7.60 สักทั้งนอกและในเรือนจำ สะท้อนให้เห็นว่าปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังมีเป็นจำนวนมาก แต่เมื่อเข้าสู่กระบวนการลงโทษทางวินัย กลับมีจำนวนเล็กน้อย เนื่องจากอุปกรณ์หรือเข็มที่ใช้ในการสักยี่ห้อที่มีขนาดเล็ก ยากต่อการตรวจสอบ ซึ่งเมื่อพิจารณาจากสถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทความผิด (กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5) ปรากฏดังนี้

ตารางที่ 2
สถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทการกระทำผิด
(กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5)
(1 ตุลาคม 2546 – 30 กันยายน 2547)

ลำดับ ที่	ประเภทการกระทำผิดวินัย <u>นอกกรอบ</u> ที่กำหนดไว้ในหมวด 5	จำนวนผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย		
		ชาย	หญิง	รวม
1	การทำร้ายร่างกายฝ่ายเดียว	365	201	556
2	การลักลอบสักร่างกาย	304	57	361
3	การลักลอบสูดดมสารระเหย (ทินเนอร์)	184	87	271
4	อื่น ๆ	21	23	44
	รวม	874	368	1,242

(ฝ่ายเลือนและลดชั้นผู้ต้องขัง สำนักทัณฑปฏิบัติ กรมราชทัณฑ์)

จากตารางที่ 2 แสดงสถิติการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัยจำแนกตามประเภทความผิด (กรณีกระทำผิดนอกกรอบที่กำหนดไว้ในหมวด 5) พบว่ามีการลงโทษผู้ต้องขังที่กระทำผิดวินัยกรณีที่ถูกกลบสักร่างกายเพียง 361 คน ซึ่งในข้อเท็จจริงจะพบว่าผู้ต้องขังที่ถูกกลบสักร่างกายในเรือนจำเป็นจำนวนมากแต่ถูกลงโทษเพียงเล็กน้อยเท่านั้นเพราะส่วนใหญ่ผู้ต้องขังจะถูกกลบสักร่างกายในเวลากลางคืนซึ่งยากต่อการควบคุมเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่จำนวนน้อย แม้ว่ากรมราชทัณฑ์จะมีหนังสือสั่งการไปยังเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศเพื่อกำชับการป้องกันการสักร่างกายของผู้ต้องขัง³ โดยให้เข้มงวดในการตรวจค้นและจัดเก็บเครื่องมือเครื่องใช้ในการฝึกวิชาชีพซึ่งอาจลักลอบนำไปดัดแปลงเป็นเครื่องมือในการสักร่างกายได้ รวมทั้งให้ชี้แจงทำความเข้าใจให้ผู้ต้องขังตระหนักถึงอันตรายในการสักร่างกาย ซึ่งอาจติดเชื้อโรคที่เป็นอันตรายต่อชีวิต และยังไม่เป็นผลดีต่อตัวผู้ต้องขังเมื่อพ้นโทษ ซึ่งเรือนจำและทัณฑสถานทุกแห่งได้ดำเนินการตรวจค้น และจัดเก็บเครื่องมือฝึกวิชาชีพเพื่อป้องกันการลักลอบไปทำเครื่องมือสักร่างกาย และดำเนินการลงโทษทางวินัยกับผู้ที่ถูกกลบสักร่างกายในเรือนจำ แต่ในปัจจุบันก็ยังมีกรลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังอยู่อย่างต่อเนื่อง

ปัญหาการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำมีมานานเนื่องจากเป็นค่านิยมของผู้ต้องขังที่ต้องการสักเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง โดยอาจเป็นการสักตามแฟชั่นเพื่อความสวยงาม สักโดยมีความเชื่อทางไสยศาสตร์ ความเครียดจากการถูกจำคุก หรือเป็นการประชดชีวิต หรือต้องการแสดงออกให้ผู้ต้องขังอื่นเกิดความเกรงกลัวว่าตนเองอยู่ในเรือนจำมานาน หรือชอบแสดงพฤติกรรมที่ผู้ต้องขังอื่น ๆ ไม่กล้าทำโดยเฉพาะรวมตัวกันทำผิดระเบียบของเรือนจำ ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่ส่งผลกระทบต่อทางลบทั้งต่อตัวผู้ต้องขัง และเจ้าหน้าที่เรือนจำ ซึ่งการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังเป็นพฤติกรรมเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดปัญหาโรคติดต่อ การติดเชื้อ ระหว่างผู้ต้องขังจากการใช้อุปกรณ์ในการสักที่ไม่สะอาด เช่น โรคเอดส์ โรคไวรัสตับอักเสบบ และรอยสักดังกล่าวยังไม่สามารถลบออกได้ และต้องติดตัวไปตลอด เมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกไปสู่สังคมภายนอกยังส่งผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของผู้ต้องขังซึ่งทำให้คนส่วนใหญ่ทราบว่าคุณค่าดังกล่าวเคยผ่านการจำคุกทำให้มีความรังเกียจและมีผลต่อการเข้าสมัครงานเนื่องจากสถานประกอบการส่วนใหญ่จะไม่รับผู้ที่มีรอยสักเข้าทำงาน ไม่สามารถหางานที่ดีในการประกอบอาชีพเพื่อหาเลี้ยงตนเองได้ เมื่อรู้สึกว่างานไม่ให้ออกาสและขาดโอกาสในการประกอบอาชีพที่สุจริตก็จะกลับไปกระทำผิดซ้ำ

³ จากผลการศึกษาวินัยเรื่อง เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพซึ่งศึกษากลุ่มผู้ต้องขังที่กระทำผิดหลายครั้งและมีความเป็นมืออาชีพในการประกอบอาชญากรรมในแต่ละประเภทคดี พบว่ากลุ่ม

³ หนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยธ 0705/1515 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2546 เรื่อง กำชับการป้องกันการสักร่างกายผู้ต้องขัง และหนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยธ 0711/1424 ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2548 เรื่อง การสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

⁴ พิมพ์พรณ รัตนวิเชียร, “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรอยสักของผู้ต้องขัง”, (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

⁵ ศูนย์วิจัยและพัฒนาอาชญาวิทยา, “เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพ”, (กรุงเทพฯ : บริษัท บพิธการพิมพ์ จำกัด, 2549) น.80-81

ผู้ต้องขังมีอาชีพทุกประเภทคือส่วนใหญ่มีรอยสัก ร้อยละ 68.9 ซึ่งส่วนใหญ่สักจากในเรือนจำ โดยสาเหตุที่สักส่วนใหญ่เพื่อเป็นการระบายความเครียด เพื่อความสวยงามตามแฟชั่น และเพื่อเป็นสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายของกลุ่มแก๊งค์ตนเอง ฯลฯ อย่างไรก็ตามการเลียนแบบพฤติกรรมการสักร่างกายซึ่งเป็นค่านิยมที่ได้รับการถ่ายทอดซึ่งกันและกันในเรือนจำไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อภายในเรือนจำเท่านั้น แต่ยังส่งผลกระทบยาวไปจนกระทั่งพ้นโทษออกไปสู่สังคมภายนอกเสมือนการตีตราจากเรือนจำที่ติดตัวไปตลอดชีวิต

ปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังจึงเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการควบคุมและแก้ไขผู้ต้องขัง แต่ในปัจจุบันยังมีการศึกษาวิจัยในด้านนี้ไม่มากนัก ทำให้ไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะนำไปใช้ประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว ดังนั้น การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาถึงสภาพปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขัง สาเหตุหรือแรงจูงใจของการสัก ปัญหาด้านการปรับตัวและบุคลิกภาพของผู้ต้องขังที่ทำการสักร่างกาย ซึ่งจะสามารถนำมาเป็นข้อมูลในการป้องกันผู้ต้องขังไม่ให้ลักลอบสักในเรือนจำ อันจะส่งผลต่อการยอมรับของคนในสังคมต่อกลุ่มผู้ต้องขังที่มีรอยสักซึ่งบ่งบอกถึงการเคยผ่านการจำคุกในเรือนจำและเป็นประโยชน์ต่อการนำไปใช้เป็นข้อมูลในการอบรมผู้ต้องขังแรกรับเพื่อสร้างค่านิยมที่ถูกต้องในการใช้ชีวิตในเรือนจำ และเป็นการแสวงหาแนวทางในการกำหนดนโยบายหรือมาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำได้ต่อไปในอนาคตเพื่อไม่ให้เป็นการบาปติดตัวผู้ต้องขังออกไปเมื่อพ้นโทษ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ
2. เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สักร่างกายเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม
3. แสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อ

ช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม

4. เพื่อสร้างหลักสูตรในการอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

เนื่องจากคณะวิจัย มีหน้าที่รับผิดชอบในการศึกษาวิเคราะห์ วิจัยเพื่อพัฒนางานด้านอาชญาวิทยาและระบบงานราชทัณฑ์ให้มีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผลต่อการดำเนินงานด้านการปฏิบัติต่อผู้กระทำผิดให้เหมาะสมในการคืนคนดีสู่สังคม ดังนั้น ปัญหาในการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ จึงเป็นปัญหาสำคัญในการแก้ไขพัฒนาพฤตินิสัย และการถูกตีตราจากสังคมว่าเป็นผู้กระทำผิด และเกิดปัญหาในการปรับตัวเมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกไปสู่สังคม ทั้งในด้านการสมัครงาน การ

ดำรงชีวิตร่วมกับชุมชน ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำจากการที่สังคมไม่ยอมรับ ดังนั้น การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จึงเป็นการศึกษาเพื่อทราบถึงปัจจัยที่เป็นสาเหตุของการสักร่างกายของผู้ต้องขัง ทศนคติของประชาชนต่อรอยสักของผู้ต้องขัง และนำไปสู่มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญห การลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำให้ประสบผลสำเร็จ และทำให้สังคมเกิดการยอมรับผู้ที่พ้นโทษ ออกไปโดยไม่กลับมากระทำผิดซ้ำ

ขอบเขตในการศึกษา

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะทำการศึกษากลุ่มประชากร จำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ผู้ต้องขังที่ ลักลอบสักในเรือนจำ เจ้าหน้าที่เรือนจำ และประชาชนทั่วไป ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนด โควต้า (Quota Sampling) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1.) การเก็บแบบสอบถามจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำและทัณฑสถาน จำนวน 400 คน จากเรือนจำและทัณฑสถานเป้าหมายที่มีการลักลอบสักของผู้ต้องขังมากที่สุดในแต่ละภาค จำนวน 6 แห่ง ประกอบด้วย

- 1.1 ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง
- 1.2 ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง
- 1.3 เรือนจำกลางอุดรธานี
- 1.4 เรือนจำจังหวัดสงขลา
- 1.5 เรือนจำกลางเชียงราย
- 1.6 เรือนจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2.) การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ต้องขังที่สักร่างกายทั้งตัวเพื่อจัดทำกรณีศึกษา (Case study) จำนวน 5 คน

3.) การเก็บแบบสอบถามจากเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำ และทัณฑสถานเป้าหมาย แห่งละ 20 คน รวมจำนวน 120 คน

4.) การเก็บแบบสอบถามจากประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน

วิธีการในการศึกษาวิจัย มีการค้นคว้าจากเอกสาร ศึกษาภาคสนามและจัดสัมมนาเพื่อเผยแพร่ผล การศึกษาวิจัยและระดมความคิดเห็นจากผู้บัญชาการเรือนจำ เจ้าหน้าที่ หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการ ฯลฯ เพื่อร่วมกันแสวงหามาตรการป้องกัน แก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

1. การลักลอบลักขโมยของผู้ต้องขัง	หมายถึง	การลักลอบลักขโมยร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดระเบียบวินัยของทางเรือนจำซึ่งห้ามมิให้ผู้ต้องขังลักขโมยร่างกายในขณะที่ถูกควบคุมตัวในเรือนจำ
2. ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม	หมายถึง	ผลกระทบในทางลบที่ผู้ต้องขังได้รับจากการลักขโมยร่างกายในเรือนจำซึ่งส่งผลให้เกิดปัญหาทั้งทางด้านสุขภาพร่างกายรวมถึงการปรับตัวในการดำรงชีวิตภายหลังพ้นโทษ

หน่วยงานที่รับผิดชอบ ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชีวศึกษา

สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์

ที่ปรึกษาโครงการ

1. อธิบดีกรมราชทัณฑ์	ที่ปรึกษาโครงการ
2. ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์	ที่ปรึกษาโครงการ

คณะวิจัย

1. นางสาวเพลินใจ แต่เกษม	หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชีวศึกษา
หัวหน้าโครงการ
2. นางสาววิศรา ศิริสุทธิเดชา	นักสังคมสงเคราะห์ 6 ว. ผู้วิจัย
3. นางสาวศิริส อรุณคง	นักสังคมสงเคราะห์ 4 ผู้วิจัย
4. นางสาวพรพรรณ ศิลปวัฒนาพร	นักจิตวิทยา 4 ผู้วิจัย
5. นางสาวชุติมา ไชยรัตน์	นักสังคมสงเคราะห์ 4 ผู้วิจัย

ระยะเวลาในการศึกษาวิจัย 15 มกราคม 2550 – 14 มกราคม 2551 (รวมระยะเวลา 1 ปี)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ
2. เพื่อทราบทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สักร่างกายเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม
3. ทำให้ได้มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม
4. นำไปใช้สร้างหลักสูตรอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ

การนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลการศึกษาวิจัย คณะวิจัยจะนำข้อมูลไปใช้ในการสร้างหลักสูตรอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบทางลบที่เกิดขึ้นจากการลักลอบสักในเรือนจำ โดยบรรจุเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่ในเรือนจำซึ่งจะจัดโครงการนำร่องที่เรือนจำ/ทัณฑสถาน 3 แห่ง คือ ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง เรือนจำกลางเพชรบุรี และเรือนจำกลางจะเข้เกรา ในการให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบทางลบที่เกิดจากการสัก จะมีการนำกรณีตัวอย่างผู้ต้องขังที่สักร่างกายทั้งตัวและได้รับผลกระทบทางลบ เช่น การสมัครงาน การติดเชื้ ฯลฯ มาเล่าให้เพื่อนผู้ต้องขังฟังเพื่อให้เกรงกลัวต่อการสักร่างกาย

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัย เรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” มีการทบทวนวรรณกรรมโดยศึกษาถึงแนวคิด ทฤษฎี ตลอดจนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับรอยสัก
2. การสักในประเทศไทย
3. การสักในเอเชีย ญี่ปุ่น-ยุโรป
4. ความมุ่งหมายของการสัก
5. แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่ม
6. แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของนักโทษ
7. ทฤษฎีทางด้านอาชญวิทยา
8. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับรอยสัก

ความหมายของคำว่า “การสัก”

"การสัก" ในพจนานุกรมไทยฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 หน้า 788 ว่า "... คือ การเอาของแหลมแทงลงด้วยวิธีการหรือเพื่อประโยชน์ต่างๆ กัน เช่น สักปลาไหล สักที่นอน สักหาของในน้ำ สักผิวหนังให้เป็นอักขระหรือลวดลาย สักรอยช้ำเพื่อรีดเอาเลือดที่คั่งออก, ทำเครื่องหมายสักเพื่อแสดงเป็นหลักฐาน เช่น สักข้อมือ แสดงว่าได้ขึ้นทะเบียนเป็นชายฉกรรจ์ หรือเป็นเลข มีสังกัดกรมกองแล้ว สักหน้าแสดงว่าเป็นผู้ต้องโทษ ปาราชิก เป็นต้น

คำว่า “สัก” หมายถึง การทำให้เกิดรอยลวดลาย สีสันทนผิวหนังตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกายโดยมีเครื่องมือและอุปกรณ์ คือ เหล็กสักมีปลายแหลมอย่างเข็ม มีรอยผ่าที่ปลายเข็มเหมือนปลายปากกา มีด้ามทำด้วยไม้หรือโลหะ ทรงกระบอกเส้นผ่าศูนย์กลางโดยประมาณครึ่งนิ้ว ความยาวโดยประมาณหนึ่งฟุตหกนิ้ว พอสมควรแก่การใช้จับถือทำการสัก และน้ำหมึกที่มีสีสันทนต่าง ๆ เมื่อจะสักก็ใช้เหล็กสักจุ่มลงในน้ำหมึกที่เตรียมไว้ แล้วใช้เหล็กสักตรงปลายแหลมนั้น ทิ่มแทงลงไปบนผิวหนังส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายที่ต้องการ ส่วนที่จะสักให้มีรอยลวดลายสีสันทนประการใดก็ได้ตามประสงค์ สำหรับในต่างประเทศการสักคงจะไม่เหมือนของไทย เพราะใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่มาช่วยในการสัก จึงได้ภาพออกมาที่มีลวดลายสีสันทนงดงามมาก ซึ่งถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่ง

ความรู้เรื่องการสัก

พิมพรรณ รัตนวิเชียร (2541) ได้ศึกษาความเป็นมาของการสักและความนิยมในการสักมีขึ้นในหมู่มนุษยชาติต่างๆ มาแล้วไม่ต่ำกว่า 4,000 ปี หลักฐานที่สามารถยืนยันในเรื่องนี้จากกองประวัติศาสตร์ ยก.ท.ร. (2528 : 37) คือการขุดพบศพของกษัตริย์ อียิปต์ ในลักษณะของมัมมี่ บนร่างกายของศพมีการสักสลัปอย่างงดงาม แสดงว่าการสักมีขึ้นในมนุษย์มาตั้งแต่ก่อนยุคประวัติศาสตร์ ประเทิน มหาจันทร์ (2534 : 25) ได้ให้ความคิดเห็นว่า ยังมีคนอีกจำนวนมากเชื่อเกี่ยวกับการสักว่า เริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อโลกมีมนุษย์เพียงสองคน คือ อีฟ หรืออีวา กับ อะดัม มีการตกแต่งร่างกายด้วยใบไม้และสีเขียว เพราะมีรากฐานมาจากความเชื่อเรื่องเพศ จึงถือว่าเป็นสัญลักษณ์ของความรัก มิตรภาพ ความรู้สึกและความสวยงาม ยุทธิษฐ์ (2501 : 25) กล่าวว่า "...คำว่า Tattoo ซึ่งแปลว่ารอยสัก มาจากศัพท์ว่า Tatan เป็นภาษาตาฮิติแปลว่ารอยสัก จึงสันนิษฐานได้ว่า ชาวตะวันตกรู้จักการสักมาจากชาวตาฮิติซึ่งเป็นชาวเกาะ ในยุคที่ชาวตะวันตกออกเดินเรือไปยังที่ต่างๆ เมื่อสมัยศตวรรษที่ 15-16 นี้เอง..." ในยุคประวัติศาสตร์ กลุ่มชนชาวบริตัน กอลส์ เยอรมันและกรีก ชาวยุโรปสมัยโบราณต่างนิยมประเพณีการสักด้วยกันทั้งนั้น เฮโรโดตัส (Herodotus) นักปราชญ์ชาวกรีก ซึ่งได้รับยกย่องว่าเป็นบิดาแห่งประวัติศาสตร์ ได้บันทึกไว้ว่า พวกจารบุรุษในสมัยโบราณ เมื่อเข้าสืบทอดความลับที่มีความสำคัญที่สุดของฝ่ายศัตรูได้แล้ว จะโกนศีรษะแล้วสักข้อความอันเป็นความลับนั้นลงที่กลางศีรษะแล้วทิ้งให้ผมยาวดั่งเดิม จึงลอบกลับไปหาพวกของตน การสักจึงเป็นวิธีที่ช่วยให้จารบุรุษนำความลับผ่านแนวข้าศึกศัตรูได้อย่างสะดวก ญี่ปุ่นนับได้ว่ามีฝีมือในการสัก แต่เนื่องจากญี่ปุ่นปิดประเทศ ต่อมาเมื่อญี่ปุ่นเปิดประเทศแล้วฝีมือการสักของญี่ปุ่นได้เผยแพร่ไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลก ในคริสต์ศักราช 787 มีข้อห้ามมิให้คริสต์ศาสนิกชนในยุโรปทำการสักอย่างเด็ดขาด โดยอ้างว่าการสักทำให้ร่างกายมัวหมองมีราคะ ปราศจากความบริสุทธิ์ผุดผ่อง ไม่พึงประสงค์ของพระเจ้าเป็นยุคที่การสักในยุโรปชบเซาตั้งแต่นั้นมา ในศตวรรษที่ 15-16 นักเดินเรื่อนำความรู้เกี่ยวกับการสักมาเผยแพร่อีกครั้ง จนศตวรรษที่ 19 การสักเป็นที่นิยมแพร่หลายทั้งในหมู่คนสามัญทั่วไปและขุนนาง คนชั้นสูง รวมถึงพระเจ้า เอ็ดเวิร์ดที่ 7 แห่งอังกฤษก็นิยมการสักเป็นอย่างยิ่งทำให้มีผู้นิยมตาม จนมีร้านสักที่มีชื่อเสียงที่สุดได้แก่ร้านแฮมแมนในกรุงลอนดอน

ตำนานการสักลายตามตัว

มนุษย์ยุคก่อนประวัติศาสตร์ ใช้วิธีป้องกันสัตว์ร้ายด้วยวิธีต่างๆ ทาตามตัว เช่น สีดำ สีแดงสีน้ำเงิน ยุคต่อมานิยมสักลายลงตามตัวเพราะไม่ต้องหาสีมาทาบ่อยๆ ลายที่สักมักเป็นรูปสัตว์ทรงพลังอิทธิฤทธิ์เช่น เสือ สิงโต พญานาคและพญานาคอินทรี ส่วนจีนโบราณชอบสักเป็นรูปมังกรหรือเป็นตัวอักษรจีน

การสักลายตามตัวเริ่มแพร่ขยายลงมายังอาณาจักรล้านนา ล้านช้าง ลาว พม่า ไทยอีสานหลังจากพระพุทธเจ้าเสด็จสู่ปรินิพพานไป ๑๐๐ ปี

ไทยอีสานโบราณชอบสักเป็นรูปสัตว์ต่างๆ แล้วยังสักตัวอักษรตามข้อมือ ท้องมือ หน้าอก และขาสองข้าง บางคนสักตามแผ่นหลังหรือหน้าอกขึ้นไปถึงคอหอย จนมีคำกล่าวกันว่า "นั่งอยู่กลางไร่ก็สามารถจับนกมาทำกินได้ เพราะนึกคิดว่าหัวตอจึงบินมาเกาะ"

เครื่องมือการสัก ใช้เหล็กปลายแหลม ๕-๖ ซี่มัดรวมกันจุ่มหมึกสีดำทำจากเขม่าขี้ดินหม้อปนกับใบมันสำปะหลัง บางครุสักรู้จักใช้ดีหมี, ดีหมู, ดีวัวควายหรือดีปลาช่อน เพราะถือว่าลบล้างออกยาก เวลาสักถ้าเจ็บปวดมากจนทนไม่ไหวก็หยุดไว้ก่อนประมาณ ๒ อาทิตย์ ให้แผลหายจึงสักต่อจนเสร็จ รอยสักก็เลือกได้ตามต้องการเช่น พญานาค เสือ โคร่ง รูปเจดีย์ หรือยันต์ คำจ้างสักสมัยก่อนไม่แพงสักที่ขา คัดข้างละ ๑ สลึง ถ้า ๒ ขาก็เป็น ๒ สลึง, ถ้าอักขระตัวเดียวเสียครึ่งสลึง ถ้าสักแผ่นหลังหรือหน้าอกเสีย ๑ ตำลึงถ้าไม่มีเงินจ้างเอาลูกหมูหรือไก่สักตัวหนึ่งแทน ครุก็ไม่ว่าสักเสร็จแล้วครุก็เป่ามนต์คาถาไล่รอยสักเสียงพิมพ์

2. การสักในประเทศไทย

อังคาร ปัญญาศิลป์ (2550) ได้กล่าวถึงรอยสักไทย ไว้ว่าหลักฐานทางประวัติศาสตร์บางชิ้นบ่งบอกไว้ว่าคนไทยเป็นชนชาติที่นิยมการสักมาตั้งแต่สมัยกรุงสุโขทัยเป็นราชธานี คือระยะเวลาเกือบ 700 ปีมาแล้ว ส่วนใหญ่ผู้ชายไทยทุกคนเมื่อเริ่มเข้าสู่วัยหนุ่มจะนิยมสักแทบทุกคน ตั้งแต่พระมหากษัตริย์ เจ้าผู้ครองเมือง ลงมาจนถึงแม่ทัพ เจ้าเมือง นายกอง ขุนนาง ทหาร ไพร และทาสทุกคนล้วนต้องมีรอยสักติดตัวทั้งสิ้น แล้วแต่ปัจจัยแวดล้อมและความเชื่อของแต่ละคนเป็นสำคัญเพื่อแสดงความเป็นชายชาติ

“รอยสักไทย” เป็นรอยลักษณะประเทศเดียวในโลกที่มีเรื่องราวและตำนานความเชื่อถือมากมาย โดยเฉพาะทางด้านคาถาอาคม มนต์ ความขลัง การอยู่ยงคงกระพันเข้ามารวมอยู่ด้วยตลอดระยะเวลาหลายร้อยปี หรืออาจจะนับพันปีที่มีรอยสักไทยถือกำเนิดขึ้นมา คนไทยกับความเชื่อในเรื่องเหล่านี้ผูกพันกันจนแยกไม่ออกมาเนิ่นนานทุกยุคทุกสมัยจึงไม่เป็นเรื่องน่าแปลกใจว่าในรอยสักไทยจะมีเรื่องความขลัง ความศักดิ์สิทธิ์เข้ามาผสมรวมอยู่ด้วย อิทธิพลของการสักน่าจะได้อามาจากพวก “-ขอม” ที่เรื่องอำนาจอยู่ในแคว้นสุวรรณภูมิเมื่อประมาณ 1,500 ปีที่แล้ว เพราะอักขระและลวดลายที่ใช้สักกันนั้นเป็นแบบอักษรขอมและภาษาบาลีเป็นส่วนใหญ่ ผู้ชายไทยสมัยโบราณต้องสักแทบทุกคน ใครไม่มีรอยสักจะถูกสังคมตำหนิประมาณว่าไม่ใช่ลูกพี่ที่แท้จริงเพราะการสักนั้น คือความเจ็บปวดทรมานเป็นการพิสูจน์ใจและพิสูจน์ความกล้า เพราะเมื่อผ่านความเจ็บปวดนี้ไปได้แล้ว ก็ถือว่าคน ๆ นั้นคือชายแท้ เป็นคนเต็มคน ดังนั้นจะเห็นได้ว่าผู้ชายไทยตั้งแต่สมัยสุโขทัย กรุงศรีอยุธยา กรุงรัตนโกสินทร์ ล้วนมีรอยสักติดตัวกันแทบทั้งสิ้น วัตถุประสงค์และความมุ่งหมายของการสัก ประกอบด้วยเหตุผลหลายประการ ดังนี้

1. สักตามประเพณีนิยม อาจเป็นความเชื่อของคนบางกลุ่ม ทั้งคนไทยและชนเผ่าต่าง ๆ ทั่วโลก อาจเพื่อแสดงถึงความเป็นคนในกลุ่มเดียวกัน สังคมเดียวกัน การมีอาวุธและอำนาจมากมายตามร่องรอยของลายสักที่แตกต่างกันไป เมื่อคนในครอบครัว หรือคนรอบข้างมีรอยสัก การที่จะเข้ากลุ่ม หรือให้สังคมยอมรับได้นั้น ตัวเองจะต้องมีรอยสักตามไปด้วย ไม่มีใครอยากเป็นแกะดำหรือถูกประมาณว่าไม่กล้าพอ ทั้งหมดจึงกลายเป็นประเพณีนิยม

2. สักเพื่อแสดงถึงหมู่กองที่สังกัด คนไทยสมัยก่อนต่างต้องถูกเกณฑ์เป็นทหารแทบทุกคน การสังกัดไว้ที่ต้นแขนหรือหลังมือจะเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่าตัวเองนั้นขึ้นอยู่กับเจ้านายคนไหน ส่วนใดของกองทัพ เป็นต้น ซึ่งเป็นความภาคภูมิใจอย่างหนึ่งในความกล้า และการได้รับใช้ชาติของคน ๆ นั้น ได้รับการยกย่องในเกียรติภูมิ

3. การสักเพื่อประจานความผิด นักโทษหรือผู้ทำความผิดร้ายแรงในสมัยก่อนจะถูกสักไว้ที่ใบหน้าหรือหน้าผากด้วยเช่นกัน อาจใช้สัญลักษณ์บางอย่างที่สังคมเป็นที่รู้จักกัน ทั้งนี้เพื่อเป็นการ

ป้องกันและประจานความผิดสำหรับคน ๆ นั้น มิให้เดินทางข้ามมณฑลไปไหนได้ไกล ๆ หรือเพื่อไม่ให้คนดีเข้าใกล้เพื่อคบค้าสมาคมด้วยต่อไป ถือว่าเป็นตราบาปไปชั่วชีวิต

4. สักเพื่อความขลังและความเชื่อมั่น ประเด็นนี้เป็นความเชื่อถือในเรื่องรอยสักที่น่าสนใจและมีอิทธิพลกับการสักของคนไทยสมัยก่อนมากที่สุด กล่าวคือนักรบไทยในสมัยโบราณนิยมสักกันมาก เพราะถือว่าเป็นเกราะคุ้มตัวให้ปลอดภัยจากคมหอก คมดาบต่าง ๆ ที่มาบังเกิดขึ้นกับส่วนต่าง ๆ ของร่างกายตัวเอง นอกจากพระเครื่อง ตะกรุด ผ้าประเจียด ฯลฯ ซึ่งเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจแล้ว รอยสักนี้เองที่เป็นเสมือนเกราะ ที่ห่อหุ้มร่างกายได้ในยามออกศึก บางคนสักทั้งตัวจากเท้าจรดคอ ยกเว้นเพียงแค่ใบหน้าเท่านั้น

ทัศนคติหรือความเชื่อของหญิง และชายในสมัยก่อน จากการเล่าขานสืบทอดต่อมาต่างเชื่อถือ และศรัทธาในรอยสักกันเป็นส่วนมาก ถือว่าชายใดที่มีรอยสักยิ่งมากเท่าไร ยิ่งเป็นคนเต็มคนโดยสมบูรณ์แบบผู้หนึ่งจะให้ความเกรงใจ เคารพ นับถือ ไม่มีใครกล้ารังแก คงไม่ใช่เพราะกลัวรอยสักแต่อย่างใด หากนับถือกันที่ใจมากกว่าที่สามารถทนกับความเจ็บปวดในการสักอันมากมายเหล่านั้นได้

ในสมัยโบราณผู้ชายส่วนใหญ่ต้องเป็นทหาร ดังนั้น การสักจึงเข้ามาเกี่ยวพันด้วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น สักเพื่อความมั่นใจในการอยู่ยงคงกระพันเวลาออกไปสู้รบกับข้าศึก ศัตรู มีการลงคาถาอาคม สักเพื่อบอกสังกัด รวมทั้งในบางยุคสมัย คนที่เป็นทาสหรือต้องโทษก็จะต้องถูกสักไว้ด้วยเพื่อให้คนทั่วไปได้รับรู้

เรื่องของการสักจึงต้องศึกษาประวัติศาสตร์ของชนชาติอื่นในบริเวณใกล้เคียง เจียงอิ้งเหลียง (2532 : 93) “... ชาวจีน และชนชาวเผ่าโบราณนิยมการสักทั้งหญิงและชาย โดยในมณฑลยูนนานจะสักจากหัวเข่าลงไปถึงน่อง หญิงสาวจะสักหน้าเป็นเครื่องประดับ ผู้ที่ไม่สักจะถูกชาวเมืองหัวเราะเยาะ...” สายสม ธรรมธิ (2538 : 10) กล่าวถึง “...การสักกับชาวไทยใหญ่ จะสักยันต์ลงบนร่างกายมีผลทางด้าน คงกระพันชาตรี สามารถป้องกันอันตรายจากศัตรูและของมีคมต่าง ๆ ได้...” การสักที่ชาวไทยใหญ่นิยมได้แก่

1. สักขาขำ (คงกระพัน) หรือสักกำยะ มีการสักเป็นรูปต่างๆ รูปเสือ แมวดำ, หมูเขียวตัน, วัวกระทิง, รูปยันต์และอักขระคาถา

2. สักยามหานิยม (ปิยะ) เพื่อให้มีสิริมงคล ทำมาค้าขายเจริญ นิยมสักเป็นรูปอักขระคาถา รูปยันต์ รูปนกยูง กระต่าย จิ้งจกสองหาง ผู้รับการสักต้องรักษาศีล ห้ามประพฤติผิดศีลห้า

3. สักขาลาย (สับขาลาย) สักเพื่อแสดงความอดทนเข้มแข็ง เอกลักษณ์ของลูกผู้ชาย จะสักตั้งแต่เอวช่วงล่างลงมาถึงขาลวดลายเป็นเส้นหนาทึบ

4. สักขำเขียว (สับขำพิษ) โดยมากจะสักที่น่องไปจนถึงข้อเท้า เพื่อป้องกันพิษจากสัตว์ เช่น สุนัข งู ตะขาบ แมลงป่อง และผึ้ง มักสักเป็นรูป แมว เสือ และตัวอักขระคาถา

ประทีน มหาจันทร์ (2534 : 65-76) ได้กล่าวไว้ว่า

...สมัยก่อนลาวพุงดำ ได้แก่ พวกลานนา พวกที่มาจากภูพาน นิยมสักยันต์เต็มตัว ดำบ้าง แดงบ้าง เหลือเฉพาะหน้าผาก ชาวพม่าจะสักลายกันเต็มตัวถือว่าการสักลายเป็นยอดของความนิยม พวกมอญ พม่า หรือเขมนิยมสักเป็นรูปขอม ซึ่งได้แก่ กาพราซสีห์ หรือราชสีห์ดำ เป็นลายม้าม ลายมอม ลายกนก คนไทยทางภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ นิยมการสักว่าเพื่อความสวยงามเรียกว่า การสักขาลาย มีความมุ่งหมายเพื่อให้มีเสน่ห์ เป็นที่สนใจของสตรีเพศ ผู้ไม่มีลายสักถือว่าเป็นคนต่ำต้อยเรียกว่า ขาขาว ซึ่งไม่เป็นที่สนใจของเพศตรงข้าม...

กองประวัติศาสตร์ ยก.ทร. (2538 : 27) กล่าวถึง เกี่ยวกับราชการทหาร คือการสักข้อมือ ซึ่งแสดงว่าได้ขึ้นทะเบียนเป็นชายฉกรรจ์มีสังกัดกรมกองแล้ว เริ่มการสักของกรมทหารเรือ ตั้งแต่ พ.ศ. 2434 เพื่อแสดงหมู่เหล่าหรือสังกัดของทหารผู้นั้น ต่อมาได้ยกเลิกไปในสมัยรัชกาลที่ 5 เมื่อมีการควบคุมทางด้านสำมะโนครัวแล้ว การสักในเมืองไทยนิยมทางด้านไสยศาสตร์เป็นส่วนใหญ่ ทั้งที่สักกันเองหรือพระเป็นผู้สักให้ การสักเป็นรูปหนุมาน รูปเสือ รูปไบบลัน สักยันต์เชื่อว่าทำให้อยู่ยงคงกระพันชาตรี หนั่งเหนียวแทงไม่เข้า ยังไม่ออก ผู้สักรูปหนุมาน สามารถปีนป่าย เหนียวไหวได้อย่างแคล่วคล่อง สักรูปเสือทำให้มีความดุคั่นเหี้ยมโหด ผู้ที่สักเหล่านี้พระท่านเรียกว่า “อวิชา” บางพวกสักเพราะความคึกคะนองของวัยรุ่นจะสักรูปหัวใจ รูปกามเทพแผลงศร รูปผู้หญิงเปลือย ในพวกแก๊งมาเฟีย นักเรียนที่เข้ากลุ่มคึกคะนอง กลุ่มอันธพาล อาจสักเป็นสัญลักษณ์ที่เหมือนกัน เช่น ดาวกระจาย เปลวไฟ การสักลายเป็นรูปรอยต่างๆ มีความหมายของการสักแตกต่างกัน

บทสรุปของรอยสักไทย

เปอร์เซ็นต์ของผู้นิยมรอยสักไทยน้อยลงไปทุกขณะมีเหตุผลอีกหลายประการ ที่ล้วนแล้วแต่ทำให้รอยสักไทย ค่อย ๆ เสื่อมความนิยมลงไปเรื่อย ๆ เหตุผลหลาย ๆ อย่างของคนส่วนใหญ่ที่สนับสนุนในเรื่องนี้ คือ

1. รอยสักไทยนั้นเป็นที่น่ารังเกียจ น่ากลัว
2. เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป มีการสักไฟฟ้าเข้ามาแทนที่ ซึ่งสวยงามทันสมัยและเป็นที่ยอมรับในหมู่วัยรุ่นมากกว่า
3. การมีรอยสักไทยเป็นเรื่องของความเจ็บปวดทรมาน และที่สำคัญคือมีข้อห้าม ข้อปฏิบัติมากมายกว่าการสักชนิดอื่น ๆ ซึ่งบางข้อในสมัยปัจจุบันสามารถกระทำได้อย่างมาก
4. บุคคลที่มีรอยสักส่วนใหญ่ที่เห็นในปัจจุบันจะเป็นนักโทษ ผู้ต้องขัง นักเลง เป็นส่วนใหญ่
5. เมื่อมีรอยสักสังคมจะมองคน ๆ นั้นในแง่ลบเสียเป็นส่วนใหญ่ซึ่งมีผลกับสังคม หน้าที่การงาน และความเชื่อถือของคนที่อยู่รอบข้าง

3. การสักของเอเชีย ญี่ปุ่นและยุโรป

เรื่องราวของรอยสัก เป็นทั้งศาสตร์และศิลปะของคนทั้งโลกที่ดำรงสืบทอดเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลามากกว่า 4,000 ปี จากหลักฐานการขุดค้นพระศพของกษัตริย์ไอยคุปต์ที่ประเทศอียิปต์ ซึ่งมีอายุประมาณ 4,000 ปี มัมมี่ หรือซากศพอบน้ำยาที่ขุดพบนั้น พบว่าบนร่างกายเหี่ยวแห้งแทบทุกส่วนตลอดร่างกายนั้นมีรอยสักสลัอย่างงดงามโดยไม่เลือนรางชัดเจน งามแสดงว่าเมื่อ 4,000 ปีก่อน มนุษย์เรารู้จักการสักมาแล้วและอาจจะเนิ่นนานกว่านั้นก็เป็นได้ แต่ยังไม่มียุติฐานยืนยัน “มัมมี่” คือหลักฐานเก่าแก่ชิ้นเดียวที่หลงเหลืออยู่ในเวลานี้ นอกจากนั้นแล้วมัมมี่ที่เป็นราชินีของกษัตริย์ไอยคุปต์ที่อยู่เคียงข้างกัน ก็พบว่ามีรอยสักปรากฏอยู่

ชาวญี่ปุ่นเป็นชนชาติที่ได้ชื่อว่ามีศิลปะการสักแบบสลัสิ่งงดงามที่สุดในโลก โดยคิดค้นศิลปะชนิดนี้ได้เมื่อประมาณ 500 ปีก่อนคริสตกาล คือเมื่อกว่า 2,500 ปีมาแล้ว เมื่อเกือบ 1,000 ปีก่อน ชนเผ่าเมารีซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของประเทศนิวซีแลนด์ มีความเชื่อว่าการสักจะช่วยให้ร่างกายกระฉับกระเฉงแข็งแรง รักษาความเป็นหนุ่มสาวไว้ได้เนิ่นนาน 700 ปีที่ผ่านมาชาวเม็กซิโกโบราณนิยมสักตามร่างกายเพื่อเป็นเครื่องหมาย แสดงถึงยศถาบรรดาศักดิ์ ฐานะวงศ์ตระกูลของพวกเขา มาแต่ดึกดำบรรพ์

กว่า 300 ปี มาแล้วชาวอินเดียแดงในทวีปอเมริกาก็นิยมการสักเช่นเดียวกัน เมื่อนักเดินเรือชาวยุโรปเดินทางไปพบเข้า ได้ถ่ายทอดการสักเข้ามาในทวีปยุโรปจนแพร่หลายเข้าไปถึงชั้นพระมหากษัตริย์ของประเทศต่าง ๆ

เมื่อ 500 ปีก่อน ประเทศอังกฤษในสมัยพระเจ้าเอ็ดเวิร์ดที่ 7 ประชาชนเริ่มนิยมการสักและมีร้านรับสักเกิดขึ้นมากมายทั่วกรุงลอนดอน สำหรับเครื่องสักไฟฟ้าเกิดขึ้นเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1891 โดยช่างที่ชื่อว่า “ทอม ไรลีย์” ซึ่งเป็นคนแรกที่คิดค้นประดิษฐ์ขึ้น นอกจากนั้นยังได้คิดค้นสีพิเศษ สำหรับสักรในเครื่องสักไฟฟ้า ซึ่งนิยมใช้กันอย่างแพร่หลายไปทั่วโลกมาจนถึงทุกวันนี้

รอยสักของคนญี่ปุ่น

รอยสักของคนญี่ปุ่นถือได้ว่ามีชื่อเสียงโด่งดังในเรื่องของความสวยงามเป็นศิลปะที่เก่าแก่ที่ดำเนินสืบทอดติดต่อกันมานานหลายพันปี โดยมีการพัฒนารูปแบบอย่างไม่หยุดยั้ง ด้วยศิลปะหลากหลาย ประกอบด้วยเส้นลายอันวิจิตรบรรจงที่บรรพบุรุษชาวญี่ปุ่นสืบทอดกันมาช้านานทำให้ลายสักของญี่ปุ่นเป็นที่รู้จักไปทั่วโลก

สำหรับประวัติความเป็นมาของรอยสักญี่ปุ่น เท่าที่มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์นั้น ค้นกำเนิดที่แท้จริงแรกเริ่มยังไม่มีหลักฐานที่บันทึกไว้ นักวิชาการและนักประวัติศาสตร์ชาวญี่ปุ่นได้ร่วมกันสันนิษฐานร่วมกันว่า รอยสักของชาวอาทิตย์อุทัยน่าจะถือกำเนิดขึ้นมาตั้งแต่ 300 ปีก่อนคริสต์ศตวรรษ หรืออย่างน้อยเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า 2,300 ปีมาแล้วเป็นอย่างต่ำ หลักฐานที่สนับสนุน

และยืนยันในเรื่องนี้ค้นพบจากตุ๊กตาปั้นดินเหนียวที่ชาวญี่ปุ่นเรียกว่า “ฮานิวา” ซึ่งถูกค้นพบในหลุมฝังศพโบราณของจักรพรรดิชาวญี่ปุ่นที่เมืองโตเกียว จากการพิสูจน์อายุทางเคมีพบว่า ฮานิวามีอายุเก่าแก่ประมาณ 2,300 ปี รูปลักษณ์ของตุ๊กตาฮานิวาเป็นตุ๊กตาปั้นดินเผาที่มีรูปลักษณ์คล้ายกับนักรบโบราณ ที่สำคัญคือที่ใบหน้าของตุ๊กตาแต่ละตัวมีรอยสักปรากฏอย่างชัดเจน แสดงว่าคนญี่ปุ่นรู้จักการสักลายตามร่างกายมาตั้งแต่สมัยนั้น หรือก่อนหน้านั้นแล้ว แต่วัตถุประสงค์ในการสักนั้นมีข้อสันนิษฐานที่แตกต่างกันออกไป นักประวัติศาสตร์บางคนเชื่อว่า การที่มีรอยสักบนหน้าของฮานิวานั้น อาจเป็นเครื่องหมายที่แสดงความเป็นผู้กล้าของทหารในสมัยก่อน บางกลุ่มเชื่อว่าเป็นการสักที่แสดงสังกัดหรือยศตำแหน่ง **และอีกหลายคนเชื่อว่านักโทษในสมัยก่อนต้องถูกสักไว้เพื่อเป็นการประจานความผิด** และคนเหล่านี้ภายหลังต่างต้องถูกเกณฑ์มาเป็นทหารเพื่อสู้รบกับข้าศึกในกองทัพของชาวอาทิตย์อุทัยก็เป็นได้ อย่างไรก็ตามข้อสันนิษฐานต่าง ๆ ยังไม่มีหลักฐานที่ยืนยันอย่างแน่ชัดว่าชาวญี่ปุ่นเมื่อกว่าสองพันปีที่แล้วสักร่างกายเพื่อเหตุใด

ความมุ่งหมายในการสักของคนญี่ปุ่น

นักวิชาการหลายคนให้ข้อสันนิษฐานว่า ฮานิวาที่ปรากฏรอยสักอยู่บนใบหน้าจะเป็น การสักเพื่อลงโทษ ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ.1263 ได้มีการบันทึกในเอกสารประวัติศาสตร์ชื่อ NIHON SHOKI ว่ามีชายชื่อ Azumi no Muraji ได้ทำผิดอย่างร้ายแรงต่อบ้านเมือง จนต้องถูกลงโทษด้วยการสักไว้ที่ใบหน้า คนอีกกลุ่มหนึ่งในญี่ปุ่นสมัยโบราณที่ต่อมาถูกขนานนามว่าพวกซนิน ซึ่งมีความหมายถึงคนที่ไม่ได้มีฐานะเป็นพลเมืองดีเนื่องจากการทำความผิดต่อคนอื่นและแก่บ้านเมือง จนเป็นที่น่ารังเกียจกับคนทั่วไป จนไม่มีใครอยากคบหาสมาคมด้วย และทางตนเองจำเป็นต้องทำเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ไว้บนร่างกายคนเหล่านี้ การสักไว้จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุดเพื่อประจานให้คนทั่วไปได้รับรู้จะได้ไม่เข้าใกล้และคบค้าสมาคมด้วย

ต่อมาเมื่อประมาณ พ.ศ.2200 มีหลักฐานของชาวญี่ปุ่นบันทึกไว้ว่า...การสักให้แก่อาชญากรของชาวญี่ปุ่นนั้นได้มีวิวัฒนาการขึ้นไปตามลำดับ เช่น ในเมืองทามา อาชญากรจะถูกสักคำว่า “สุนัข” ไว้ที่หน้าผาก เพื่อให้สาธารณชนได้รับรู้และไม่เข้าใกล้

ในกรุงเกียวโต อาชญากรจะถูกสักด้วยจิดสองจิดไว้ที่ต้นแขนขวา

ในเมืองซัทsuma อาชญากรจะถูกสักเป็นรูปวงกลมเล็ก ๆ ไว้ที่ไหล่ซ้าย

การสักดังกล่าวนี้ อาจเพื่อวัตถุประสงค์ที่ทำให้คนรู้ว่า คนร้ายคนนั้น ๆ มีพื้นเพอยู่ในท้องถิ่นใด จะได้หลบหนีข้ามเมืองไปไหนไกล ๆ ไม่ได้ เป็นการประจาน และไม่ให้เกิดทางหนีไปทำความผิดยังเมืองอื่น ๆ ได้อีกต่อไป เป็นการลดอาชญากรรมอย่างชาญฉลาดได้อีกหนทางหนึ่ง

ประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่นในสมัยหนึ่งถือว่าการสักเป็นของที่น่ารังเกียจสำหรับสังคมส่วนใหญ่และเป็นของไม่คู่ควรกับคนชั้นสูงในช่วงปีพ.ศ. 2146-2411 ถือได้ว่าเป็นยุคมืดและกีดกันรอยสักของญี่ปุ่นยุคหนึ่ง คือสมัยโตกุกาวา รัฐบาลสมัยนั้นถือว่าใครที่สักลายจะเป็นบุคคลที่น่ารังเกียจ

ของรัฐบาล และต้องถูกจับตามองในพฤติกรรมของพวกเขาอยู่ตลอดเวลา แต่เมื่อมาถึงในพ.ศ. 2293 รอยสักญี่ปุ่นก็กลับคืนมาจนได้รับความนิยมขึ้นอีกครั้ง ชาวญี่ปุ่นนิยมสักกันเพิ่มมากขึ้นแทบทุกเมืองทั่วประเทศมีการคิดค้นลวดลายใหม่ ๆ จนกลายเป็นรากฐานสำคัญของรอยสักญี่ปุ่นจนทุกวันนี้ มีคำศัพท์ของญี่ปุ่นที่น่าสนใจคือคำว่า UKIYO-E ซึ่งแปลว่า การพิมพ์ด้วยไม้แกะ และคำว่า KABURI ซึ่งหมายถึงการแสดงละครอย่างหนึ่ง ซึ่งทางการในสมัยต่อมาถือว่าทั้งสองสิ่งนี้เป็นสิ่งที่ไม่ดีและเกี่ยวพันไปถึงอบายมุขและอาชญากรรมอื่น ๆ ด้วย เช่น ช่องโสเภณี นักเลงหัวไม้ พ่อค้า เสริมและผู้มีอิทธิพลต่าง ๆ ซึ่งผู้คนที่เกี่ยวข้องเหล่านี้นิยมรอยสักแทบทั้งสิ้น มีเรื่องราวทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ รัฐบาลจึงห้ามการสักสั่งปิดโรงละคร ถูกจับคุมขัง ใครนิยมรอยสักก็มีการออกกฎหมาย โดยมีบทลงโทษอย่างรุนแรงด้วยเช่นเดียวกัน

สาเหตุสำคัญนี้ที่ทำให้รอยสักญี่ปุ่นต้องดำเนินไปอย่างไม่เปิดเผย ทั้งนี้ก็จิตวิทยาได้อธิบายในเรื่องเหล่านี้ได้ว่า การกระทำดังกล่าวนี้เป็นไปเพราะการเก็บกด เป็นการยับยั้งอำนาจของรัฐบาลเป็นการสักเพื่อแสดงความเป็นกลุ่มพวกพ้องเดียวกันเช่น พวกยาгуซ่า เป็นต้น หลังจากรัฐบาลสมัยโตกุกาว่าได้สิ้นอำนาจลง การสักก็แพร่หลายเพิ่มมากขึ้นอีกวาระหนึ่ง

รอยสักของคนตะวันตก

ประวัติศาสตร์เกี่ยวกับเรื่องรอยสักของชาวตะวันตกได้บันทึกไว้ว่า ในยุคประวัติศาสตร์ชนชาติต่าง ๆ เช่น เยอรมัน กรีก และชาวบริตันกอลล์ ซึ่งก็คือกลุ่มพื้นเพโบราณในประเทศหลายประเทศแถบยุโรป ต่างนิยมการสักลายตามตัวมาช้านานแล้ว แต่ไม่ทราบจุดกำเนิดที่แน่นอน แต่มีบันทึกไว้ว่าในค.ศ.787 ในทวีปยุโรป ผู้นำหรือผู้เป็นใหญ่ที่มีอำนาจทางคริสต์ศาสนา เช่นเดียวกับในประเทศญี่ปุ่นบางยุคสมัยมีการประกาศห้ามไม่ให้คริสต์ศาสนิกชนทำการสักลายหรือรูปเหมือนลงบนร่างกายอย่างเด็ดขาดเพราะถือว่าการสักทำให้ร่างกายสกปรก มัวหมอง มีราคะและไม่บริสุทธิ์และไม่ใช่เป็นความประสงค์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้รอยสักในทวีปยุโรปซบเซาลงในช่วงเวลาหนึ่ง

แต่ตั้งแต่ช่วงปีค.ศ.1500 เป็นต้นมา รอยสักในทวีปยุโรปก็ได้แพร่หลายขึ้นเพราะเป็นช่วงของการแสวงหาดินแดนแห่งใหม่ เป็นยุคของการล่าอาณานิคม โดยมีการแล่นเรือของชาวยุโรปออกไปยังพื้นที่ต่าง ๆ ทั่วโลก ทั้งในอเมริกา และทวีปเอเชีย นอกจากการแสวงหาอาณานิคม ข้ำหาสมบัติ และทรัพย์สินสมบัติ ฯลฯ พวกนักเดินเรืออาจทำรอยสักซึ่งเป็นวัฒนธรรมเฉพาะตนของพวกเขาไปเผยแพร่ยังที่ต่าง ๆ ทั่วโลกด้วยก็เป็นได้

บันทึกสำคัญอีกชิ้นหนึ่ง บ่งบอกไว้ว่า ในค.ศ.1593 กัปตัน จอห์น สมิธ นักสำรวจจากยุโรป ได้ออกเดินเรือไปยังทวีปอเมริกา พบว่า ชาวอินเดียนแดง คือชนเผ่าดั้งเดิมในอเมริกานั้นมีรอยสักปรากฏอยู่แล้ว นี่ก็คือเหตุผลหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่า รอยสักของคนอเมริกันกำเนิดขึ้นมาจากอินเดียนแดงด้วยส่วนหนึ่งก่อนจะเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา

จากข้อสันนิษฐานของนักมนุษยวิทยา และนักประวัติศาสตร์หลายคนของยุโรปเชื่อว่า ต้นกำเนิดของรอยสักพวกเขา แท้จริงแล้วน่าจะเกิดจากหมู่เกาะแห่งใดแห่งหนึ่งมากกว่าบนแผ่นดินใหญ่ เช่น หมู่เกาะนิวซีแลนด์ หมู่เกาะทะเลใต้ หมู่เกาะตาสิตี เรื่อยจนถึงเอสกีโมที่อาศัยอยู่ขั้วโลกเหนือและขั้วโลกใต้ด้วย รอยสักในยุโรปและอเมริกาตลอดจนแถบคาบสมุทรต่าง ๆ ทั่วโลกเจริญรุดหน้าแพร่หลายมากขึ้น เมื่อหลังพ.ศ.2450 เป็นต้นมาเพราะวิทยาการต่าง ๆ เจริญรุดหน้าขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการเดินทางที่ไร้พรมแดน ซึ่งทำให้รูปแบบของรอยสักจากดินแดนหนึ่งเดินทางแพร่กระจายไปสู่อีกดินแดนหนึ่งได้โดยไร้ขีดจำกัดอีกต่อไป

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 ทหารบก ทหารเรือ และทหารอากาศ ที่เดินทางไปร่วมรบในต่างทวีป ต่างดินแดน และต่างประเทศ เมื่อไปถึงยังที่ใดก็มักจะนิยมสักรูปต่าง ๆ ของสถานที่แห่งนั้นไว้เป็นที่ระลึก จนแทบกลายเป็นประเพณี สิ่งหรือรูปสัญลักษณ์ที่นิยมสักเป็นส่วนใหญ่ เช่น รูปธงประเทศต่าง ๆ รูปพระอาทิตย์ รูปเรือรบ ฯลฯ

4. ความมุ่งหมายของการสัก

มีผู้ศึกษาความมุ่งหมายของการสักไว้ โดยสรุป มีดังนี้

ประหยัด โลหะรัตน์ (2544) ได้กล่าวถึง ความมุ่งหมายของการสักของคนไทยในสมัยก่อน ซึ่งมีหลายประการ ดังนี้

1. สักเพื่อแสดงสังกัดหมู่เหล่า
2. สักเพื่อเป็นการลงโทษ
3. สักเพื่อความอยู่ยงคงกระพัน แคล้วคลาด เมตตามหานิยม ตามความเชื่อถือ
4. สักเพื่อให้ดูน่าเกรงขาม ไซ้ข่มขวัญ
5. สักเพื่อความสวยงาม หรือเพื่อเตือนความทรงจำ
6. สักเพื่อปิดซ่อนเร้นตำหนิที่ไม่น่าดู ที่อยู่บนผิวหนังของร่างกาย

1.การสักเพื่อแสดงสังกัดหมู่เหล่า การสักประเภทนี้ เป็นเรื่องของราชการซึ่งสืบทอดมาจากสมัยกรุงศรีอยุธยาจนถึงกรุงรัตนโกสินทร์ มีหลักฐานปรากฏชัดอยู่ในพระไอยการบานแพนก (จ.ศ. 1052) ความว่ามีพระบรมราชโองการมาณะมณฑลบูรณะสุระสีหนาท ดำรัสแก่ผู้เฝ้าทั้งปวงว่ามีพระราชกำหนดกฎหมายไว้แต่ก่อนสืบ ๆ กันมา ให้เจ้าพญาและพญาพระมหาราชครู พระหลวงเมือง เจ้าราชินิกุลขุนหมื่นพันทนาย ฝ่ายทหารพลเรือนสมในสมนอกสังกัดพันทั้งปวง ให้ยื่นทะเบียนทางว่าวหมูไพร่หลวงรักพวกสมกำลัง เลว ไท เลวทาส ขึ้นไว้แก่พระสัสดี ซ้าย ขวา จงทุกหมู่กรมตามประเพณีแต่ก่อน ถ้าแลเจ้าฝ่ายทหาร ฝ่ายพลเรือน ผู้ใดมิได้ยื่นทะเบียนทางว่าวและบังหมูไพร่หลวงรักพวกสมกำลัง เลว ไท ทาส มิเอามาใช้ราชการ และเลือกใส่ไพร่หลวง ซึ่งท่านมอบไว้ไป

ต่างหมู่ต่างกรรมก็ดี จะเอาผู้นั้นมาเป็นโทษตามพระไอยการ และให้พระสัคดี ช้าย ขวา บังคับบัญชา ว่ากล่าวให้สัมฤทธิ์

มีข้อความอีกตอนหนึ่งว่า อนึ่ง ถ้าแลไพร่หมู่ใดกรรมใดๆ หลบหลีกหนีราชการไปจากบ้าน จากตำบลก็ดี...แต่เจ้าหมู่สืบสาวจับตัวได้ก็ดี เอาแต่พ่อ แม่ ลูก เมีย ญาติพี่น้องคนใดคนหนึ่งมา พิจารณาถามสำมะโนครัว...ถ้าแลให้ผู้นั้น คิดใจว่าผิดที่บ้านที่แขวงว่าสูงต่ำอายุศม์ว่าหา “สัก หมาย” มิได้ เป็นประการใด ๆ ก็ดี อย่าให้ฟังด้วยผู้นั้นหลีกหนีราชการผู้เป็นเจ้า แลให้พระสัคดี บังคับให้ตั้งอยู่ในหมู่กรม...

ตามความในพระไอยการบานแผนกข้างต้น แสดงว่าไพร่หลวง และภักพวกสมกำลังที่ขึ้น ทะเบียนหางว่าวขึ้นไว้แก่พระสัคดีเหล่านั้น มุลนายเจ้าสังกัด จะสักเครื่องหมายแสดงสังกัดหมู่ กรมไว้ที่ร่างกายของไพร่ฯ ทุกคนเป็นหลักฐาน เพื่อทางราชการหรือบุคคลได้พบเห็นจะได้ทราบ สังกัดหมู่กรมและมุลนาย

ปลอมสักข้อมือไพร่

ตามหลักฐานพระราชกำหนดเก่า (จ.ศ. 1096) ข้อ 34 มีความว่า ด้วยพระบาทสมเด็จพระ เจ้าอยู่หัวทรงมหากรุณาจารย์เห็นเกล้าฯ สั่งว่า ให้ศัคนามเมืองแล ชื่อมุลนายลงไว้ที่ข้อมือไพร่ฟ้า ประชากร ข้าทหารทั้งปวง ดังนี้ เพื่อจะให้ทำราชการทั่วหน้ากัน เกลือก ข้าทูลละออง และผู้รั้ง กรมการ ไพร่ฟ้า ประชากร ข้าทหารทั้งปวง ไม่แจ้งพระราชกำหนดกฎหมาย เห็นแต่ได้ความสบาย ทำเลืกล้อมสัก และขโมยเหล็กของหลวงไปสักแต่อำเภอใจหาผู้ลუნั่งมิได้ถึงตามทั้งโคตร

ประทุษร้ายไพร่หลวงที่มีหมายสักหมู่กรม ตามความในพระไอยการพรมศักดิ (จ.ศ.955) มาตราหนึ่ง ไพร่หลวงทั้งปวงซึ่งมีหมายสักหมู่กรมนั้นแล้ว แลผู้ใดบังอาจฆ่าฟันแทงทุบถองตีให้ ตาย ด้วยไม้ มือ เหล็ก ให้พิกัดคำตัวหมูนั่นไว้โดยสักหมายจงทุกหมู่กรมตามพระราชกำหนดใหม่ ไว้ดังนี้

ถ้าสักต่อลายแขนทั้งสองข้าง สักดาบ สักลำตาลในแข่งขาทั้งสองข้าง ค่าชั่ง 6 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายสองข้าง แลสักลำตาล สักดาบในแข่งขาข้างเดียว ค่าชั่ง 5 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายสองข้าง แลสักลำตาล มิได้สักดาบ แข่งขา ค่าชั่ง 4 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายสองข้าง แลมิสักลำตาล ค่าชั่ง 2 ตำลึง

ถ้าสักต่อลายแขนลายข้างเดียว ค่าชั่งหนึ่ง

ถ้าสักแต่แขนลายข้างเดียวก็สักแต่ต่อลายก็ดี ค่าชั่ง 18 ตำลึง

ถ้าสักแต่หมู่ไว้ ค่าชั่ง 16 ตำลึง

ถ้ามิได้สักหมายหมู่ แต่เป็นไพร่หลวงเอาเสมอไพร่ราม ค่า 14 ตำลึง

มาตราหนึ่ง ไพร่หลวงสืบสองก้านัลทั้งปวง ถ้าสักดาบในแข่งขาทั้งสองข้างค่าชั่ง 1 ตำลึง

ถ้าสักดาบแข่งขาข้างเดียวค่า 18 ตำลึง

ถ้าสักแต่หมูไว้ ค่า 16 ตำลึง

ถ้ามิได้หมายหมูเอาเสมอไพร่รวม ค่า 14 ตำลึง

คนแขนขวามารับราชการ

มีหลักฐานปรากฏ ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์อยู่ในร่างข้อบังคับกรมกองตระเวน “ซึ่งมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ใช้เมื่อวันที่ 21 ธันวาคม รัตนโกสินศก 109” (กรมหมื่นนเรศวร รับพระราชโองการ)

ว่าด้วย “คนแขนขวามารับราชการเป็นกองตระเวน” ข้อ 5 คนที่รับราชการเป็นกองตระเวนนั้น ถ้าเป็นคนแขนขวายังไม่ได้สักหมายหมู ยกแต่ไพร่หลวงทหารแล้ว จะเป็นหมูไพร่หลวงกรมใดก็ได้ หมูไพร่ส่วยก็ดี หมูไพร่สมก็ดี ในเมื่อรับราชการเป็นกองตระเวนอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องสักยกเสีย แต่เมื่อออกจากรมกองตระเวน จึงให้เจ้าหมูนำไปสักหมายหมูรับราชการตามหมูเดิมต่อไป

การสักเครื่องหมายเพื่อแสดงหมู่เหล่าขงผู้เพียงเท่านี้ และไม่มีวิธีการอย่างนี้อีกต่อไป

2. สักเพื่อเป็นการลงโทษ

การสักประเภทนี้ กระทำต่อผู้ต้องพระราชอาญา มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาแล้ว มีหลักฐานปรากฏอยู่

ลักษณะความผิดที่กฎหมายเก่ากำหนดให้ลงโทษสักมีอยู่หลายประการ ดังจะกล่าวต่อไปนี้

1) กฎหมายโจรห้าเส้น จ.ศ. 1199 บัญญัติไว้ว่า อนึ่ง อ้ายผู้ปล้นฆ่าคนตาย ทิ้งไฟ ลักข้าง ม้าโค กระบือ ล้วงเรือ ฉก ชิง วังราว ลอกทองพระ ลักของสงฆ์ โทษเก่า โทษใหม่ ซึ่งตระราการพิจารณาเป็นสัจแล้ว “ก็ให้สักเป็นอักษรไว้” ที่หน้าผู้ร้ายตามโทษ ถ้าโทษปล้นบ้าน ติเรือ ฆ่าเจ้าเรือนตาย ลอกทองพระ ทิ้งไฟเป็นอุกฤษณ์โทษ มหันตโทษก็ให้สักหน้าผากลงอักษรว่า “โทษอันนั้นถึงประหารชีวิต” ฯลฯ

เมื่อจะสักหน้าอ้ายผู้ร้าย ให้มหาดไทย กลาโหม กรมวัง มหาดเล็กไปกำกับพร้อมด้วยกรมพระสัคดี ให้สักจงปรากฏให้ชัดอย่าให้อักษรลบเลือน อ้ายผู้ร้ายหนีคุกไป ลายสักจะได้เป็นสำคัญติดตัวอ้ายผู้ร้ายอยู่ ไปถึงบ้านใดเมืองใด เจ้าเมืองกรมการ นายอำเภอ กำนัน พ้นนายบ้าน จะได้เห็นเป็นสำคัญ

2) การลงโทษสักอีกอย่างหนึ่ง เพื่อมิให้ศาลรับฟ้อง เมื่อเห็นรอยสักนั้นติดอยู่ที่ร่างกายของคนๆ นั้น

มีหลักฐานปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติ จ.ศ. 1155 ความว่า หลวงศรีสิงหนาทฟ้องว่าช่วยอีคุ้มเป็นเงินหนึ่งซัง เลี้ยงเป็นภรรยาแล้ว นายบุญมาได้ทำชู้ด้วยอีคุ้มถึงชำเราพิจารณาได้ความจึงมีพระราชโองการมาพระบัณฑูรสิงหนาท ดำรัสเหนือเกล้าสั่งว่า ให้เอาตัวโจทย์ ตัวจำเลยหญิงคน

กลางเข้าไปชำระความหน้าที่นั่งได้ความว่าอี๋คุ่มเป็นนักเลงเล่นเบี้ยมากชู้หลายผัว จึงมาทำชู้ด้วย นายบุญมา จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สั่งว่า ให้นายบุญมาขายชู้เสียเงินค่าตัวอี๋คุ่มเป็นเงินชั่งหนึ่ง คืบให้หลวงศรีสิงหนาทเจ้าผัว ถ้ามิได้เงินให้เขียนนายบุญมาเอาเงินค่าตัวอี๋คุ่มให้จึงได้ แล้วให้สักระหนัอี๋คุ่มไว้ว่า “จะมาฟ้องโรงศาลใดๆอย่ารับฟัง” แล้วให้ส่งตัวอี๋คุ่ม ไปให้นายบุญมาขายชู้ให้ ยกเลิกความกันเสีย อย่าให้ปรับชายชู้นั้นเลย

การลงโทษให้สักระหนัหน้าหญิงที่มีชู้เป็นพระราชโองการเฉพาะเรื่องเฉพาะรายไม่เป็นการทั่วไป

3) การสัก อันเป็นโทษนั้น กฎหมายกำหนดให้สักที่ร่างกายในสถานที่หลายแห่งมีหลักฐาน อยู่ในกฎหมาย ดังนี้

มาตรา 6 แห่งกรมศักดิ์ 27 ความว่า จะลงโทษผู้ร้าย ถึงตัดตีนมือทวนด้วยหรวดหนั่ง ไม้หวาย สักอก สักแก้ม สักต้นคอ ให้ได้โดยเบียดละเมิดตามศักดิ์นั้น

การสักอีกวิธีหนึ่ง ใช้กับผู้กระทำผิดฐานลักทรัพย์ และกำหนดวิธีสักเพิ่มโทษตามที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย 36 ข้อ ให้ไว้เมื่อ จ.ศ. 1098 ข้อ 33 ความว่า อนึ่ง มีกฎหมายให้ไว้แก่ผู้พิจารณาเนื้อความผู้ร้าย ถ้าโจรลักช้าง ม้า โค กระบือ ทรัพย์สิ่งของ ถ้าลักที่หนึ่งให้สักรูปอันสักไว้ ณ ออก จึงให้ปรับไหม

ถ้าลักสองทีให้สักอก ตีด้วยหรวดหนั่ง 25 ที แล้วปรับไหม

ถ้าลักสามทีให้สักหน้าไว้ เอาขึ้นขาหย่าง ประจาน 3 วัน ให้ตีด้วยหรวด 30 ที ส่งลงหย้าช้าง

ถ้าลักสี่ทีให้ตัดนิ้วมือขวา นิ้วเท้าขวาเสียจนสิ้น แล้วให้สักระหนัหน้าไว้รู้ว่าสักสี่แล้วปล่อยเสีย

ถ้าลักห้าที ให้ตัดนิ้วมือเสียทั้งสองข้าง อย่าให้กุมศาสตราวุธได้ ถ้าจะปล่อยสักไซ้ไว้ให้ โทษตามพระไอยการ

พระไอยการลักพามาตรา 1 บัญญัติว่า บุคคลที่ลักพาไฟรฟ้าเข้าคนลูกเมื่อผู้อื่นพาหนีไปต่างเมืองหรือเอาไปขาย ถ้ามิได้ตัวคืนมา ให้ผู้ลักทำใช้ทุนและให้ไหมสองเท่าให้ทวนกรรมนิกรรมแล้ว ให้สักรูปคนไว้

พระไอยการลักขโมยโจร มาตรา 92 บัญญัติว่า โจรล้วงลักทรัพย์เข้าของประการใดๆก็ดีและซัดถึง เจ้าเรือนหลบนอนมิได้สิ่งสินเจ้าเรือนทราบมองจับได้ท่านให้ทวนด้วยหรวดหนั่ง 30 ที แล้วสักมือไว้ว่า “ซัดเรือน”

พระราชกำหนดใหม่มาตรา 2 บัญญัติว่า บุคคลที่เสพสุรา เล่นเบี้ย บ่อนแทงกำในสถานที่แห่งใดๆ มีผู้ฟ้องร้องว่ากล่าวพิจารณาเป็นสัจ ให้ลงพระอาญา 3 ยก (เขียน 3 ยกๆละ 30 ที) เพิ่มโทษเข้าอีก จึงสักกักถั่วไว้ที่หน้าผาก

การลงโทษสักนี้ ถ้าหากต่อมาผู้ถูกลงโทษกลับตัวกลับใจประพฤติเป็นคนดี ก็ให้แก้ไขโดยทรงพระกรุณาให้พ้นโทษ ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายโจรห้าเส้นว่า ถ้าอ้ายผู้ร้ายซึ่งสักระหนัหน้าละยศ

อันร้ายแล้ว ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯให้พันโทฯ จะมีหนังสือประทับตราพระราชสีห์ พระคชสีห์ พระนันทการจีสิงห์ไว้กับอายผู้ร้ายเป็นสำคัญ

การสักอีกเรื่องหนึ่ง คือ สักแก่นักโทษที่กระทำผิดหลายครั้ง

ในปีพุทธศักราช 2477 กระทรวงยุติธรรม(กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์เสนาบดีฯ) ได้ขอพระบรมราชอนุญาต สักข้อมือนักโทษที่เคยต้องโทษมาแล้วตั้งแต่ 3 ครั้งขึ้นไปโดยสักเป็นตัวอักษรว่าม.ห. มีลำดับเลขและทับ พ.ศ. ซึ่งเรียกว่า “ไพร่หลวงเรือนจำ” ขึ้นอีกอย่างหนึ่งเพื่อจะให้มีเครื่องหมายจดจำตัวบุคคลที่เคยต้องโทษมาแล้ว เพิ่มขึ้นอีกอย่างหนึ่งนอกเหนือไปจากการพิมพ์ลายนิ้วมือเก็บไว้ตรวจสอบสมัยนั้น และต่อมาในปีพุทธศักราช 2450 ได้ยกเลิกการสัก ม.ห. ที่ข้อมือนักโทษ

การสักร่างกายผู้ต้องพระราชอาชญาตามนัยที่กล่าวมาข้างต้น เมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ามิวัตุประสงค์อยู่ 3 ประการ เพื่อเป็นการลงโทษประการหนึ่ง เพื่อประจานให้รู้ว่าเคยเป็นโจรผู้ร้ายประการหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องหมายจดจำตัวบุคคลที่เคยต้องโทษมาแล้วหลายครั้งประการหนึ่ง

บุคคลมีรอยสักดังกล่าวจะเสียผู้เสียคนไปเลยตลอดชีวิต หาผู้คนที่จะคบค้าสมาคมได้ด้วยยาก นอกจากโจรผู้ร้ายด้วยกัน เป็นบุคคลผู้มีความชั่ว หรือตราบาปประทับอยู่ตลอดอายุไข แต่ถ้าเป็นในสมัยปัจจุบันรอยสักนี้คงอยู่ได้ไม่นาน เพราะสามารถที่จะลบออกได้โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

อย่างไรก็ดีการสักเพื่อการลงโทษได้ถูกยกเลิกไปโดยเด็ดขาด เมื่อได้ประกาศใช้กฎหมายลักษณะอาญา รัตนโกสินศก 127 ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวนับว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณอันล้นพ้นหาที่เปรียบไม่ได้

3. สักเพราะความเชื่อ

เมื่อสักลงบนร่างกายแล้ว จะทำให้เป็นผู้อยู่ยงคงกระพันแล้วคลาดเมตตามหานิยม การสักประเภทนี้ในครั้งกระโน้นจะต้องมีสำนักอาจารย์ผู้ขมังเวทวิทยาอันขลัง มีชื่อเสียงเลื่องลือเป็นที่รู้จักกันทั่วจึงจะมีผู้คนพากันสักยอมตัวเป็นศิษย์ซึ่งมีอยู่มากมายหลายสำนักด้วยกัน มีทั้งฆราวาสและพระภิกษุ ในสมัยก่อนเป็นที่นิยมกันมากสำหรับลูกผู้ชายมีไว้ป้องกันตัวจะมีสำนักไหนบ้างพอรู้อยู่บ้าง แต่จะขอไม่นำมากล่าว เพราะอาจกระทบศัสนานุศิษย์ที่เขาเคารพนับถือสืบทอดกันมา

การสักดังกล่าวเท่าที่มีประสบการณ์และได้สัมผัสมาเมื่อเป็นเด็กอยู่ใกล้ชิดกับศิษย์ครูสัก เมื่ออยู่วัดก็ใกล้ชิดกับอาจารย์สัก จึงได้รู้ว่า การสักเพื่อความอยู่ยงคงกระพันนั้น ต้องมีพิธีกรรมมากมายหลายอย่างแล้วแต่ละสำนักจะกำหนดขึ้นจะบอกกล่าวไว้พอเป็นที่รู้ว่ามิอย่างไบบ้าง ก่อนอื่นต้องยกครูบูชาครู ตามจารีตประเพณีสืบทอดกันมามีดอกไม้ธูปเทียน และเงินหกบาทใส่พานมอบให้แก่ครูอาจารย์สักแล้วกราบงามๆ 3 ครั้ง ขอมอบตัวเป็นศิษย์ ถ้าเป็นครูอาจารย์ สักฆราวาส อาจ

ต้องมีเหล้ายาปลาปิ้ง หมู เห็ด เป็ด ไก่ เป็นเครื่องประกอบในการยกครูอีกโสดหนึ่งด้วยก็ได้ ต้องรับเป็นศิษย์เสียก่อนจึงจะสักให้ เมื่อจะลงมือสักก็ต้องดูเลี่ยมเลขผานาที่ว่าสักวันใดจึงจะลงก่อนจะสักต้องบวงสรวงเทวดา ปลุกเสกทำน้ำมันต้นไม้ที่ใส่สักก็ต้องปลุกเสกลงเวทมนต์คาถาอาคมผสมด้วยว่านยาร้อยแปด ตามความเชื่อของครูอาจารย์ เมื่อได้ฤกษ์ ครูอาจารย์จึงลงมือสักให้ศิษย์แต่ละคน ขณะลงมือสักมีปรากฏการณ์ประหลาด ผู้สักบางคนจะเดินตามท่านว่าของขึ้นหลังดี แต่บางคนก็ไม่ปรากฏอาการเมื่อสักแล้วก็ชดน้ำมันให้คาถากำกับไว้ใช้เมื่อต้องเข้าต่อสู้ข้าศึกศัตรู บางครูอาจารย์ก็ให้ศิษย์ปลุกตัว แล้วลองเอาเม็ดไฟแดง เท้าที่เห็นกับตาบางรายก็มีเลือดออกซิบๆ ที่เรียกว่ายางบอน บางรายก็เข้าลึกครูอาจารย์สักบอกว่าใจยังไม่มัน

รูปแบบรอยสักเลขยันต์อักขระของแต่ละครูอาจารย์จะมีลักษณะเฉพาะคนส่วนใหญ่จะไม่พ้องกับสำนักอื่นเมื่อผู้รู้พบเห็นก็จะได้ว่ามาจากสำนักใดหรือครูอาจารย์ใด สำหรับรูปแบบของเลขยันต์ อักขระ รอยสัก ของแต่ละครูอาจารย์ ผู้เขียนได้รวบรวมไว้เพื่อใช้สอนการจดจำหน้ารูปพรรณผู้ต้องขังให้แก่เจ้าพนักงานเรือนจำ ผู้ทำหน้าที่เกี่ยวกับทะเบียนประวัติผู้ต้องขัง จึงขอนำมาแสดงไว้ ณ ที่นี้

การสักเพราะความเชื่อนี้ เป็นความนิยมของคนไทยมาแต่โบราณกาล โดยเฉพาะสมัยกรุงศรีอยุธยา ไทยต้องรบราฆ่าฟันกับพม่าข้าศึกไม่หยุดหย่อน การสักร่างกายเพื่อความอยู่ยงคงกระพันสร้างความมั่นใจเป็นขวัญและกำลังใจแก่ชนชาวไทยและทหารไทยทั้งผองในยุคนั้น สร้างความเข้มแข็งให้ต่อสู้รบพุ่งกับอริราชศัตรูอย่างไม่คิดชีวิต เพื่อรักษาแผ่นดินไทยไว้ให้ลูกหลานเหลนจึงถึงทุกวันนี้

4. สักเพื่อให้ดูน่าเกรงขาม

เป็นการข่มขวัญผู้อื่น กรณีเช่นนี้สืบเนื่องมาจากสักเพื่อความเชื่อเป็นปฐมเหตุแต่จะมีอยู่ในกลุ่มนักเลงหัวไม้อันธพาล หรือกลุ่มโจรผู้ร้าย จะเป็นว่าบุคคลประเภทนี้มีรอยสักเลขยันต์อักขระและรูปสัตว์ ประกอบด้วยเลขยันต์อักขระ เกือบทั่วร่างกายทำนองมีครูบาอาจารย์ที่ไหนไปสักไว้คู่อีกเข็มลำพองน่าเกรงขามยิ่งนัก ใช้ข่มขวัญฝ่ายตรงข้ามให้สยบ สมัยเด็กเห็นคนมีรอยสักเต็มตัวก็ตกใจกลัววังหนีให้ห่างด้วยสำคัญว่า เป็นคนดุร้ายโจรผู้ร้ายก็เช่นกัน เมื่อเข้าปล้นสดมภ์ เจ้าทรัพย์เห็นรอยสักเต็มตัวก็ตัวสั่นขวัญหนีไยยอมแต่โดยดีเพราะสำคัญว่าดุร้ายสาหัสสาครรจนทั้งอยู่ยงคงกระพันอีกด้วย

เมื่อว่ากันตามความเป็นจริงแล้วสมัยรับราชการงานคุกทั้งในพระนครฯ และหัวเมืองฯ เจอะเจอคนที่มียอยสักแทบจะทั้งกายมาพอสมควร จึงได้รู้ว่าคนประเภทนี้ไม่สู้จะมีความมั่นใจในตนเองเท่าใดนักจึงต้องอาศัยเหตุอื่นมาช่วยเสริมบุคลิก ให้ดูเป็นคนน่าเกรงขามอาศัยพวกพ้องประเภทเดียวกันมาเสริมต่อแสดงบทบาทนักเลงอันธพาล เมาสุราอาระวาดข่มขู่ชาวบ้านร้านตลาดอยู่เป็นนิ

เมื่อถูกจับติดคุกก็ร้องแหย่กระเซอ ว่าผมไม่ใช่เป็นคนอย่างนั้น ขอความเมตตาให้ผมด้วย พันโทฯแล้วจะกลับตัวกลับใจตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากินฟังแล้วน่าสงสาร แต่ต้องดูความประพฤติไปก่อนถ้าไปแอบลักเพิ่มเติมขึ้นมาอีก คงจะเจอของดีของพัศดีบ้าง

ณ บัดนี้บ้านเมืองเจริญขึ้นคนมีความรู้มากขึ้น คนที่มีรอยสักมากมายคงหาคุ้ยได้ยากแล้ว

5. สักเพื่อความสวยงาม หรือสักเพื่อเตือนความทรงจำ

รอยสักประเภทนี้มักเป็นรูปสัญลักษณ์และมีสีสันสวยงามสะดุดตา ตัวอย่างเช่น สักรูปดอกไม้ รูปสัตว์ เสือเผ่น มังกรพันแขน รูปนกอินทรี ปลาฉลาม รูปผู้หญิงหรือลวดลายแปลก ๆ ดูเป็นศิลปะนิยมสักกันในกลุ่มชายไทยสมัยใหม่โดยลอกแบบมาจากต่างชาติ ขณะนี้ผู้หญิงไทยสมัยใหม่ก็นิยมสักเพื่อความสวยงามเช่นกัน เห็นอยู่ดาษดื่น แต่สมัยโบราณผู้หญิงไทยเขาไม่สักกัน นอกจากผู้หญิงโคมเจียวที่จะจดทะเบียนฯ ทางการจะสักเครื่องหมายไว้ที่ขาอ่อน ถ้าไม่เชื่อให้ท่านถามชายผู้เฒ่าผู้แก่ที่เคยไปเที่ยวหน้าโรงหวยดูก็ได้

สำหรับการสักเพื่อเตือนความทรงจำ เคยเห็นมีชายไทยสักชื่อผู้หญิงที่ตนรักไว้ที่แขนบ้างก็ประกอบด้วยหัวใจมีสรเสียบ บางคนก็สักข้อความว่า “เจ็บแล้วต้องจำ” หรือสักคำว่า พ่อ แม่ ไว้ที่ไหล่ เป็นเรื่องของคนรุ่นเก่าสมัยนี้คงหาคุ้ยได้ยากที่ยกมากล่าวก็เพื่อคนรุ่นหลังได้รับรู้ไว้บ้าง

6. สักเพื่อปิดบังซ่อนเร้นตำหนิที่ไม่น่าดูบนผิวหนัง

เคยเห็นว่าผู้คนแต่เก่าก่อนเขาทำกันอยู่ เช่น คนหัวถลอก ที่เห็นหนังหัวสีขาวเป็นหย่อม ๆ จะเอาหมึกสีดำสักลงไว้ที่รอยถลอกนั้นเพื่อปิดบังรอยถลอก ให้อูแล้วเป็นสีหมหรือผู้ที่มิมีตำหนิแผลเป็นหรือรอยด่างบนผิวหนัง ซึ่งมีลักษณะที่ไม่น่าดู ก็มักจะชอบที่จะสักลงบนผิวหนังส่วนนั้นด้วยรูปลักษณะอย่างใด ๆ ที่จะปกปิดกลบเกลื่อนเสียเพื่อทำให้ดูดีขึ้นกว่าเดิม จึงขอยกมากล่าวเพียงเท่านี้ เพื่อให้รู้ว่าเรื่องทำนองนี้เคยมีเคยทำกันมาก่อน

การสักตามร่างกายนี้มีทั้งคุณและโทษ แก่ผู้ที่มีรอยสักตามแต่จะได้พิจารณาพิเคราะห์กันโดยอาศัยหลักและเหตุผลเป็นสำคัญ

สำหรับกิจการเรือนจำรอยสักที่ตัวผู้ต้องขังนั้น ย่อมมีประโยชน์แน่ เพราะพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 มาตรา 10 บัญญัติให้เจ้าพนักงานเรือนจำตรวจและบันทึกข้อความในเรื่องตำหนิรูปพรรณ ผู้ต้องขังที่รับตัวเข้าไว้ใหม่ทุกคน เพื่อเป็นเครื่องมือในการจดจำตัวบุคคลและพิสูจน์ตัวบุคคลว่าเป็นคนเดียวกันหรือไม่ รอยสักที่ตัวผู้ต้องขังเป็นส่วนหนึ่งของตำหนิรูปพรรณ ที่เจ้าพนักงานเรือนจำจะจดบันทึกไว้ในทะเบียนประวัติรายตัวผู้ต้องขังเก็บรักษาไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบตามสมควรแก่กรณีต่อไป

เจ้าพนักงานเรือนจำต้องระมัดระวังอย่าปล่อยปละละเลยให้ผู้ต้องขังทำการสักร่างกาย
ตนเอง ซึ่งเป็นเรื่องที่มีขอบมิควร เพราะอาจสร้างปัญหาการควบคุมปกครองขึ้นได้

“เครื่องมือสำหรับการสักร่างกาย” เป็นสิ่งของต้องห้ามที่มีให้นำเข้ามาหรือเก็บรักษาไว้ใน
สถานกักขัง ตามข้อ 4 แห่งกฎกระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ฉบับที่ 14

สำหรับเรือนจำกฎกระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ข้อ 127 มิได้กำหนดไว้ว่า “เครื่องมือสำหรับ
การสักร่างกาย” เป็นสิ่งของต้องห้ามก็จริงแต่ก็เป็นสิ่งของซึ่งมิได้อนุญาตให้ผู้ต้องขังนำเข้ามาหรือ
เก็บรักษาไว้ในเรือนจำตามกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ฯลฯ ข้อ 128

สำหรับการศึกษาของพิมพรรณ รัตนวิเชียร (2541) ได้จำแนกความมุ่งหมายของการ
สัก ไว้ดังนี้

1. การสักเพื่อแสดงความรักชาติ โดยกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ทรงโปรดสักคำว่า
“ร.ศ. 112 และตราด” เพื่อเป็นเครื่องเตือนใจเมื่อชาติไทยถูกอินโดจีน ฝรั่งเศสรุกราน และทหารเรือ
ในยุคนั้นได้สักข้อความนี้ไว้ทุกคน

2. การสักเพื่อแสดงถึงการเริ่มต้น เป็นการสักเพื่อแสดงการเปลี่ยนแปลงสถานะของวัยเด็กสู่วัย
ผู้ใหญ่เป็นพิธีกรรมทางสังคม เช่นเดียวกับการโกนจุก การเข้าสู่หนัด การสักแสดงถึงความเข้มแข็ง
พอที่จะทนต่อความเจ็บปวดได้ ย่อมบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่

3. การสักตามประเพณี เป็นการสักตามประเพณีหรือความเชื่อถือที่ได้ปฏิบัติสืบต่อกันมา
เช่น ชาวเมารี (Maori) ในประเทศนิวซีแลนด์ และชาวไอนุ (Ainus) ของญี่ปุ่น เชื่อว่าการสักจะช่วย
รักษาความหนุ่มสาว ความกระฉับกระเฉงให้คงอยู่เป็นเวลานาน หญิงชาวอาหรับมีประเพณีการสัก
หน้าท้อง เพื่อให้ชายที่มาเป็นสามีทราบว่าเธอสามารถมีบุตรได้

4. การสักเพื่อแสดงเอกลักษณ์ ในพวกที่แยกตัวออกจากกลุ่มชอบทำอะไรแปลกไปจาก
ผู้อื่นไม่ว่าจะเป็นทางดีหรือทางชั่ว ถ้าสิ่งที่ทำนั้นไม่เหมือนผู้อื่นจะทำทันที ผู้ที่มีปัญหาต้องการ
แยกตัวออกจากกลุ่ม ส่วนมากเป็นผู้ที่ไม่มีญาติ ไม่มีครอบครัว ไม่มีที่ยึดเหนี่ยว การสักเป็น
เครื่องหมายที่ใช้เป็นที่ยึดเหนี่ยว มักจะสักข้อความเช่น รักแท้คือแม่เรา, โลกนี้มีข้าคนเดียว, คิดให้

ซึ่งที่พึงคือตัวเรา บางเผ่ามีความเชื่อว่ารอยสักชาตินี้จะจารึกเอกลักษณ์ประจำตัวให้ปรากฏในชาติหน้าได้

5. การสักเพื่อแสดงความเป็นสมาชิกกลุ่ม เป็นการสร้างเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ของกลุ่มโดยสักเครื่องหมายบนตำแหน่งที่กำหนดของร่างกาย สมาชิกกลุ่มเมื่อเห็นเครื่องหมายเหมือนกันจะต้องให้ความช่วยเหลือไม่ทำร้ายกัน และต้องจงรักภักดีต่อกลุ่มไม่ทรยศ เช่น แก๊งยาสูบ ช่า คณะเก๋ยออด คณะลักกั๊ก แก๊งอินทรีขาว แก๊งโพดำ

6. การสักเพื่อแสดงหมูกองที่ไพร่สังกัด มีการสักที่ข้อมือเพื่อบอกหมูกองที่สังกัด ถ้าไม่มีรอยสักเรียกว่าพวกแขนขาว เป็นไพร่ที่ไม่มีสังกัด เมื่อเกิดคดีความฟ้องร้องกันขึ้นจะไม่มีผู้ใดรับรอง คนที่เข้ารับราชการกองประจำการต้องสักขึ้นทะเบียนที่ข้าหลวงกลาโหมประจำเมืองนั้น

7. การสักเพื่อประจานความผิด ในสมัยโบราณผู้ที่กระทำความผิดจะถูกสัก เพื่อเป็นการประกาศให้ผู้ได้พบเห็น ไม่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือ และไม่คบค้าสมาคม ในสมัยรัชการที่ 4 มีการสักหน้าผากของผู้ที่กระทำความผิด

8. การสักเพื่อความสวยงาม ในทฤษฎีของการสักถือเสมือนเป็นเครื่องประดับร่างกาย มีความสวยงาม สร้างความภูมิใจ ความพอใจ การสักเพื่อความสวยงามเป็นที่นิยมของชาวยุโรป พระเจ้าเฟรเดริกแห่งเดนมาร์ก ทรงสักรูปมังกรสลบีสองตัวที่พระอุระ ส่วนพระบาททั้งสองข้าง ทรงสักรูปมังกรใหญ่จอมพลมอนเตโกเมรี ชาวฝรั่งเศส สักรูปผีเสื้ออันสวยงามไว้ที่แขนขวา เลดี้ แรนดอล์ฟ เซอร์ซิล มารดาของท่านเซอร์วินสตัน เชอร์ชิล นายกรัฐมนตรีของอังกฤษสักรูปงูพันไว้ที่แขนระหว่างข้อศอกถึงข้อมือ การสักเพื่อความสวยงามในปัจจุบันที่นิยมมากคือการสักคิ้วถาวร การเขียนขอบตาถาวร

9. การสักเพื่อเป็นเครื่องรางของขลัง เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้มนุษย์มีความรู้สึกมั่นคง ได้รับความปลอดภัย รอยสักมีอำนาจในการคุ้มครองป้องกันอันตรายต่างๆ ช่วยให้เกิดความนิยมชมชอบ ให้ได้รับสิ่งที่พึงประสงค์

10. การสักเพื่อสร้างอำนาจให้แก่ตนและข่มขวัญผู้อื่น การสักประเภทนี้มีได้มุ่งในแง่ความขลัง แต่มุ่งหมายให้เป็นที่ยำเกรงแก่ผู้พบเห็น เช่น รูปเสือแผ่นหรือเสือโพน รูปมังกร รูปนกอินทรี รูปเทวดา รูปพระนารายณ์ รูปหนุมาน การสักข้อความ เช่น เพชฌฆาตโหด เป็นชายอย่าหมิ่นชาย มังกรดำ

11. การสักเนื่องจากสภาพจิตที่วิปริต สภาพจิตของผู้สักส่งผลไปถึงรูปรอยของการสัก เช่น ผู้ที่มีความคิดจิตวิถิตถาวร (Pervert) ผู้มีนิสัยสัปดน (Onanist) ผู้นิยมกามวิถิตถาวร (Homosexual) ผู้นิยมชาดิสซึม (Sadism) ส่วนมากจะสักเป็นภาพลามก รอยสักในอาชญากร จะเป็นภาพแสดงถึงความแค้น ความเสียใจ ความคูร้ายเหี้ยมโหด ความอูจาดลามก

12. การสักเพื่อเตือนความจำ รอยสักที่ติดอยู่บนผิวหนังจะปรากฏให้เห็นได้ตลอดเวลา ดังนั้น เพื่อไม่ให้ลืมสิ่งที่บุคคลต้องการจดจำ จึงใช้การสักข้อความที่ช่วยเตือนความจำให้ ระลึกถึง สิ่งที่ต้องการจดจำไว้ตลอดไป เช่น คำว่า “พ่อ” “แม่” “เจ็บแล้วต้องจำ”

ในปัจจุบันรอยสักที่นิยมสักกันอย่างแพร่หลาย คือ ลวดลายสักที่สวยงามเพื่อตกแต่งร่างกาย หรือเพื่อผลทางใจ (คือ ลวดลายที่ทำให้เกิดความรู้สึกประทับใจหรือผูกมัดต่อรูปนั้นๆ) และ รอยสักที่ให้ผลทางไสยศาสตร์ การสักเพื่อรักษาโรคนิยมน้อย นอกจากการสักที่ใช้ปกปิดรอยแผลเป็น หรือรอยด่างของผิวหนังหรือการสักคิ้วถาวร เขียนขอบตาถาวร เป็นการรักษาทางด้านจิตใจเพื่อความสวยงาม สำหรับการสักเพื่อแสดงสังกัด ทางราชการได้ประกาศยกเลิกตั้งแต่ปี พ.ศ.2475

โดยสรุป การสักมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญ 2 ประการคือ

1. การสักเพื่อความสวยงาม ซึ่งจะไม่เกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ เป็นการสักเฉพาะรูปเฉยๆ ไม่มีการลงหัวใจของลาย หรือลงอักขระกำกับลวดลายสักจึงขึ้นอยู่กับความต้องการหรือรสนิยมของผู้สัก เช่น รูปผีเสื้อ ดอกไม้ หัวใจ ไม้กางเขน รูปผู้หญิงเปลือย รูปศิลปะต่างๆ ช่างสักมักจะเป็นผู้มีความถนัดเชิงศิลป์หรือมีความสามารถทางกราฟิก

2. การสักเพื่อผลทางไสยศาสตร์ การสักประเภทนี้เป็นคติความเชื่อทางไสยศาสตร์ จึงต้องสักโดยครู อาจารย์ที่มีวิชาอาคมศักดิ์สิทธิ์โดยเฉพาะเท่านั้น ช่างสักส่วนใหญ่จึงเป็นพระภิกษุหรือเกจิอาจารย์ การสักเพื่อผลทางไสยศาสตร์มี 2 ชนิด คือ เพื่อผลทางเมตตามหานิยม และเพื่อผลทางอยู่ยงคงกระพันชาตรีให้แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุ อันตราย ของมีคมทั้งปวง ถ้าต้องการรอยสักที่มีผลทางเมตตามหานิยม มักจะสักเป็นรูปจิ้งจก นกสาลิกา ลายสักที่มีผลทางคงกระพันชาตรีจะนิยมสักลายเสือเผ่น หนุมาน หงส์ มังกร ลายสิงห์ ยันต์เก้ายอด ยันต์เกราะเพชร หรือลายยันต์ชนิดต่างๆ เมื่อลงรอยสักแล้วจะต้องมีอาจารย์สักทำพิธีปลุกเสกกำกับลวดลายสักเหล่านั้นด้วย

ส่วนกลุ่มบุคคลที่ประสงค์จะรับราชการก็นิยมสักน้ำมัน เพื่อมิให้เห็นรอยรอยการสัก โดยมีวัตถุประสงค์ในด้านเพื่อให้อยู่ยงคงกระพัน การสักที่นิยมในทางเมตตามหานิยมเพื่อให้เป็นที่ต้องตาต้องใจของเพศตรงข้าม หรือเพื่อผลทางการเจรจาเพื่อการค้าขาย กลุ่มนี้มักมีอาชีพขายหน้า ติดต่อกับค้าขายหรือให้บริการต่างๆ และมีกลุ่มที่รักสนุกต้องการสักเพื่อเป็นเครื่องประดับตกแต่งร่างกายให้แปลกไปกว่าบุคคลอื่นๆ จึงมักจะสักกันเอง หรือให้ช่างสักด้วยหมึกจีนให้เป็นรอยสักที่ต้องการเช่น ดอกไม้ ผีเสื้อ ผู้หญิง ลายสักประเภทนี้มักจะเป็นเด็กหนุ่มที่มีใจนักเลง หรือผู้ที่เคยต้องโทษจำคุกมาแล้ว สักเพื่อตกแต่งร่างกายหรือความพอใจประชดชีวิตหรือเพื่อประทับความทรงจำบางอย่างไว้ เป็นต้น

ตำแหน่งของรอยสักบนร่างกาย

ตำแหน่งของร่างกายที่จะรับการสักขึ้นกับรูปรอยที่สักและความมุ่งหมายในการสัก การสักเพื่อความขลังของศักดิ์สิทธิ์ นิยมสักตั้งแต่เอวขึ้นมาจนถึงศีรษะ รอยสักที่นิยมสักที่หน้าผาก ได้แก่ นะหน้าทอง จะสักด้วยน้ำมัน เพื่อมิให้มองเห็น ส่วนกลางกระหม่อมสักหัวใจอริยสัจ ท้ายทอย นิยมสักหัวใจอติปิโส ออกและหลังนิยมสักรูปเทวดาใหญ่ เช่น นารายณ์แปลงรูป หนุมาน รอยสักที่เกี่ยวกับไสยศาสตร์ มักสักไว้ร่างกายท่อนล่างตั้งแต่เอวมาจนถึงตาตุ่ม รูปที่สักตั้งแต่ขาอ่อนลงมาถึงข้อเท้า จะเป็นการสักเพื่อป้องกันเขี้ยวงา ของสัตว์ร้าย การสักรูปลามกไว้ที่ลับจะทำให้มีพลังในทางเพศสูง

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก

สุลักษณ์ ศรีบุรี (2537 : 23) ได้รวบรวมชนิดของเข็มสักไว้ดังนี้

1. หนามหอยที่มีปลายแหลมและแข็ง
2. เข็มหมุดหรือเข็มเย็บผ้า 3-5 เล่ม มัดเข้าด้วยกันแล้วผูกติดกับด้ามไม้หรือเหล็ก ให้เป็นด้ามจับถนัดมือ
3. ก้านร่มฝนปลายแหลมเป็นหน้าตัด
4. เหล็กปลายแหลมที่ทำด้วยทองเหลือง
5. เข็มทำจากเหล็กตะปูที่ดอกโค้งงอ เพื่อให้เกิดความขลัง
6. ในปัจจุบันมีการนิยมใช้เข็มสักไฟฟ้า ซึ่งเหมาะสำหรับการสักลวดลาย เรียกว่า Electric Tattooing Machine

แต่อย่างไรก็ตาม เข็มสักที่นิยมใช้กันอยู่ในปัจจุบัน มักจะเป็นวัสดุปลายแหลมที่ทำจากโลหะเพื่อให้จับได้ถนัดมือและให้มีน้ำหนักถ่วงที่ปลายด้ามจะได้บังคับเข็มสักไปในทิศทางที่ต้องการ เข็มสักไฟฟ้าเหมาะสำหรับการสักเฉพาะลวดลายเท่านั้น ไม่เหมาะในการสักตัวอักขระหรือยันต์แบบของไทย

สีหมึกที่ใช้ในการสัก

สมชาย นิลอาธิ (2537 : 35-37) ได้รวบรวมสูตรผสมหมึกสักที่ใช้ในภาคอีสานไว้ 4 สูตร ได้แก่

1. ใช้ดินไม้ที่เรียกว่า “ดินหมึก” แต่สีจะไม่ทนทานลบเลือนได้ง่าย
2. ใช้ดินหม้อหรือเขม่าไฟ นำไปผสมกับดีควาย
3. ใช้ผงถ่านสีดำที่อยู่ในถ่านไฟฉาย นำไปบดแล้วผสมกับยางต้น “มูกเกี้ยว”
4. ใช้หมึกจีนชนิดแท่งมาฝนให้เป็นผงละเอียดแล้วผสมกับน้ำมันเสือ

ที่นิยมใช้และหาได้ง่าย คือ หมึกจากปากกาเขียนแบบของช่างศิลป์หรือหมึกจากปากกาลูกลื่น ซึ่งจะให้สีต่างๆ ทั้งเขียว แดง ดำ ได้มีผู้คิดผสมสีสำหรับใช้สักโดยเฉพาะ สีพิเศษนี้เรียกว่า anti septic color มีคุณภาพใช้สักแล้วไม่เกิดเป็นพิษแก่แผลสักในภายหลัง

ข้อกำหนดของผู้รับการสัก

ผู้ที่สักยันต์โดยครูบาอาจารย์ จะต้องมิพิธีไหว้ครูและผู้รับการสักจะต้องรับสัจจะ เพื่อปฏิบัติตนอย่างเคร่งครัด ตามข้อกำหนดที่พึงปฏิบัติดังนี้

1. ยึดถือคำสัตย์
2. ยึดมั่นในศีลจารวัตร
3. ควบคุมสติตนเอง

ทั้งให้ละเว้น หรือห้ามปฏิบัติสิ่งต่อไปนี้อย่างเคร่งครัด

1. ไม่ประพฤติผิดศีลธรรม เช่น ผิดลูกผิดเมียผู้อื่น ไม่ลักเล็กขโมยน้อย
2. ไม่ลูแก่โทสะ หรือกล่าวพรูสวาทต่อบิดามารดา
3. ไม่รับประทานอาหารเหลือจากผู้อื่น จากพระ หรือจากงานศพ
4. ไม่รับประทานมะเฟือง น้ำเต้า ฟัก และมะพร้าวไฟ
5. ไม่ลอดไม้ค้ำดันกล้วย
6. ไม่ลอดสะพานหัวเดียว สะพานทำน้ำ
7. ไม่นั่งทับครกไม้
8. ไม่ให้ผู้หญิงนั่งทับ

ผลกระทบของรอยสักต่อผิวหนัง

เยาเวศ นาคแจ้ง (2531 : 72) ได้กล่าวถึงอันตรายที่อาจเกิดต่อผิวหนังคือ

1. การติดเชื้อ ได้แก่การติดเชื้อแบคทีเรีย ทำให้เป็นหนอง การอักเสบบวมแดงของผิวหนัง เชื้อไวรัสที่เกิดจากสักคือ โรคหูด ในปัจจุบันต้องระวังคือ โรคตับอักเสบนชนิด B เพราะเคยมีรายงานว่ามีการระบาดของโรคนี้ในกลุ่มผู้ทำการสักยันต์

2. โรคผิวหนัง เช่น โรคเรื้อนกวาง โรคแอลอี จะเกิดบริเวณรอยสัก ทำให้ผิวหนัง ตกสะเก็ด มีอาการคันเกิดการติดเชื้อต่อแบคทีเรียต่างๆ ได้

3. ปฏิกริยาของผิวหนังต่อสีที่ใช้ในการสักถ้ามีอาการแพ้สี มีอาการตุ่มนูน มีอาการคันตามผิวหนัง ถ้ามีอาการรุนแรงทำให้เกิดอักเสบเป็นหนอง

จากเอกสารเผยแพร่ความรู้เรื่องโรคเอดส์ กองโรคเอดส์ (2538 : 9) ได้ระบุว่าการสักผิวหนัง และสักคว่ำ จะทำให้มีการติดเชื้อเอดส์ได้โดยการสัมผัสกับเลือดหรือน้ำเหลืองโดยตรง โอกาสติดโรคด้วยวิธีนี้ต้องมีแผลเปิดและปริมาณเลือดหรือน้ำเหลืองที่เข้าไปในร่างกายต้องมีจำนวนมาก

การลบรอยสัก

ผู้มีรอยสักจะลบรอยสักเมื่อต้องการเข้าสมัครงาน หรือสมัครเรียน การลบรอยสักทำได้ยากหรือง่ายขึ้นอยู่กับปริมาณของรอยสักและตำแหน่งที่เป็น ไพศาล รัชนีธร (2531 : 40) ได้รวบรวมการลบรอยสัก ดังนี้

1. การให้สัตย์แพทย์ตกแต่งเป็นผู้ทำ โดยการโกนผิวหนังส่วนบนออกให้เมื่อดสีของ รอยสักหลุดออกมาด้วย แล้วนำผิวหนังปกติจากต้นแขนต้นขามาปะลงบน รอยสักที่ตัดออกนั้น
2. การขัดหนัง โดยใช้เกลือแกง ถูซ้ำๆ 2-3 ครั้ง จนกว่ารอยสักจะลบเลือนหรือจางลง
3. การใช้แสงเลเซอร์ลบรอยสัก ที่นิยมกันคือ คาร์บอนไดออกไซด์เลเซอร์ และอาร์กอนเลเซอร์ จากรายงานพบว่าได้ผลดีพอสมควร โอกาสเกิดแผลเป็นมีประมาณ 20% แต่วิธีการลบรอยสัก ยังไม่มีวิธีใดที่สามารถทำให้สีของหมึกสักหายไปโดยผิวหนังด้านบนไม่เกิดแผลเป็น

5. แนวคิดเกี่ยวกับกลุ่ม

ความหมายของคำว่า “กลุ่ม”

M. BRODTBECK ได้ให้ความหมายของคำว่า กลุ่ม หมายถึง การที่แต่ละบุคคลมาอยู่ร่วมกันและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ความสัมพันธ์นั้นจะก่อให้เกิดการตัดสินใจร่วมกัน (อ้างใน ไวรซ์ เจียมบรรจง, 2523 : 215)

BELKIN และ SKYDELL กลุ่ม หมายถึง คนตั้งแต่สองคนขึ้นไป รวมตัวกันโดยมีจุดหมายร่วมกัน (อ้างใน สุรางค์ จันทรโธม, 2529 : 78)

ปรีชา คุนินทร์พันธุ์ (2537 : 79) กล่าวว่า กลุ่ม คือ คนตั้งแต่สองคนขึ้นไป มีความสัมพันธ์ในทางร่วมมือหรือพึ่งพาอาศัยกัน ความสัมพันธ์ติดต่อกันไป จนเป็นความผูกพันและผู้ที่สัมพันธ์กันเกิดความสำนึกว่าเป็นสมาชิกร่วมกันในกลุ่มเดียวกัน แยกออกไปจากกลุ่มอื่นๆ

ถวิล ธาราโกชน (2524 : 129) กลุ่ม คือ บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมาอยู่ร่วมกัน ประกอบกิจกรรมต่าง ๆ โดยมีจุดประสงค์ร่วมกัน สมาชิกภายในกลุ่มมีบทบาทต่าง ๆ กันออกไป แต่ทุกคนมีความสมัครใจที่จะรวมกลุ่มด้วยกัน

แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่ม มีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวไว้ ดังนี้

David B. Truman (1955 : 37) กล่าวว่า กลุ่มเกิดขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของสมาชิกภายในกลุ่มนั่นเอง

Arthur Fisher Bently เห็นว่า กลุ่มนั้นเกิดขึ้นจากการคำนึงถึงผลประโยชน์ทั้งสิ้น จะเห็นได้ว่านักวิชาการทั้งสองมองกลุ่มในแง่ของผลประโยชน์เป็นหลัก

ส่วน Darwin Cartwright & Alwin Zender (1953 : 20) ทั้งสองมองกลุ่มว่า หมายถึง การที่มนุษย์มีความสัมพันธ์กัน โดยรวมตัวกันเป็นองค์กร เพื่อสนองความต้องการพื้นฐานของแต่ละบุคคล ด้วยเหตุผลนี้กลุ่มจึงเป็นเครื่องมือตอบสนองความต้องการพื้นฐานของปัจเจกชน

Robert H. Salisboly (1969 : 2-5) นักวิชาการอีกผู้หนึ่งที่ได้เสนอ ทฤษฎีการแลกเปลี่ยน ในปี 1969 โดยกล่าวว่า กลุ่มเกิดขึ้นเพราะมีผู้นำซึ่งเรียกว่า ผู้ก่อตั้ง ซึ่งชักชวนให้คนเข้าร่วม โดยมีผลประโยชน์ดังกล่าว แบ่งเป็น 3 ประเภท คือ

1. ผลประโยชน์หรือแรงจูงใจทางวัตถุ เช่น เงิน งาน ภาษี ชื่อของลูก
2. การให้ความรู้สึกใกล้ชิดทางอารมณ์ เช่น การได้สังสรรค์ และการมีเพื่อนจากการเข้าร่วมกลุ่ม
3. การมีจุดหมาย คือ ได้รับความพึงพอใจในด้านอุดมการณ์

Marvin E. Shaw, (1976 : 11) มีความเห็นว่า สาเหตุเข้าร่วมกลุ่ม “มาจากความพอใจในการเข้าร่วมตัวเป็นประการแรก สำหรับประการต่อมา คือ ความสนใจในจุดหมายหรือนโยบายของกลุ่ม ตลอดจนต้องการความมั่นคงและปลอดภัย และเสริมสถานะของตนเอง หรือจุดประสงค์ในทางธุรกิจและในทางสังคม

แอลเดอร์ และ โรดแมน กล่าวถึงสาเหตุที่ทำให้คนทั้งหลายเลือกคบกันจนมีลักษณะเป็นกลุ่ม ซึ่งมีหลายประการ คือ

1. คนจะเลือกคบกับคนที่มีความเหมือนกับตนเอง เช่น ชอบเหมือนกันหรือมีประสบการณ์เหมือนกัน
2. คนบางคนชอบที่จะเลือกคบกับคนที่มีความแตกต่างไปจากตนเอง เพราะจะทำให้เขาเกิดความสมบูรณ์ในสิ่งที่เขาขาดหายไป ถ้าหากว่าความแตกต่างนั้นสามารถสนองความต้องการของเขาได้
3. ความเป็นมิตรที่แต่ละคนมอบให้แก่กันจะเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจให้ผู้คนคบหากัน
4. คนบางคนเลือกที่จะคบกับคนที่สามารถสนองตอบต่อผลประโยชน์ต่อเขามาก
5. คนบางคนเลือกที่จะคบกับคนที่เก่งและมีความสามารถเพราะเขาคิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อเขามาก
6. คนส่วนมากจะเลือกคบกับคนที่ใกล้ชิดและเคยสัมผัสมาก่อน

กลุ่มไม่เป็นทางการ (Informal Group)

มนุษย์ไม่สามารถจะอยู่ตามลำพังคนเดียวโดยไม่คบหาสมาคมหรือพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันได้ ถ้าหากบุคคลใดถูกตัดขาดออกไปจากสังคมแล้ว เขาอาจมีชีวิตอยู่ไม่ได้ และยังอาจจะไม่สามารถบรรลุถึงเป้าหมายของชีวิตที่เขาควร ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ ในโลกจึงเกิดสังคมมนุษย์ขึ้นมากมาย ในทางสังคมวิทยา ถือว่า การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นลักษณะของมนุษยชาติ

กล่าวโดยสรุปแล้ว บุคคลทุกคนเป็นสมาชิกของกลุ่มต่าง ๆ ในสังคม

นักวิชาการหลายท่านได้ทำการศึกษาในเรื่องกลุ่มของมนุษย์ แล้วทำการแบ่งแยกออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยใช้หลักเกณฑ์หลายประการเป็นแนวทางพิจารณา

ไวรัส เจียมบรรจง (2523 : 226) กลุ่มไม่เป็นทางการ เป็นกลุ่มที่เกิดขึ้นเนื่องจากบุคคลต่าง ๆ คาดหวังที่จะได้รับความพอใจจากการที่ได้เกี่ยวข้องกับซึ่งกันและกัน

สุรางค์ จันทน์เอม (2529 : 80) กลุ่มไม่เป็นทางการ คือ กลุ่มที่เกิดขึ้นโดยความสมัครใจของสมาชิกไม่มีกฎเกณฑ์บังคับเกิดจากมิตรภาพและความต้องการพึ่งพาอาศัยกันเป็นสำคัญ

โดยสรุป กลุ่มไม่เป็นทางการ คือ กลุ่มคนที่รวมตัวกันขึ้นด้วยความพอใจและสมัครใจของสมาชิก ไม่มีระเบียบกฎเกณฑ์ใด ๆ กำหนดไว้ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างกัน และกลุ่มเกิดขึ้นด้วยเป้าหมายของสมาชิกที่จะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน

6. แนวคิดเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของนักโทษ

นักโทษ หมายถึง นักโทษเด็ดขาดตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ.2479 มาตรา 4 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ฉบับที่ 3 พ.ศ.2522 ได้ให้ความหมายว่า หมายถึง บุคคล 2 ประเภท คือ

1. บุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามหมายจำคุก ภายหลังคำพิพากษาถึงที่สุด
2. บุคคลซึ่งถูกขังไว้ตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้ลงโทษ (สมพร พรหมพิตร

,2523:23)

นับแต่ก้าวแรกของการเข้าเป็นสมาชิกของสังคมเรือนจำ เขาจะรู้สึกถึงความแปลกแยกของการถูกตัดออกจากสังคมที่เคยอยู่ ความแตกต่างของสภาพแวดล้อมเป็นสิ่งที่ช่วยซ้ำเติมความรู้สึกให้เพิ่มมากขึ้น ในสังคมภายนอกมีสิ่งต่าง ๆ มากมาย ตอบสนองกิจกรรมพื้นฐานของมนุษย์ เขาสามารถนอนหลับพักผ่อนและเล่นในสถานที่ต่าง ๆ กัน กับบุคคลต่าง ๆ กัน แต่ในเรือนจำความหลากหลายแตกต่างสูญสิ้นไป ทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตถูกกระทำภายในสถานที่เดียวกับบุคคลซ้ำ ๆ กัน และภายใต้การปกครองเดียวกัน ในสังคมภายนอกพวกเขาจะเลือกทำอะไรก็ได้ตามใจอย่างอิสระ อันเป็นความรู้สึกส่วนตัวที่เป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของการเป็นมนุษย์ แต่ในเรือนจำ กิจกรรมต่าง ๆ กำหนดอย่างเข้มงวดด้วยตารางเวลาโดยไม่มีทางเลือก สิ่งต่าง ๆ เป็นการปฏิเสธความเป็นส่วนตัวโดยสิ้นเชิง การถูกจำขังทำให้การคุมขังนักโทษไว้รวมกันภายในเรือนจำเกิดผลกระทบ ซึ่ง GRESHAM SYKES,1958 ได้ศึกษาถึงผลกระทบของการจองจำ พบว่า การถูกจำกัดในด้านต่าง ๆ ได้ก่อให้เกิดความกดดัน จนทำให้เกิดความเจ็บปวดจากการจองจำ การถูกจำกัดดังกล่าวมีอยู่ 5 ประการ คือ

1.) ถูกจำกัดด้านเสรีภาพ

การสูญเสียเสรีภาพเป็นสภาพความกดดันประการแรก ที่ผู้ต้องขังประสบเมื่อถูกจองจำ เพราะเมื่อผู้ต้องขังถูกส่งเข้าเรือนจำก็หมายความว่า จะต้องถูกจำกัดให้อยู่ในเรือนจำไม่สามารถเดินจากแดนหนึ่งไปยังอีกแดนหนึ่ง หรือจากตึกหนึ่งไปยังอีกตึกหนึ่งได้ตามใจชอบ นอกจากนี้การจองจำในเรือนจำยังหมายถึง การถูกตัดขาดจากครอบครัวและญาติมิตรอีกด้วย โดยที่การแยกจากกันนี้มิใช่เป็นการแยกจากกันธรรมดา แต่เป็นการแยกจากญาติมิตรในฐานะของผู้กระทำผิดกฎหมายและถูกลงโทษ และด้วยเหตุนี้เอง SYKES เน้นว่า สิ่งที่ทำให้เกิดความเจ็บปวดมากที่สุดก็คือ ความจริงที่ว่า การถูกจองจำเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงการถูกปฏิเสธจากสังคม ผู้ต้องขังจะถูกปฏิเสธจากสังคมภายนอกและถูกคิดว่าเป็นนักโทษนับตั้งแต่ที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ ซึ่งผู้ต้องขังจะต้องตัดผมสั้น แต่งชุดนักโทษ มีเลขหมายประจำตัว และทำความเคารพเจ้าพนักงาน ทำให้ผู้ต้องขังรู้สึกว่ตนนั้นได้สูญเสียสถานภาพของสมาชิกในสังคมและสถานภาพของคนธรรมดาไป สภาพดังกล่าวเป็นผลมาจากการถูกจำกัดด้านเสรีภาพเป็นส่วนสำคัญของความเป็นมนุษย์ และเป็นผลให้ผู้ต้องขังได้รับความกดดันอย่างมาก

2.) การถูกจำกัดด้านเครื่องอุปโภค บริโภคและบริการ

ในเรือนจำผู้ต้องขังจะได้รับการตอบสนองต่อความต้องการขั้นพื้นฐานด้านวัตถุ เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่หลับนอน ซึ่งคนโดยทั่วไปอาจจะคิดว่าผู้ต้องขังยังได้เปรียบคนจนในสังคมภายนอก SYKES ได้ชี้ให้เห็นว่าผู้ต้องขังนั้นถูกจำกัดสิทธิในการที่จะ “เลือก” พวกเขาไม่มีสิทธิที่จะดื่มสุรา หรือสูบบุหรี่ได้ตามใจชอบ พวกเขาไม่มีที่พักผ่อนเป็นส่วนตัว ไม่มีเครื่องใช้ อุปกรณ์เป็นของตนเอง ไม่มีแม้กระทั่งเวลาเป็นของตนเองที่จะเลือกทำในสิ่งที่ตนเองชอบเหมือนตอนอยู่นอกเรือนจำ การถูกจำกัดในการรับบริการและเลือกอุปโภคเช่นนี้ ทำให้ผู้ต้องขังมองตนเองว่า เป็นผู้สูญเสียโดยเฉพาะการสูญเสียสิทธิในทรัพย์สินส่วนบุคคลไป ในขณะที่สิ่งที่มีอยู่ในตัว คือ “แรงงาน” กลับถูกรัฐนำไปใช้สภาพดังกล่าวนี้จึงเป็นความกดดันและเจ็บปวดที่ผู้ต้องขังได้รับ

3.) การถูกจำกัดด้านความสัมพันธ์ทางเพศ

การถูกจองจำ หมายถึง การที่ผู้ต้องขังต้องถูกตัดขาดจากเพศตรงข้าม โดยเฉพาะการถูกตัดขาดจากการมีเพศสัมพันธ์ และการคบหาสมาคมกับเพศตรงข้ามติดต่อกันเป็นเวลานาน จึงทำให้ผู้ต้องขังได้รับความกดดัน ความกดดันที่ว่านี้มิได้เกิดจากการขาดการตอบสนองต่อความต้องการทางเพศเท่านั้น แต่เป็นทางด้านจิตใจ ซึ่งเกิดจากการที่ต้องอยู่ร่วมกับเพศเดียวกัน ทำให้ผู้ต้องขังเกิดความวิตกกังวลว่ความเป็นชายของเขา กำลังถูกคุกคาม ทั้งการถูกยั่วยวนให้เขาหันเหไปสู่ความสัมพันธ์แบบรักร่วมเพศ หรือถูกข่มขืนโดยผู้ชายด้วยกันก็ตาม ความวิตกกังวลเหล่านี้แทบจะไม่บังเกิดขึ้นในโลกที่มีสตรีอยู่ด้วย แต่ในเรือนจำเป็นโลกของผู้ชายเพศเดียว ทำให้พวกเขาไม่แน่ใจว่าจะเกิดความต่างปร้อยกับพวกเขาขึ้นเมื่อไร

4.) การถูกจำกัดด้านอิสรภาพ

ผู้ต้องขังได้รับความกดดันจากการถูกจำกัดด้านอิสรภาพ เพราะต้องอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์ และคำสั่งของเจ้าพนักงานที่คอยควบคุมการเคลื่อนไหวตลอดเวลา การตรวจตราเฝ้าดูทุกฝีก้าว การตรวจจดหมาย การกำหนดให้กินเป็นเวลา นอนเป็นเวลา การเข้าแถวไปทำงาน และการห้ามนำเอาอาหารเข้าไปในห้องนอน เป็นต้น กฎเกณฑ์และคำสั่งเหล่านี้ทำให้ผู้ต้องขังรู้สึกว่าการถูกจำกัดอิสรภาพ แต่สิ่งที่ทำให้ผู้ต้องขังเกิดความกดดันก็คือ การไม่มีเหตุผลของกฎเกณฑ์หรือระเบียบต่าง ๆ ซึ่งหาคำอธิบายไม่ได้ และเจ้าหน้าที่มักปฏิเสธที่จะอธิบาย คำตอบที่ได้รับก็คือ “มันเป็นกฎของเรือนจำ” ผู้ต้องขังไม่ทราบว่าทำไมจดหมายถึงล่าช้า ทำไมจึงไม่ได้รับสิ่งของที่ส่งมาถึง ผลก็คือ ผู้ต้องขังจะเกิดความรู้สึกว่า ถูกจำกัดทุกสิ่งทุกอย่างและทำให้เกิดความรู้สึกสิ้นหวัง อ่อนแอ และช่วยตัวเองไม่ได้ นับเป็นความกดดันทางจิตใจที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวดมากกว่าความกดดันทางร่างกาย

5.) การถูกจำกัดด้านความปลอดภัย

การที่ผู้ต้องขังอยู่ร่วมกับผู้ต้องขังอื่น ๆ ซึ่งแต่ละคนมีประวัติอาชญากรที่รุนแรงทำให้เกิดความวิตกกังวลว่า อาจถูกกลั่นแกล้ง ลักขโมย ทำร้าย ฆาตกรรมหรือข่มขืนได้ ผู้ต้องขังรู้ตัวว่าในวันหนึ่งข้างหน้าอาจถูกทดสอบจากพวกเจ้าถิ่นหรือคนที่เก่ากว่าว่าจะอยู่ในคุกต่อไปในฐานะผู้แข็งแกร่งหรืออ่อนแอ ในบรรยากาศของการแข่งขันกันเป็นเจ้าในเรือนจำ ผู้ชนะจะใช้กำลังข่มขู่ผู้แพ้หรือผู้ที่อ่อนแอกว่า ในขณะที่เจ้าหน้าที่ให้การดูแลไม่ทั่วถึง จึงทำให้ผู้ต้องขังเกิดความวิตกกังวลว่าสักวันหนึ่งจะต้องประสบกับการทำร้าย จะรู้สึกสูญเสียหลักประกันในด้านความปลอดภัย

ความเจ็บปวดที่ผู้ต้องขังได้รับอันเนื่องมาจากการถูกจำกัดในด้านต่าง ๆ ทั้ง 5 ด้านนั้น มิใช่แต่เป็นความเจ็บปวดทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่เป็นความเจ็บปวดทางจิตใจที่ผู้ต้องขังได้รับการถูกจำกัดดังกล่าว อันเป็นผลทำให้ผู้ต้องขังเกิดความรู้สึกไม่สบายใจ เบื่อหน่าย เหนงกลัว และเกิดความเครียดในจิตใจ จนทำให้ผู้ต้องขังหาทางออกในการปรับตัว เพื่อที่จะระบายความเจ็บปวดดังกล่าว โดยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ต้องขังให้สอดคล้องไปกับข้อจำกัดต่าง ๆ ของเรือนจำ

7. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องด้านอาชญวิทยา

7.1 ทฤษฎีการตีตรา

แนวความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนเกิดจากกระบวนการที่ปัจเจกชนได้ให้ความหมายแก่ตนเองว่าเป็นอาชญากรหรือผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

และเป็นผลสะท้อนมาจากการที่ปัจเจกชนได้ถูกตีตราหรือประณามจากหน่วยงานของรัฐหรือประชาชนในสังคม

ผู้ที่นำเสนอแนวคิดทฤษฎีการตีตราเป็นท่านแรกเมื่อปี ค.ศ.1930 ก็คือ แฟรงก์ เทนเนบäum (Tannenbaum,1938) ซึ่งได้กล่าวถึงหลักการสำคัญที่ทำให้บุคคลที่มีพฤติกรรมอาชญากรรมเป็นครั้งคราวจะมีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร และต่อมาในปี ค.ศ.1951 เอ็ดวิน เลมีร์ (Lemert,1951) ได้นำเสนอการวิเคราะห์ถึงอิทธิพลของระบบกลไกการควบคุมสังคมต่อการกำเนิดและสร้างรูปแบบของพฤติกรรมอาชญากรรมและพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่าง ๆ แต่บุคคลที่ทำให้แนวความคิดทฤษฎีการตีตราได้รับความสนใจในวงการอาชญาวิทยา คือ โฮเวิร์ด เบคเกอร์ (Becker,1963 ; 1964) จากหนังสือเรื่อง “บุคคลภายนอก” (Outsiders) และ “มุมมองตรงกันข้าม” (The Other Side) ต่อจากนั้นก็ม็อริสสันและคริสชีได้นำเสนอทฤษฎีแนวโน้มต่อการอาชญาวิทยา

ทฤษฎีกลุ่มนี้ ได้อธิบายสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรมไว้ในคำประกาศของนักวิชาการที่สนับสนุนทฤษฎีแนวโน้มนี้ ซึ่งสรุปดังต่อไปนี้ คือ

1. การกำหนดเป็นตนเอง (Self-image) นักทฤษฎีปฏิสัมพันธ์โดยสัญลักษณ์เชื่อว่า บุคคลจะมีการกำหนดเป็นตนเองหรือการสร้างภาพลักษณ์ (Self-image) ตามภาพพจน์ที่บุคคลอื่นกำหนดให้ ดังนั้น บุคคลจะมีความคิดหรือความเชื่อว่าเป็นบุคคลมีบุคลิกอย่างไร ขึ้นอยู่กับการที่คนในสังคม โดยเฉพาะบุคคลที่ใกล้ชิดได้กำหนดความหมายให้ ซึ่งบุคคลดังกล่าวก็จะแสดงออกหรือมีบุคลิกตามความเชื่อที่ตนเองถูกบุคคลอื่นกำหนดให้เป็นเช่นนั้น (Vold & Bernard,1986) ดังนั้น ทฤษฎีการตีตราจะอธิบายว่าพฤติกรรมอาชญากรรมเกิดจากการที่บุคคลมีความเชื่อว่าเป็นอาชญากร ทั้งนี้สาเหตุมาจากการที่บุคคลในสังคมได้กำหนดให้บุคคลดังกล่าวเป็นอาชญากร ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ นักทฤษฎีกลุ่มนี้ได้ให้ชื่อไว้ต่างกัน คูลีย์ (Cooley,1902) ได้ให้ชื่อว่า “บุคลิกภาพสะท้อน” (the Looking Glass Self) และ มีด (Mead, 1967) ได้ให้ชื่อว่า “บุคลิกเกิดจากสังคม” (the Self as a Social Construct)

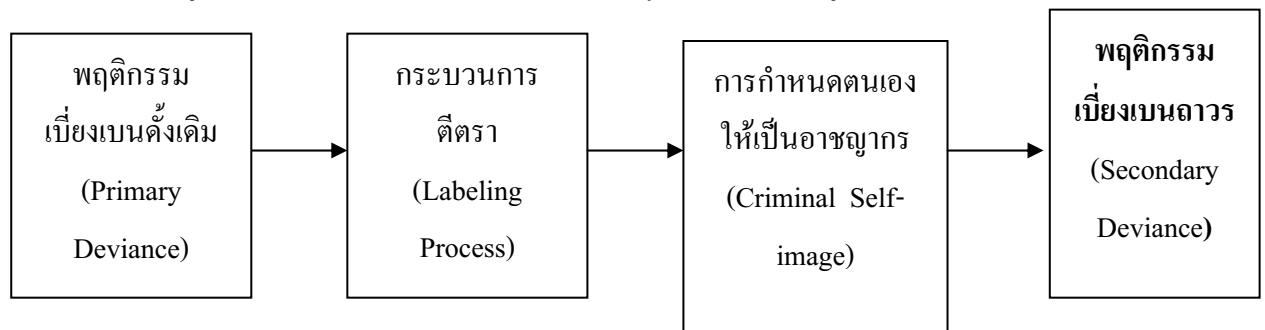
2.) พฤติกรรมเบี่ยงเบนดั้งเดิมหรือครั้งแรก (Primary Deviance) นักทฤษฎีการตีตราไม่ได้ให้ความสำคัญกับสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนครั้งแรกมากนัก มีนักอาชญาวิทยาบางท่านที่เห็นด้วยกับทฤษฎีแนวโน้มนี้ก็ไม่ได้อ้างถึงสาเหตุของพฤติกรรมเบี่ยงเบนครั้งแรก แต่โดยทั่วไปแล้วเชื่อว่าพฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนครั้งแรกเกิดจากปัจจัยทางชีวภาพ จิตวิทยา และสภาพแวดล้อมทางสังคม แต่ก็เป็นพฤติกรรมที่มีลักษณะไม่สม่ำเสมอ เกิดไม่บ่อยครั้งและไม่มีรูปแบบที่ถาวร นอกจากนี้หากไม่มีการถูกดำเนินการลงโทษทางสังคมไม่ว่าจะเป็นรูปแบบอย่างไรไม่เป็นทางการหรือเป็นทางการ พฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนเหล่านี้อาจจะคงอยู่แต่ก็มีลักษณะเกิดขึ้นเป็นครั้งคราวและไม่บ่อยครั้ง อีกทั้งยังไม่มีการพัฒนาเป็นรูปแบบที่ถาวร (Lemert ,1951 ; Akers, 1994)

3.) พฤติกรรมเบี่ยงเบนถาวร (Secondary Deviance) นักทฤษฎีการตีตราเชื่อว่าสาเหตุที่ทำให้บุคคลมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนถาวรมาจากกระบวนการควบคุมทางสังคมที่ทำให้บุคคลที่ถูกลงโทษทางสังคมไม่ว่าจะเป็นการถูกดำเนินคดี หรือการถูกสังคมดูถูกและไม่ให้เข้าร่วมในสังคม การปฏิบัติตาม

กระบวนการควบคุมนี้จะสร้างประสบการณ์ใหม่ให้แก่บุคคลที่ถูกจับกุมหรือลงโทษ ทำให้เขาเกิดความรู้สึกนึกคิดว่าเป็นคนภายนอกสังคมเป็นคนเลวที่สังคมไม่ต้องการ สิ่งเหล่านี้จะทำให้บุคคลเหล่านี้เกิดการพัฒนาความรู้สึกนึกคิดและสำคัญตนเองว่าเป็นอาชญากร ซึ่งจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมอาชญากรรมหรือเบี่ยงเบนที่ถาวรตลอดไป (Tannenbaum, 1938 ; Becker, 1963 ; Lemert ,1967)

4.) ทางเลือกของบุคคลที่ถูกตีตรา (Alternative Behavior) แม้ว่านักทฤษฎีตีตราจะเชื่อว่าเมื่อบุคคลถูกตีตราว่าเป็นอาชญากรนั้น ยังคงมีทางเลือกพฤติกรรมของตนเองในอนาคต หากแต่การตีตรานอกจากจะทำให้ทางเลือกของบุคคลนั้นมีน้อยลงแล้ว ยังทำให้บุคคลดังกล่าวควบคุมการเลือกพฤติกรรมต่อไปได้น้อยลงด้วย เนื่องจากการที่บุคคลถูกขับไล่ออกจากสังคม หรือไม่ก็ถูกสังคมกำหนดให้เป็นคนชั่วหรือคนเลวทั้งที่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมอาชญากรรมออกมา เป็นเหตุให้บุคคลที่ถูกตีตราดังกล่าวต้องไปรวมกลุ่มกับบุคคลที่ถูกตีตราหรือประณามเหมือนกัน (Lemert ,1951 ; Becker, 1963)

เมื่อพิจารณาหลักการที่นำเสนอโดยนักทฤษฎีแนวนี้ สามารถสรุปสาระสำคัญได้ว่าบุคคลทั่วไปอาจมีพฤติกรรมอาชญากรรมบ้างเป็นครั้งคราว ไม่สม่ำเสมอ และไม่รุนแรงหรือร้ายแรง หากแต่เมื่อบุคคลที่มีพฤติกรรมดังกล่าวถูกดำเนินการตามกฎหมายควบคุมทางสังคมแล้ว โดยเฉพาะถูกดำเนินคดีโดยหน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของรัฐ บุคคลดังกล่าวก็จะเข้าสู่กระบวนการกำหนดตนเองเป็นอาชญากรหรือบุคคลผิดปกติ ตลอดจนได้รับความอับอายหรือความเสื่อมเสีย จึงไม่สามารถกลับไปใช้ชีวิตได้อย่างบุคคลธรรมดาในสังคมได้อีก เป็นเหตุให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรมถาวร ซึ่งสามารถอธิบายรูปแบบพฤติกรรมอาชญากรรมตามทฤษฎีตีตรา ตามแผนภูมิต่อไปนี้

7.2 ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture Theory)

ทฤษฎีวัฒนธรรมรอง (Subculture) มีรากฐานมาจากความคิดของเดวิด ฮาเวิร์ดและเมอร์ตัน ดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ทฤษฎีวัฒนธรรมรองในปัจจุบันได้พัฒนามาจากความคิดของเฟรดเดอริก เอ็ม ทราสเซอร์ (Frederic M. Thrasher) ซึ่งได้พิจารณาว่า แก๊งค์วัยรุ่นเกิดขึ้นได้ก็เพราะความไม่เป็นระเบียบในเขตติดต่อกับใจกลางเมืองชิคาโก แม้ว่าทราสเซอร์จะไม่ได้กล่าวถึงทฤษฎีวัฒนธรรมรองโดยตรงก็ตาม แต่ก็ต้องถือว่าเขาได้มีความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มาก่อนนักคิดในรุ่นหลัง ทฤษฎีที่เกี่ยวกับวัฒนธรรมรองมีอยู่ด้วยกันหลายทฤษฎี จะนำมากล่าวในที่นี้ 4 ทฤษฎี คือ ทฤษฎีการยึดค่านิยมของชนชั้นกลาง ทฤษฎีการแก้ตัวหรือทฤษฎีวิธีการเพื่อความเป็นกลาง ทฤษฎีโอกาสที่แตกต่าง และทฤษฎีวัฒนธรรมของชนชั้นต่ำ

1. ทฤษฎีการวัดค่านิยมของชนชั้นกลาง (Theory of Middle Class Measuring Rod)

ทฤษฎีเกิดจากความคิดของ อัลเบิร์ต เค โคเฮน (Albert K. Cohen) ซึ่งได้ให้ทัศนะไว้ว่าวัฒนธรรมรองเกิดจากผลของความขัดแย้งทางจิตใจกับความสามารถและโอกาส กล่าวคือ จิตใจมีความต้องการ (เพราะได้รับค่านิยมจากชนชั้นกลาง) แต่ขาดความสามารถที่จะทำให้ได้ตามความต้องการ รวมทั้งโอกาสก็ไม่อำนวย อาจจะกล่าวได้ว่า ค่านิยมของชนชั้นกลางได้เป็นหลักของกฎหมายด้วย ชนชั้นกรรมกรมีอาจจะปฏิบัติให้บรรลุเป้าหมายตามค่านิยมของชนชั้นกลางได้ ค่านิยมที่สำคัญๆ มีอาทิ ความสำเร็จ ความมีเหตุผล ความซื่อสัตย์ การวางแผนระยะยาวอย่างรอบคอบ การพักผ่อนความพอใจ ชนชั้นกรรมกรมีอาจจะทำได้เหมือนชนชั้นกลาง เพราะขาดความสามารถและโอกาส ดังนั้นชนชั้นกรรมกรจึงได้สร้างวัฒนธรรมขึ้นมาเอง เพื่อเป็นหลักในการยึดถือและจะได้มีฐานะทางสังคมเช่นเดียวกับชนชั้นกลาง วัฒนธรรมที่สร้างขึ้นนี้จัดเป็นวัฒนธรรมรองของเด็กและเยาวชนที่กระทำผิด(The Delinquent Subculture) เป็นผลนำไปสู่การกระทำผิดต่อกฎหมายของบ้านเมือง ลักษณะสำคัญของวัฒนธรรมดังกล่าวมีอยู่ 6 ประการ คือ

- 1.) การไม่เห็นประโยชน์ของสิ่งต่างๆ (Non-utilitarian) การขโมยเกิดจากการกระทำเพื่อสนองตอบต่ออารมณ์ ทั้งยังเป็นการกระทำที่ขาดเหตุผลด้วย
- 2.) การผูกพยาบาท (Malice) ผู้กระทำความผิดจะรู้สึกดีใจที่ได้กระทำกิจ ซึ่งส่งผลให้ผู้อื่นประสบความเดือดร้อน
- 3.) การทำให้ตรงกันข้าม (Negativism) จะกระทำในสิ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่ชนชั้นกลางยึดถืออยู่
- 4.) ทำได้สารพัดอย่าง (Versatility) สามารถกระทำความผิดได้หลายอย่าง และยังประพฤติไปในทางประสกร์ร้าย ปาเถื่อน ละเมิดสิทธิของผู้อื่น ทำตนเป็นคนจรจัด เป็นต้น
- 5.) การแสวงหาความสุขเพียงชั่วครู่ชั่วยาม (Short-run hedonism) ดำเนินชีวิตไปวันหนึ่งๆ โดยไม่มีแผนการอะไร ชอบทำสิ่งตื่นเต้น ขาดความอดทน ขาดความเร่งด่วน ขาดความรอบคอบในเรื่องผลได้และคุณค่าในระยะยาว
- 6.) ความเป็นอิสระของกลุ่ม (Group Autonomy) เป็นการปฏิบัติที่ไม่ยึดต่อข้อห้ามต่างๆ ในสังคม ยกเว้นความต้องการของกลุ่ม ความสัมพันธ์ของสมาชิกในกลุ่มเป็นไปอย่างเหนียวแน่นและหยิ่งผยองจะไม่แยแสต่อกลุ่มอื่น

ทฤษฎีวัฒนธรรมรองของ โคเฮน เป็นกรอบความคิดที่แสดงให้เห็นว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดก็มีแนวประพฤติปฏิบัติที่เป็นของตนเอง

7.3 ทฤษฎีกลไกการควบคุม (Containment Theory)

วอลเตอร์ เรคเตอร์ ได้นำเสนอทฤษฎีการกัก (Containment Theory) โดยได้อธิบายว่าบุคคลได้ถูกอิทธิพลของแรงผลักดันหลายประการให้กระทำความผิดกฎหมาย แต่ในขณะเดียวกันก็มี

แรงที่คอยต่อต้านหรือขัดขวางไม่ให้บุคคลกระทำผิดกฎหมาย สมมุติฐานของทฤษฎีนี้คือ แรงผลักดันทั้งภายนอกและภายใน ตลอดจนแรงดึงภายนอกและภายใน จะกระตุ้นหรือจูงใจให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม หากแรงต่อต้านทั้งภายนอกและภายในไม่สามารถต้านทานต่อแรงกระตุ้นดังกล่าวได้ (Reckless, 1961 ใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 125)

แรงผลักดันให้กระทำผิดกฎหมายมีหลายอย่าง คือ

1. **แรงกดดันทางสังคม (Social Pressures)** ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ การขัดแย้งภายใน ครอบครัว สถานภาพที่ต่ำ การขาดโอกาสในการประกอบอาชีพสุจริต

2. **แรงผลักดันอย่างที่สองก็คือ แรงดึงดูดให้กระทำผิดทางสังคม (Social Pulls)** เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลไม่ยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานในการดำรงชีพ เช่น การมีเพื่อนที่ไม่ดี วัฒนธรรมรองในการกระทำผิดกฎหมาย แบบอย่างหรือตัวอย่างไม่ดีจากสื่อมวลชน

3. **แรงผลักดันให้กระทำผิดทางชีวภาพหรือจิตใจ (Biological or Psychological Pushes)** ซึ่งมีอยู่ภายในร่างกายของบุคคล อันได้แก่ ความอ่อนเพลีย ความไม่พอใจ การดึงเครียดภายในจิตใจ การเป็นปรปักษ์ ความก้าวร้าว การต้องการได้รับการตอบสนองอย่างรวดเร็ว เป็นต้น

ส่วนแรงที่คอยขัดขวางไม่ให้บุคคลกระทำผิดกฎหมายก็คือ ตัวกีดกันจากภายนอกและตัวกีดกันจากภายใน ดังต่อไปนี้

1. **ตัวกีดกันภายนอก (External Containment)** ประกอบด้วยการมีประสิทธิภาพของสถาบันครอบครัวและกลุ่มเพื่อน จริยธรรม ระเบียบข้อบังคับของสถาบันในสังคม บรรทัดฐานที่สมเหตุสมผลและการคาดหวัง ความสามัคคี การบังคับบัญชา และการควบคุมทางวินัยที่มีประสิทธิภาพ ฯลฯ เป็นต้น

2. **ตัวกีดกันภายใน (Inner Containment)** เป็นผลที่ได้รับมาจากการสร้างนิสัยภายในตัวบุคคล ซึ่งประกอบด้วย การควบคุมตนเอง (Self-Control) การมีอีโก้ที่เข้มแข็ง การอดทนอดกลั้นต่อความผิดหวัง ความรู้สึกกับผิดชอบ ความมุ่งหวัง ความสามารถในการหาสิ่งอื่นมาทดแทนต่อความต้องการ ฯลฯ เป็นต้น

หลังจากที่ได้นำเสนอหลักการสำคัญของทฤษฎีนี้แล้ว ได้มีงานศึกษาวิจัยตามมาอีกเป็นจำนวนมากเพื่อทดสอบทฤษฎีนี้ ส่วนมากจะเป็นงานศึกษาของเรคเตอร์และคณะ เพื่อมุ่งเน้นทำการทดสอบเฉพาะปัจจัย “การควบคุมตนเอง” ว่าจะมีอิทธิพลต่อการต่อต้านแรงผลักดันให้บุคคลมีพฤติกรรมอาชญากรรม โดยจะเป็นงานศึกษาเกี่ยวกับเยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูง และอาศัยอยู่ในเขตชุมชนที่มีอาชญากรรมสูง ซึ่งทฤษฎีของเรคเตอร์จะทำนายว่าเยาวชนเหล่านี้จะมีอัตราการกระทำผิดต่ำและผลการศึกษา พบว่า เยาวชนที่มีการควบคุมตนเองสูง มีแนวโน้มที่จะไม่มีพฤติกรรมอาชญากรรมแต่อย่างใด (ระหว่างช่วงอายุ 12-16) ซึ่งเรคเตอร์และคณะสรุปว่าผลการศึกษานับสนับสนุนสมมุติฐานของทฤษฎีนี้

7.4 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์

ซิกมันด์ ฟรอยด์ เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลถูกกำหนดโดยอำนาจหรือพลังที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในและพลังเหล่านี้ส่วนมากทำงานอยู่ในระดับจิตไร้สำนึก เขาเชื่อว่าพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เกิดจากกลุ่มสัญชาตญาณที่ติดตัวมาแต่กำเนิด 2 ชนิด คือ สัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิต (Life instincts) ภาษาละตินเรียกว่า Eros ซึ่งเป็นสัญชาตญาณที่ช่วยสร้างสรรค์ชีวิตให้เจริญเติบโตและดำรงชีวิตอยู่ได้ และสัญชาตญาณแห่งความตาย (Death instincts หรือ Thanatos) อันเป็นส่วนหนึ่งของสัญชาตญาณที่ผลักดันมนุษย์ไปสู่ความพินาศ

สัญชาตญาณเหล่านี้จะปรากฏในรูปของพลังงานที่มีอยู่ในตัวมนุษย์เรา ผลักดันให้บุคคลทำพฤติกรรม พลังของสัญชาตญาณแห่งการดำรงชีวิตมีแหล่งที่มาเรียกว่า “Libido” เป็นพลังงานที่ทำให้คนเราอยากจะมีชีวิตอยู่ ส่วนใหญ่จะเป็นพลังงานหรือลิบิโดที่เกี่ยวกับกิจกรรมทางเพศ ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อการทำกิจกรรมต่างๆ ของบุคคล แต่ละคนจะมีพลังลิบิโด (Libidinal Impulse) แตกต่างกันไป บางคนอาจจะมีมาก บางคนอาจจะมีน้อย ส่วนสัญชาตญาณแห่งความตายซึ่งจะทำให้มนุษย์อยากจะทำลายตนเองนั้น อาจแสดงออกมาในรูปพฤติกรรมที่แสดงต่อตัวเอง เช่น พยายามฆ่าตัวตาย หรือแสดงออกมาในรูปแบบของการก้าวร้าว (Hilgard, 1979 และ Franken, 1982 อ้างถึงใน จิตวิทยาทั่วไป มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2540, น.226)

ฟรอยด์เชื่อว่าแรงขับทางเพศและความก้าวร้าวจะปรากฏตั้งแต่วัยทารก แรงขับทางเพศนี้แสดงออกด้วยการที่เด็กแสวงหาความสุขและความพึงพอใจจากการเร้าตามส่วนต่างๆ ของร่างกายตามพัฒนาการขั้นต่างๆ (Psychosexual Stages of Development) ส่วนแรงขับก้าวร้าวจะสังเกตได้จากพฤติกรรมของเด็กเล็กๆ ที่ชอบกัด ทูบตี หรือขว้างปา ทำลายข้าวของ เนื่องจากบิดามารดาห้ามปรามหรือลงโทษเมื่อเด็กแสดงถึงพฤติกรรมทางเพศ และความก้าวร้าวออกมา แรงขับทั้งสองชนิดจึงถูกเก็บกดไว้ภายใน (Repress) กลายเป็นแรงจูงใจไร้สำนึก (Unconscious Motives) ซึ่งยังคงมีอิทธิพลต่อบุคคลนั้น ตามแนวคิดของฟรอยด์นั้น แรงขับทางเพศถูกเก็บกดมากกว่าแรงขับก้าวร้าว เด็กอาจจะรู้สึกวิตกกังวลเมื่อแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ออกมาโดยเปิดเผย เนื่องจากทัศนคติด้านลบและข้อห้ามของบิดามารดาดังนั้น แรงขับนี้จึงต้องการปรากฏออกมาอย่างแอบแฝง โดยเป็นสัญลักษณ์หรือกิจกรรมในรูปอื่นๆ เช่น ความฝันซึ่งเรามักจะแสดงความสามารถและความต้องการบางอย่างที่เราไม่รู้ตัวออกมา อากัปกริยาที่ไม่รู้ตัว หรือในการพูดที่พลั้งปากออกมา หรือพูดถึงบางสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจจะพูดออกมาซึ่งแสดงถึงแรงจูงใจที่ซ่อนอยู่ภายใน และในอาการเจ็บป่วยบางชนิด โดยเฉพาะอาการป่วยทางจิตและทางประสาทส่วนมากแสดงออกมาเพื่อเป็นการสนองความต้องการของบุคคลที่ตัวเองไม่รู้ตัว

7.5 ทฤษฎีบุคลิกภาพ

ทฤษฎีบุคลิกภาพกับการก่ออาชญากรรม

พรชัย ชันตรี และคณะ, 2543 ได้กล่าวถึงทฤษฎีอาชญาวิทยาแนวจิตวิทยา(Psychological Theories of Crime) ในส่วนของทฤษฎีบุคลิกภาพ (Personality Theory) ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีบุคลิกภาพไม่ได้ให้ความสำคัญกับแรงกระตุ้นภายในจิตใต้สำนึก หรือสัญชาตญาณของมนุษย์ว่าเป็นสาเหตุของพฤติกรรมอาชญากรรม หากแต่มุ่งเน้นไปที่บุคลิกภาพของบุคคลว่าเป็นสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมอาชญากรรม สมมุติฐานของทฤษฎีแนวนี้นี้มีอยู่ว่า “อาชญากรมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติแตกต่างจากบุคคลธรรมดา ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากพันธุกรรมก็ได้” หนึ่งในทฤษฎีแนวนี้อธิบายว่า พฤติกรรมอาชญากรรมเป็นการแสดงออกของบุคลิกภาพที่แตกต่างจากบุคคลปกติ เช่น การขาดความสามารถในการระงับอารมณ์ ความก้าวร้าว การชอบหาเรื่องใส่ตัวเอง การชอบเป็นศัตรูกับผู้อื่น การมองโลกในแง่ร้าย หรือการไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคม เป็นต้น และยังมีทฤษฎีแนวนี้นำเสนอว่า อาชญากรนั้นแตกต่างจากบุคคลปกติในรูปแบบของบุคลิกภาพพื้นฐาน บุคคลธรรมดาทั่วไปจะมีบุคลิกภาพที่ยอมรับกฎกติกาของสังคม ส่วนอาชญากรนั้นเป็นบุคคลที่มีบุคลิกภาพไม่ยอมรับกฎเกณฑ์ของสังคมหรือต่อต้านสังคม (Antisocial) หรือมีจิตผ้นผวน (Psychopath or Sociopath) (Akers, 1994 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 66) ทฤษฎีแนวนี้นี้จึงศึกษาสาเหตุและหาทางแก้ไขบุคลิกภาพของบุคคลที่นำไปสู่พฤติกรรมอาชญากรรม

อาการของความผิดปกติทางจิตประเภทนี้เรียกว่า “อาการต่อต้านสังคมหรือจิตผ้นผวน นักวิชาการให้ศัพท์ภาษาอังกฤษว่า Sociopath, Psychopath หรือ Antisocial และถือว่าเป็นคำที่มีความหมายคล้ายคลึงกันและสามารถใช้ทดแทนกันได้ ซึ่งอาการเหล่านี้มีความหมายกว้างมากและบางครั้งทำให้เกิดความคลุมเครือ ตามคู่มือการวินิจฉัยโรคและสถิติสำหรับผู้มีความผิดปกติทางจิต (The Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders) ได้ให้ความหมายของอาการต่อต้านสังคมไว้ว่า

“อาการต่อต้านทางสังคมเป็นอาการของบุคคลที่เข้ากับสังคมไม่ได้ และมีอุปนิสัยขัดแย้งกับสังคม พวกเขาเหล่านี้ไม่มีความสามารถที่จะซื่อสัตย์ต่อตนเอง กลุ่ม หรือบรรทัดฐานทางสังคม พวกเขาเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างมาก หยาบคาย ไม่รับผิดชอบ ไม่มีความยับยั้งชั่งใจ ไม่มีความรู้สึกผิดชอบชั่วดี และไม่สามารถที่จะเรียนรู้จากประสบการณ์หรือการถูกลงโทษ ความอดกลั้นต่อสิ่งยั่วยั่วจะต่ำมาก และพวกเขามักจะตำหนิตายบุคคลอื่นหรือมักจะแก้ตัวในพฤติกรรมของเขาเอง”

ฮาร์วีย์ คริกเลย์ (Harvy Cleckley, 1941 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 66) ได้ชี้ให้เห็นว่าอาการจิตผ้นผวนหรือบุคลิกภาพต่อต้านสังคมนี้นี้ มักจะถูกนักจิตวิทยาและแพทย์โรงพยาบาลนำไปใช้กันอย่างกว้างขวาง ซึ่งแทบจะกลายเป็นว่าคำนี้สามารถนำไปใช้ได้กับบุคคลทุกคน เนื่องจากว่าบุคคลทุกคนมักจะมีบุคลิกภาพอย่างใดอย่างหนึ่งที่อยู่ภายใต้คำจำกัดความของ “บุคลิกภาพ

ต่อต้านสังคม” ซึ่งครีเคเลย์ก็ได้สรุปลักษณะของบุคคลที่มีอาการจิตผันผวนหรือต่อต้านสังคมว่ามีดังต่อไปนี้

1. ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง (Egocentricity)
2. ไม่เข้าสังคม (Asocial behavior)
3. ไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้อื่น (Insensitivity to others)
4. มีความเป็นปรปักษ์กับบุคคลอื่น (Hostility)
5. ไม่คำนึงถึงความถูกต้องหรือสิทธิของผู้อื่น (Lack of concern for the rights and privileges of others)
6. มีพฤติกรรมโต้ตอบ (Impulsive behavior)
7. มีความซื่อสัตย์และผูกพันกับสังคมต่ำมาก (Poor loyalty and social relations)
8. ไม่มีการวางแผนในการตัดสินใจอีกทั้งยังไม่สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ได้ (Poor planning and judgment ; failure to learn from experience)
9. ตำหนิบุคคลอื่น (Projection of blame onto others)
10. ขาดความรับผิดชอบ (Lack of responsibility)
11. ไม่มีความรู้สึกหรือไร้อารมณ์ (Emotional poverty)
12. ชอบโกหกโดยไม่มีเหตุผล (Meaningless lying)
13. การลงโทษไม่สามารถป้องกันบุคคลเหล่านี้มิให้กระทำผิดได้ (Punishment does not deter)
14. ไม่มีความรู้สึกต่อผลที่ตนได้กระทำต่อบุคคลอื่น (Lack of inner feeling for what he or she does to others)
15. สามารถแสดงออกให้ผู้อื่นรับรู้ความรู้สึกของตนได้ (Expresses verbally appropriate affective responses but shows callous indifference to others)
16. ไม่มีความเสียใจต่อการกระทำผิดของตนเอง (No distress over his or her maladjustment)
17. ไม่มีความรักต่อบุคคลอื่น (A warped capacity for love or lovelessness)
18. มีความสามารถทำให้ผู้อื่นรักตนเองได้ (An ability to be charming)

จากคำจำกัดความของลักษณะอาการจิตผันผวนหรือต่อต้านสังคมจะเห็นได้ว่า อาการนี้ครอบคลุมบุคลิกภาพของบุคคลทั่วไปเป็นจำนวนมากไม่ว่าจะเป็นบุคคลในวงการอาชีพใดๆ และไม่ว่าจะเป็นอาชญากรหรือไม่ก็ตาม แต่ครีเคเลย์อ้างว่าอาชญากรโรคจิตผันผวนจะแตกต่างจากอาชญากรทั่วไปที่อาชญากรประเภทนี้จะประกอบอาชญากรรมโดยไม่มีจุดมุ่งหมาย และไม่มี ความเสียใจหรือละอายใจกับการกระทำผิดดังกล่าว

งานศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบุคลิกภาพของอาชญากร

ชูสเลอร์และเครสเซย์ (Schuessler&Cressey, 1950 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพระหว่างเยาวชนที่กระทำผิดกับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด ผลการศึกษา พบว่า บุคลิกภาพของเยาวชนสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงไม่สามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมอาชญากรรมกับบุคลิกภาพมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด นอกจากนี้ จากการได้ศึกษาวิจัยแนวนอนนี้เขาจึงสรุปว่า มีงานศึกษาวิจัยเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่ได้ข้อสรุปว่ามีความแตกต่างของบุคลิกภาพระหว่างบุคคลปกติกับบุคคลที่กระทำผิดกฎหมาย แม้ว่าจะมีนักวิชาการบางท่าน ยืนยันว่างานศึกษาวิจัยอีกจำนวนมากที่พบความแตกต่างด้านบุคลิกภาพของบุคคลที่กระทำผิดกฎหมาย กับบุคคลที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย (Waldo&Dinitz, 1967 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) แต่ก็ไม่มีงานศึกษาวิจัยใดสามารถอธิบายได้ว่า เหตุใดยังมีบุคคลที่มีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมอีกจำนวนมากไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย ดังนั้น จึงไม่อาจยืนยันได้ว่าบุคลิกภาพต่อต้านสังคมเป็นสาเหตุโดยตรงของพฤติกรรมอาชญากรรม

ครูสและคณะ (Glueck&Glueck, 1950 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพระหว่างเยาวชนที่กระทำผิด 500 คน กับเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิด 500 คน หลังจากที่ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยก็ได้ข้อสรุปว่า บุคลิกภาพของเยาวชนทั้งสองกลุ่มนั้นแตกต่างกัน โดยเยาวชนที่กระทำผิดกฎหมายมักจะมีบุคลิกภาพแบบเปิดเผย (Extrovert) ซึ่งเป็นบุคลิกที่ร่าเริงแต่สามารถควบคุมตนเองได้น้อยกว่าเยาวชนที่ไม่ได้กระทำผิดกฎหมาย นอกจากนี้ ยังมีบุคลิกภาพแบบไม่เป็นมิตร น่าสงสัย และชอบทำร้ายตนเอง อีกทั้งไม่มีความกลัวต่อการกระทำผิดกฎหมาย ไม่เกรงกลัวอำนาจ และไม่มีความคาดหวังต่อสิ่งใด

เลวิส ยาบลอนสกี (Yablonsky, 1962 อ้างถึงใน พรชัย ชันตรีและคณะ, 2543, หน้า 67) ได้ศึกษาบุคลิกภาพของสมาชิกแก๊งวัยรุ่นที่ชอบก่อคดีประทุษร้ายต่อชีวิตร่างกาย เพื่อทดสอบสมมุติฐานที่ว่า แก๊งจะคัดเลือกบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมหรือแบบจิตผั่นผวน ซึ่งอาศัยอยู่ในเขตเสื่อมโทรมของเมืองเข้าร่วมเป็นสมาชิกของแก๊ง ยาบลอนสกี พบว่า สมาชิกระดับผู้นำของแก๊งจะมีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม และมักจะชักนำหรือโน้มน้าวให้สมาชิกอื่นสร้างความเคลื่อนไหวและเข้าทำร้ายร่างกายผู้อื่น ในลักษณะที่เป็นการแสดงออกถึงความเป็นปรีภัยและความก้าวร้าวของตนเอง และสมาชิกของแก๊งก็มักจะมิניสัเห็นแก่ตัว และชอบทำร้ายผู้อื่นโดยไร้เหตุผล ไม่คำนึงถึงสิ่งใดนอกจากความพึงพอใจของตนเอง ผู้ศึกษาวิจัยสรุปว่า บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมหรือจิตผั่นผวนมากที่สุด มีแนวโน้มที่จะได้เป็นหัวหน้าแก๊ง โดยบุคคลประเภทนี้ได้รับสถานภาพ ความมีชื่อเสียงในทางไม่ดีจากการอยู่รวมกันเป็นแก๊ง ซึ่งไม่สามารถหาได้จากที่อื่นในสังคม และมีความเหมาะสมกับบุคลิกภาพของบุคคลเหล่านี้

ชนิษฐา จันทักษ์ และคณะ (2522) ได้สำรวจบุคลิกภาพบางประการของนักโทษเรือนจำกลางบางขวาง โดยใช้แบบทดสอบ M.M.P.I. จำนวน 250 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 25-29 ปี ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทางเกษตรกรรม จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำความผิดเกี่ยวกับชีวิต และ

ได้รับการลงโทษประหารชีวิตมากที่สุด พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความผิดปกติทางบุคลิกภาพในรูปของบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคม (Antisocial Personality) มีความผิดปกติทางอารมณ์ มีความคิดสับสน และมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับร่างกายที่ผิดปกติ

มุกดา ชาคิบุญชาชัย (2527) ได้ศึกษาหาแนวโน้มคุณลักษณะบุคลิกภาพของผู้ต้องขังในเรือนจำกลางเชียงใหม่จำนวน 357 คน เปรียบเทียบกับนักเรียนโรงเรียนสารพัดช่างเชียงใหม่จำนวน 173 คน อายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป และระดับการศึกษาสามารถอ่านออกเขียนได้เป็นอย่างน้อย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบ CPI ฉบับที่แปลโดย ดร.ณรงค์ศักดิ์ จันทน์นวลและคณะ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ t-test เพื่อดูความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบ (Responsibility : Re) และการปฏิบัติตนในการเข้าสังคม (Socialization : So) ผลการวิจัยพบว่า บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบและการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมของผู้ต้องขังชาย แตกต่างจากนักศึกษาชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .001 บุคลิกภาพด้านความรับผิดชอบของผู้ต้องขังหญิงต่างจากนักศึกษาหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น .01 สรุปแล้วจะเห็นว่า ผู้ต้องขังมักจะเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบและการปฏิบัติตนในการเข้าสังคมต่ำกว่าคนโดยทั่วไป

พิชิตพงษ์ อริยะวงศ์ (2541) ทำการศึกษาวิจัยเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการตรวจวินิจฉัยทางจิตเวชของนักโทษเด็ดขาดประหารชีวิตกับฐานความผิด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักโทษเด็ดขาดประหารชีวิตในเรือนจำกลางบางขวาง ที่กรมราชทัณฑ์คัดเลือกเป็นกรณีศึกษาเฉพาะรายที่น่าสนใจ โดยส่งมาให้ตรวจวินิจฉัยอาการจิตเวชจำนวน 22 ราย ผลการวิจัยพบว่า ส่วนมากอยู่ในช่วงอายุ 24-28 ปี สถานภาพสมรส จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 อาชีพรับราชการ นักโทษร้อยละ 27.27 มาจากครอบครัวที่มีพี่น้องจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นลูกคนแรกหรือคนที่สอง มาจากภาคกลาง ฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับยากจนและปานกลาง ฐานความผิด คือ ผิดต่อชีวิตร้อยละ 63.64 นักโทษส่วนใหญ่มีอาการนอนไม่หลับมากที่สุดร้อยละ 59.09 เครียด วิตกกังวลร้อยละ 50 มีการใช้สารเสพติดจากการติดสุราร้อยละ 31.82 ซึ่งผลการสำรวจด้านบุคลิกภาพ พบว่า นักโทษส่วนใหญ่จะมีบุคลิกภาพแบบปิด (Introversion) เก็บตัวไม่ค่อยพูดร้อยละ 77.7

วรารณ ประทีปธีรานันต์ (2544) ได้ศึกษาระดับบุคลิกภาพของนักโทษเด็ดขาดเรือนจำในเขต 7 ในลักษณะความผิด 3 ประเภท คือ ลักษณะความผิดเกี่ยวกับชีวิต ลักษณะความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ และลักษณะความผิดทางเพศ ในปี 2543 จำนวน 290 คน พบว่า อยู่ในระดับเปิดเผยตัวมากกว่าปกติ แสดงว่า นักโทษเด็ดขาดส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีบุคลิกเปิดเผยตัวมากกว่าปกติ กล่าวคือ มีอารมณ์หุนหันพลันแล่น มุทะลุ ดุน ชอบการเสี่ยงและการผจญภัยอยู่ในระดับมากเกินไป ซึ่งถือว่านักโทษเด็ดขาดมีบุคลิกภาพเอื้ออำนวยต่อการมีพฤติกรรมที่มีความรุนแรงมากด้วยเช่นกัน จึงมีโอกาสเสี่ยงต่อการมีพฤติกรรมเกรี้ยวกราด ต่อต้านสังคม และกระทำผิดกฎหมายได้ง่าย

มิตซูชิม่า และคอรัวอส (1967) อ้างใน มุกดา ชาติบัญชาชัย, 2527, น. 23 ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพของกลุ่มเยาวชนอาชญากรของญี่ปุ่น และวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่ พบว่า กลุ่มเยาวชนอาชญากรมีความรับผิดชอบ ความสามารถในการปฏิบัติตนต่อสังคม และการควบคุมตนเองต่ำกว่ากลุ่มวัยรุ่นที่กำลังศึกษาอยู่

Bland และคณะ (1990) ได้ศึกษาเปรียบเทียบสถิติของการเกิดโรคทางจิตเวชในผู้ต้องขังกับประชากรในเมือง Edmonton รัฐ Alberta ประเทศแคนาดา โดยใช้เครื่องมือ Diagnostic Interview Schedule (DIS) พบว่า ผู้ต้องขังมีความผิดปกติทางจิตเวชสูงกว่าประชากรทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทุกโรค และมีบุคลิกภาพต่อต้านสังคมสูงถึงร้อยละ 57 ซึ่งเกือบเป็น 7 เท่าของประชากรทั่วไป

Jordan และคณะ (1996) ได้รายงานการศึกษาผู้ต้องขังหญิงในเรือนจำนอร์ทคาโรไลนา ประเทศสหรัฐอเมริกา จำนวน 805 คน ซึ่งได้ทำการศึกษาระหว่างเดือนกรกฎาคม ปี 1991 ถึงเดือนพฤศจิกายน ปี 1992 โดยศึกษาสถิติของการเกิดโรคทางจิตเวชตามเกณฑ์การตรวจวินิจฉัย DSM-III-R โดยไม่ได้รวมโรคจิตเภทและ Manic episode จากการศึกษาพบว่า ประมาณสองในสามของผู้ต้องขังได้รับการวินิจฉัยว่าป่วยเป็นโรคจิตเวชโรคใดโรคหนึ่ง ซึ่งพบว่ามีการใช้สารเสพติดสูงสุดถึงร้อยละ 40 มีบุคลิกภาพแบบ borderline ร้อยละ 28 บุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมร้อยละ 11.9 ซึ่งความผิดปกติทั้งสามดังกล่าวสูงเป็น 10-15 เท่าของประชากรทั่วไป ส่วนโรคซึมเศร้าพบร้อยละ 10 นอกจากนี้ ยังพบบุคลิกภาพแบบต่อต้านสังคมในกลุ่มผู้ต้องขังอายุน้อยและผู้ที่มีการศึกษาน้อย

Knap (1999) ทำการศึกษาสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในกลุ่มพวกที่ต่อต้านสังคม (Psychopath) และไม่ใช่กลุ่มต่อต้านสังคม (Non-Psychopath) โดยตั้งสมมุติฐานเพื่อทำนายพฤติกรรมทดสอบ และเปรียบเทียบทางจิตวิทยา โดยใช้เครื่องมือวัดบุคลิกภาพ KEO-PL-R และ PCL-R ซึ่งเป็นเครื่องมือในการศึกษาเปรียบเทียบในการทำนายพฤติกรรมการกระทำผิด โดยทดสอบในกลุ่มผู้ต้องขังที่ใช้ความรุนแรงจำนวน 132 คน พบว่า กลุ่ม Psychopath และ Non-Psychopath มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยในกลุ่ม Psychopath พบว่า ระดับของความรู้สึกผิดต่ำ ระดับของความรู้สึกและยอมรับต่ำมาก ในส่วนของความเชื่อสัจย์ การมีวินัย และความรอบคอบอยู่ในระดับต่ำที่สุด และมีระดับของบุคลิกภาพแบบเปิดเผยปานกลางถึงมาก นอกจากนี้พบว่า บุคลิกภาพที่มีลักษณะบุคลิกภาพแบบยอมตาม บุคลิกภาพแบบเปิดเผย และกลุ่มที่มีอาการโรคประสาทมีอิทธิพลในการทำนายพฤติกรรมการกระทำผิดอย่างมีนัยสำคัญ

Gunn (2000) อ้างถึงใน วราภรณ์ ประทีปธีรานันต์ (2544) ได้สรุปผลการสำรวจความผิดปกติทางจิตของผู้ต้องขังที่ดำเนินการโดยสำนักงานสถิติแห่งชาติของประเทศไทยในปี 1997 โดยในด้านความผิดปกติของบุคลิกภาพ พบว่า ผู้ต้องขังหญิงระหว่างพิจารณาคดีมีบุคลิกภาพผิดปกติร้อยละ 50 ขณะที่ผู้ต้องขังชายระหว่างพิจารณาคดีมีบุคลิกภาพผิดปกติร้อยละ 78 และนักโทษชายเด็ดขาดมีบุคลิกภาพผิดปกติร้อยละ 64

7.6 ทฤษฎีความต้องการตามลำดับขั้นของมาสโลว์ (Maslow's Hierarch of Need)

มาสโลว์ได้ให้ข้อเสนอแนะว่าความต้องการของบุคคลจะเป็นจุดเริ่มต้นของกระบวนการมุ่งใจ จึงได้ตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับความต้องการของบุคคลไว้ดังนี้

1.1 บุคคลย่อมมีความต้องการอยู่เสมอและไม่สิ้นสุด เมื่อความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้ว ความต้องการอย่างอื่นก็จะเกิดขึ้นอีกไม่มีวันจบสิ้น

1.2 ความต้องการที่ได้รับการตอบสนองแล้วจะไม่เป็นสิ่งจูงใจของพฤติกรรมอื่นๆ ต่อไป ความต้องการที่ยังไม่ได้รับการตอบสนองจึงเป็นสิ่งจูงใจในพฤติกรรมของบุคคลนั้น

1.3 ความต้องการของบุคคลจะเรียงเป็นลำดับขั้นตามความสำคัญ เมื่อความต้องการระดับต่ำได้รับการตอบสนองแล้ว บุคคลก็จะให้ความสนใจกับความต้องการระดับสูงต่อไป

มาสโลว์ แบ่งความต้องการของมนุษย์ตั้งแต่ระดับต่ำสุดไปถึงสูงสุด 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

1. ความต้องการทางสรีระ (Physiological Needs) เป็นความต้องการขั้นพื้นฐานเพื่อให้บุคคลสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ และเป็นความต้องการที่ทุกคนมีมาตั้งแต่เกิด เช่น ความต้องการอาหาร น้ำ การพักผ่อน ยารักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม และความต้องการทางเพศ เป็นต้น มนุษย์ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อสนองความต้องการขั้นนี้ก่อนจึงจะมีความต้องการขั้นอื่นตามมา

2. ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัย (Safety and Security Needs) เมื่อความต้องการทางสรีระวิทยาได้รับการตอบสนองแล้วก็มีความต้องการขั้นที่สองต่อไป คือ อยากมีชีวิตอยู่อย่างมั่นคง และปลอดภัยจากอันตรายทั้งปวง สิ่งที่แสดงถึงความต้องการขั้นนี้เห็นได้จากแนวโน้มของมนุษย์ที่ชอบอยู่ในสังคมที่มีความสงบ เรียบร้อย มีระเบียบวินัย และมีกฎหมายคุ้มครอง ชอบดำเนินชีวิตประจำวันอย่างราบรื่น ไม่มีอุปสรรค ความต้องการขั้นนี้จะรวมไปถึงความมั่นคงทางด้านจิตใจ (Psychological safety) ด้วย ซึ่งจะผลักดันมนุษย์ให้ทำพฤติกรรมเพื่อบรรลุถึงเป้าหมายนั้นคือความมั่นคงปลอดภัยทางร่างกายและจิตใจ

3. ความต้องการความรักและต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Love and Belongingness Needs) ความต้องการขั้นนี้เป็นลักษณะของความต้องการอยากมีเพื่อน มีคนรักใคร่ชอบพอ ต้องการเป็นผู้ให้ความรักและได้รับความรัก มิได้ถูกจูงใจโดยความต้องการทางเพศ (not sexually motivated) บุคคลที่มีความต้องการขั้นนี้ จะทำพฤติกรรมไปสู่เป้าหมายเพื่อจะทำให้รู้สึกว่าคุณไม่ได้อยู่คนเดียวอย่างโดดเดี่ยว อ้างว้างหรือถูกทอดทิ้ง

4. ความต้องการมีเกียรติ และศักดิ์ศรี (The Esteem Needs) ความต้องการขั้นนี้เป็นความต้องการของมนุษย์เกือบทุกคนในสังคม ลักษณะที่แสดงถึงความต้องการขั้นนี้ เช่น ต้องการได้รับการยกย่องนับถือจากบุคคลอื่น ต้องการเกียรติยศชื่อเสียง หรือมีความภูมิใจเมื่อประสบความสำเร็จ รู้สึกว่าตนเป็นคนที่มียศและมีความสำคัญในสังคม

5. ความต้องการความสำเร็จในชีวิต (Need for Self Actualization) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ในการที่จะทำให้เกิดความสำเร็จในทุกสิ่งทุกอย่างตามความนึกคิดของตนเอง และเป็นการได้รับพัฒนาศักยภาพที่แท้จริงของตนเอง เพื่อความเป็นมนุษย์ที่แท้จริงด้วย เป็นการพัฒนาไปสู่

จุดสูงสุดของตนตามศักยภาพที่มีอยู่อย่างแท้จริง แต่การที่บางคนไปไม่ถึงระดับนี้เพราะประสบอุปสรรคจากสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมรอบข้าง เป็นต้นว่า หลายคนทำงานหนักตลอดชีวิตเพื่อสนองความต้องการเบื้องต้น หรือบิดามารดาไม่เสริมสร้างเด็กให้เกิดความรู้สึกอบอุ่น หรือรู้สึกว่าตนเป็นผู้มีคุณค่าในสังคม และคนจำนวนมากมักติดอยู่กับความหลงตัวเอง หลงในอำนาจวาสนา เป็นพวกวัตถุนิยม ทำให้ไม่สามารถหลุดพ้นไปถึงการพัฒนาระดับสูงนี้ได้

ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กลุ่มงานพัฒนาระบบการพัฒนาพฤตินิสัย สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์ (2548) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง แก่งอาชญากร : กรณีศึกษาเฉพาะแก่งที่กระทำผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ผลการศึกษา พบว่า เมื่อผู้ต้องขังอยู่รวมกันในเรือนจำหรือสังคมผู้ต้องขัง มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ถูกจำกัดอิสรภาพภายใต้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ ความจำเริญซ้ำซากของบรรยากาศ สิ่งแวดล้อมและชีวิตประจำวันในโลกแคบ ๆ ซึ่งต้องทนอยู่เป็นเดือนเป็นปี ห่างไกลจากญาติพี่น้อง ห่างไกลจากครอบครัวย่อมทำให้เกิดความรู้สึกเหงา เศร้า ว้าเหว่ เครียด หรือแม้แต่เกลียดชังและเป็นปฏิปักษ์ต่อสังคม เมื่อมีเวลาว่างก็อาจจะคิดทำการต่าง ๆ เช่น การสักร่างกาย การฝึงมุก โดยให้เหตุผลในการสักต่าง ๆ กัน มีทั้งความสวยงาม ต้องการเตือนความจำ การประชันชีวิต อยากเทห์ อยากให้เหมือนเพื่อนในกลุ่ม หรือมีเวลาว่างมากจึงแอบทำการสักเพื่อความสะใจของตนเอง โดยไม่มีการยั้งคิดว่าจะเป็นการประทุษร้าย ติดตัวไปตลอดชีวิต เป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบนที่จะมีผลร้ายต่อตนเอง เมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคมภายนอกแล้วมักจะหางานทำไม่ได้ เพราะไม่มีคนเชื่อใจ และยังมีรอยสักปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนจะยิ่งทำให้หางานทำที่ยากยิ่งขึ้นย่อมสร้างปัญหาให้แก่สังคมได้ การให้คำปรึกษาและความคิดเกี่ยวกับรอยสักแก่ผู้ต้องขังที่ยังไม่ได้สักเป็นแนวคิดที่จะทำให้เห็นความสำคัญของการไม่มีรอยสักบนร่างกาย ซึ่งจะปลอดภัยทั้งจากโรคที่เกิดจากการสัก และการยอมรับกลับสู่สังคมภายนอกเรือนจำเมื่อพ้นโทษแล้ว

พิมพ์พรรณ รัตนวิเชียร (2541) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรอยสักของผู้ต้องขัง” โดยเก็บข้อมูลจากผู้ต้องขังที่มีรอยสักจำนวน 332 คน ผลการศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 26-35 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษา มีภูมิลำเนาอยู่ภาคกลาง ประกอบอาชีพแรงงานรับจ้าง โดยต้องโทษในคดีพระราชบัญญัติยาเสพติด ซึ่งเคยต้องโทษมากกว่า 1 ครั้ง และใช้ชีวิตในเรือนจำมาแล้ว 3-5 ปี นิยมรอยสักบริเวณไหล่ หลัง หน้าอก และขา โดยรับการสักจากเพื่อนผู้ต้องขังภายในเรือนจำ เพราะเห็นว่าสวยงาม ผู้มีรอยสักส่วนมากไม่เชื่อความหลังของรอยสัก และมีความต้องการลบรอยสักเพื่อไม่ให้เป็นปัญหาในการดำรงชีวิตภายนอกเรือนจำ จากการวิจัยพบว่า ปัจจัยส่วนบุคคล ความเชื่อต่อการสัก และลักษณะการกระทำผิดไม่มีความสัมพันธ์กับรอยสักของผู้ต้องขังอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุพจน์ สุทธา (2539) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังเข้าร่วมกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ : ศึกษาเฉพาะกรณีเรือนจำกลางสมุทรปราการ” ผลการศึกษาพบว่า ผู้ต้องขังที่มีระดับการศึกษาต่ำ ผู้ต้องขังที่มีระยะเวลาการต้องโทษสูง และผู้ต้องขังที่ได้รับมอบหมายให้ทำงานในหน่วยงานโดยเป็นแรงงานรับจ้าง มีแนวโน้มเข้าร่วมกลุ่มกันอย่างไม่เป็นทางการสูง และพบว่าส่วนใหญ่ปัจจัยที่ทำให้ผู้ต้องขังเข้าหากกลุ่มเพื่อน ก็เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ต้องการปรับทุกข์ระบายความในใจ ร้อยละ 92.4 รองลงมาเมื่อเกิดความรู้สึกอึดอัดกังวลใจจากกฎระเบียบ ร้อยละ 77.6 ต้องการคลายความหวาดกลัวจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรือนจำ ร้อยละ 54.3 โดยมีข้อเสนอแนะว่า กรมราชทัณฑ์ควรมีนโยบายนำเอากลุ่มอย่างไม่เป็นทางการของผู้ต้องขังมาใช้ประโยชน์ในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมนิสัยของผู้ต้องขัง ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้เกิดวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างสร้างสรรค์ ควรนำกิจกรรมกลุ่มมาใช้ในการอบรมแก้ไขผู้ต้องขัง

นัทธี จิตสว่าง (2529,40-41) ได้ศึกษาเรื่อง ระบบสังคมของผู้ต้องขังในเรือนจำ ผลการศึกษา พบว่า ผู้ต้องขังในเรือนจำมีการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม และกลุ่มของผู้ต้องขังจะทำให้ชีวิตภายในเรือนจำเป็นสิ่งมีค่าขึ้น ผู้ที่เป็นสมาชิกกลุ่มจะได้รับการยอมรับจากกลุ่ม

“..วัฒนธรรมในเรือนจำเกี่ยวกับกฎของผู้ต้องขังในแต่ละกลุ่มแต่ละพวก เช่น ผู้ต้องขังที่เป็นคนปล้น หรือแก๊งอาชญากรอาชีพ ส่วนใหญ่จะมีกฎอยู่ว่าจะเป็นพวกเดียวกัน ต้องมีรอยสักให้เหมือนกันลักษณะเดียวกัน พวกที่ถูกจับมาในคดีเดียวกัน หรือมีนิสัยคล้ายคลึงกันก็จะรวมกลุ่มกันเป็นพวก “หัวอกเดียวกัน” พวกเก่าๆก็มีรอยสักอักขระรูปยันต์โดยฝีมือของคนเดียวกันหรือรูปรอยสักเหมือนกันประเภทเดียวกัน ถือว่ามาจากสำนักเดียวกันจะรวมตัวเป็นพวก “อาจารย์เดียวกัน” ซึ่งความจริงก็คือพวกแก๊งเดียวกัน...”

ประเทิน มหาจันทร์ (2529) ได้ทำการศึกษา การลักกับการประพุดิเกรของเยาวชนไทย พบว่า เยาวชนไทยที่ประพุดิเกร และถูกคุมประพุดิ อยู่ในสถานฝึกอบรมของศาลคดีเด็กและเยาวชนมีจำนวนกว่าครึ่งมีรอยสักอยู่ตามอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย โดยมีความคิดว่า รอยสักมีความศักดิ์สิทธิ์ช่วยเหลือนคนให้ประสบความสำเร็จได้ เยาวชนที่มีรอยสักรูปผีเสื้อ จะกระทำความผิดในข้อหาเกี่ยวกับทรัพย์ ผู้ที่มีรอยสักรูปเสือ มังกร หรือเหยี่ยว มักจะมีข้อหาเกี่ยวกับความรุนแรง การทำร้ายร่างกาย ผลการวิจัย พบว่า การสักมีความเกี่ยวข้องกับจิตลักษณะของเยาวชนหลายประการ โดยที่เยาวชนผู้มีรอยสัก มักมีปัญหาครอบครัว หรือเคยประสบความล้มเหลวในโรงเรียน เยาวชนที่มีรอยสักส่วนมาก มักไม่ใช่ผู้ที่มีความมุ่งหวังในชีวิตที่สูงนัก ส่วนใหญ่ขาดการอบรมให้รู้จักเคารพกฎหมาย ซึ่งผลักดันให้เยาวชนกล้าประพุดิเกรและยังพบอีกว่า เยาวชนที่มีรอยสักมีแนวโน้มที่จะกระทำผิดซ้ำ มากกว่าผู้ที่ไม่มีรอยสัก

สุลักษณ์ ศรีบุรี และคณะ (2537) ได้ทำการศึกษาลายสักที่พบในภาคกลางของประเทศไทย พบว่า ผู้ที่ได้รับการสักมักเป็นผู้ที่เลื่อมใสศรัทธาในทางไสยศาสตร์ ส่วนใหญ่มีพื้นความรู้จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงประถมศึกษาปีที่ 6 ช่วงอายุที่ไปขอรับการสักมากที่สุด คือ 21-25 ปี และ 31-40 ปี โดยมีวัตถุประสงค์ของการสัก คือ เพื่ออยู่ยงคงกระพันชาตรี มีเมตตามหานิยม มีโชคลาภ และเพื่อความสวยงาม จำนวนครั้งที่ได้รับการสักโดยเฉลี่ย ประมาณ 4-5 ครั้ง ผลกระทบทางร่างกายที่ได้รับจากการสักมากที่สุด คือ ความเจ็บปวดอันเนื่องมาจากการอักเสบ บวมแดง ตำแหน่งบนร่างกายที่นิยมสักกันมากที่สุดเรียงตามลำดับ คือ หลัง หน้าอก ศีรษะ คอ ไหล่ ชายโครง แขนและขา แร้งบันดาลใจให้ไปรับการสักที่สำคัญที่สุด คือ ความปรารถนาที่จะมีของขลังติดตัว มีใจรักและศรัทธาในการสักอย่างจริงจัง ผู้ที่มีรอยสักส่วนใหญ่เมื่อมีอายุมากขึ้นจะมีความต้องการที่จะลบรอยสักมากขึ้น

ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญวิทยา สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ (2549) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพ พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นอาชญากรมืออาชีพร้อยละ 68.9 คิดเป็นร้อยละ 68.9 โดยคดีเกี่ยวกับทรัพย์มีรอยสัก คิดเป็นร้อยละ 53.3 คดีมือปืนรับจ้างมีรอยสักคิดเป็นร้อยละ 86.7 และคดียาเสพติด ร้อยละ 73.3 ส่วนใหญ่จะมีรอยสัก 1-2 แห่ง ร้อยละ 50 ซึ่งสักจากในเรือนจำ ร้อยละ 50 สักจากนอกเรือนจำ ร้อยละ 34.4 และสักจากทั้งในและนอกเรือนจำ ร้อยละ 15.6 สาเหตุที่สัก พบว่า ส่วนใหญ่สักเพื่อเป็นการระบายความเครียดมากที่สุด ร้อยละ 37.5 รองลงมาสักเพื่อความสวยงามตามแฟชั่น ร้อยละ 31.3 และสักเพื่อเป็นสัญลักษณ์หรือเพื่อสื่อความหมายบางอย่าง เช่น บอกถึงกลุ่มแก๊งที่ตนอยู่ ร้อยละ 18.8 สักเพื่อเป็นการประชดชีวิต ร้อยละ 12.5

กลุ่มงานพัฒนาระบบด้านทัณฑวิทยา สำนักวิจัยและพัฒนากระบวนการราชทัณฑ์ (2550) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดระเบียบสังคมกับปัญหาพื้นฐานของเรือนจำและทัณฑสถาน พบว่า เจ้าหน้าที่เรือนจำจะใช้มาตรการทางวินัย ใช้วิธีตั้งคณะกรรมการสอบสวนลงโทษทางวินัย ที่เรือนจำกลางคลองไผ่มีประมาณ 200 กว่าเรื่อง สำหรับเรือนจำกลางนครสวรรค์ พบว่า การสักผู้ต้องขังเป็นการลอกเลียนแบบ และสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากสื่อ นักร้อง ดารา ที่สักกันแล้วโชว์ ผู้ต้องขังก็เกิดการเลียนแบบ ซึ่งทางเรือนจำได้ปิดประกาศห้ามและอธิบายถึงบทลงโทษ แต่ยากต่อการตรวจสอบ เพราะลักลอบสักกันมากและอุปกรณ์ก็มีหลากหลาย ทั้งหมึกปากกา สายกีตาร์ แต่พอมีการใช้ผู้ต้องขังเป็นสาย และจับมาลงโทษก็ทำให้มีการลักลอบสักน้อยลง นอกจากนั้นมีการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโทษของการสัก ทั้งการติดเชื้อเอดส์ สังคมไม่ยอมรับ สำหรับข้อดีของทางเรือนจำกลางนครสวรรค์ คือถึงจะเป็นเรือนจำขนาดเล็กและมีแดนเดียว แต่ก็มีกรบล็อกสถานที่ไว้ชัดเจน ผู้ต้องขังแต่ละแดนไม่ปะปนกัน และมีเจ้าหน้าที่ประจำเรือนนอนหมดทุกเรือนนอน เรียกว่าผู้ปกครองเรือนนอน และใช้ผู้ช่วยเหลือคอยสอดส่องอีกส่วนหนึ่ง และมีการอบรมผู้ต้องขังทุกวัน พยายามใช้การประชาสัมพันธ์พูดหน้าแถว อบรมเรื่องการสักว่ามีผลเสียต่อตัวผู้ต้องขังเอง เนื่องจากอุปกรณ์การสักที่สกปรกหรือติดเชื้อโรค เพราะเมื่อสักแล้วลบออกยาก และ

เป็นการตีตราตนเองว่าเคยติดคุก สำหรับผู้ต้องขังเข้าใหม่จะมีการทำบัญชีสัปดาห์ และประมาณหนึ่งอาทิตย์จะเรียกมาดูถ้ามีรอยสักเพิ่มก็จะโดนทำโทษ เช่น ฝึกระเบียบ ฝึกวินัย ทำงานโยธา หรือทำงานสุขาภิบาล เพราะลงโทษรุนแรงไม่ได้ ส่วนหมึกพบว่าส่วนใหญ่ใช้หมึกปากกา และเข็มเย็บผ้าที่มีจากการเย็บซ่อมเสื้อผ้า ส่วนใหญ่จะแอบสักบริเวณใต้ถุนเรื่อนนอน

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

วิธีการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวิธีการดังนี้

- 1.) ศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (Documentary Research) โดยการศึกษาจากหนังสือ บทความ วิทยานิพนธ์ งานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 2.) ศึกษาภาคสนาม (Field Research) โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaires) เก็บข้อมูลจากประชาชน เจ้าหน้าที่เรือนจำและผู้ต้องขังที่สักร่างกายในเรือนจำ
- 3.) การจัดทำกรณีศึกษา (Case Study) จากผู้ต้องขังที่มีรอยสักทั้งตัว มีประวัติการกระทำผิดซ้ำและเคยพ้นโทษออกไปสู่สังคมและมีปัญหาในการปรับตัวเข้าสู่สังคม จำนวน 5 คน
- 4.) การจัดสัมมนาเพื่อรับฟังและระดมความคิดเห็นจากผู้บัญชาการเรือนจำ เจ้าหน้าที่จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นักวิชาการ ฯลฯ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือแบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ประชาชนทั่วไป เจ้าหน้าที่ และผู้ต้องขัง และแบบสัมภาษณ์ผู้ต้องขังซึ่งจัดทำขึ้นจากการตรวจสอบเอกสาร ทฤษฎี ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ลักษณะคำถามในแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อคำถาม 2 รูปแบบคือ

1. คำถามที่ให้เลือกตอบ โดยกำหนดข้อคำถามที่มีความแตกต่างกัน (Choices)
2. คำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยใช้เทคนิคการวัดความคิดเห็นแบบลิเคิร์ตสเกล (Likert Scale) โดยเรียบเรียงข้อความที่จะศึกษาประกอบด้วยข้อความในเชิงบวก (Positive Item) ข้อความในเชิงลบ (Negative Item) และสร้างมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ดังนี้

<u>Positive Item</u>		<u>Negative Item</u>	
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน	เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน	ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน	ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

คะแนนสูงสุด – คะแนนต่ำสุด

จำนวนชั้น

จำนวนชั้น

การแปลความหมายของคะแนนเฉลี่ยใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึงมีความคิดเห็นด้วยในระดับมากที่สุด

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คณะวิจัยได้กำหนดจะใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบกำหนดโควตา (Quota Sampling) จากกลุ่มประชากร จำนวน 3 กลุ่ม ประกอบด้วย ผู้ต้องขัง เจ้าหน้าที่เรือนจำและประชาชนทั่วไป ดังต่อไปนี้

1.) การเก็บแบบสอบถามจากประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน

2.) การเก็บแบบสอบถามจากเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ทำหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำ

และทัณฑสถานเป้าหมาย แห่งละ 20 คน รวมจำนวน 120 คน

3.) การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มผู้ต้องขังที่สกร่างกายทั้งตัวเพื่อจัดทำกรณีศึกษา

(Case study) จำนวน 5 คน

4.) การเก็บแบบสอบถามจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสีกในเรือนจำและทัณฑสถาน

จำนวน 420 คน จากเรือนจำและทัณฑสถานเป้าหมายที่มีการลักลอบสีกของผู้ต้องขังมากที่สุดในแต่ละภาค จำนวน 6 แห่ง ดังนี้

ภาค	เรือนจำ/ทัณฑสถาน	ผู้ต้องขัง(คน)	เจ้าหน้าที่เรือนจำ (คน)
ภาคกลาง	ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง	70	20
	ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง	70	20
	เรือนจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา	70	20
ภาคเหนือ	เรือนจำกลางเชียงราย	70	20
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	เรือนจำกลางอุดรธานี	70	20
ภาคใต้	เรือนจำจังหวัดสงขลา	70	20
	รวม	420	120

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษานี้ มีขั้นตอนของการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ทำการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง โดยทำการศึกษารวบรวมแนวคิดทฤษฎีจากหนังสือ ตำรา บทความ วารสาร วิทยานิพนธ์ ผลงานวิจัย และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง
2. กำหนดขอบเขตและเนื้อหาของแบบสอบถาม จากการสรุปข้อมูลที่ได้มาจากการทบทวนวรรณกรรม เพื่อให้ครอบคลุมเนื้อหาที่ต้องการศึกษาวิจัย
3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นมาให้ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ เพื่อให้แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Contents Validity) และปรับปรุงแก้ไขแบบสอบถามให้เหมาะสม
4. ทำการทดสอบความเที่ยงตรง (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแล้วไปทดสอบ (Pre-test) กับผู้ต้องขังที่สักร่างกายในเรือนจำของเรือนจำจังหวัดนนทบุรี ซึ่งไม่ได้รวมอยู่ในกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัย จำนวน 30 ราย ซึ่งหาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Coefficient Alpha) ของ Crobach โดยได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของแบบสอบถามเท่ากับ 0.82 ถือเป็นค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบนำไปเก็บข้อมูลจากกลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่ม ได้แก่ ประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน เจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน 120 คน และผู้ต้องขังในเรือนจำและทัณฑสถานเป้าหมายทั้ง 6 แห่ง จำนวน 420 คน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้ค่าอัตราส่วนร้อยละ (Percentage) ของคำถามเกี่ยวกับข้อมูลและข้อคำตอบในการตอบคำถามปลายปิดให้เลือกตอบ โดยแยกหาค่าร้อยละเป็นรายชื่อ นำเสนอในรูปตารางประกอบการบรรยายข้อมูลที่ได้จากการศึกษา
2. ใช้ค่าเฉลี่ยน้ำหนักความคิดเห็นของประชากรที่ศึกษา โดยหาค่ามัธยฐานเลขคณิต (Mean) ในข้อคำตอบของคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่าทุกข้อ
3. ใช้ค่าการกระจายน้ำหนักของคำตอบ โดยการหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาตรวจให้คะแนน หาค่าร้อยละ, $\bar{X}$ (ค่าเฉลี่ย), S.D (Standard Deviation) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน แล้วนำข้อมูลทั้งหมดมาแยกแยะหมวดหมู่ สรุป และเสนอแนะตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา การวิเคราะห์ข้อมูลกระทำโดยการเจนนับด้วยมือและจัดทำข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ ซึ่งการนำเสนอข้อมูลจะนำข้อมูลทั้งหมดเสนอในรูปตารางประกอบคำบรรยาย

การนำเสนอผลการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาวิจัยเชิงพรรณนาในรูปแบบการบรรยายข้อมูลประกอบตาราง โดยแบ่งออกเป็น 5 บท ดังนี้

บทที่ 1 บทนำเกี่ยวกับที่มาและความสำคัญของปัญหา มูลเหตุจูงใจ และวัตถุประสงค์ในการศึกษา

บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 ระเบียบวิธีและกระบวนการดำเนินการวิจัย

บทที่ 4 การวิเคราะห์และอภิปรายข้อมูล

บทที่ 5 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการศึกษาและอภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็น การวิจัยแบบผสมผสานทั้งเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการจัดทำแบบสอบถาม เป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ และแบบ สัมภาษณ์เพื่อจัดทำกรณีศึกษาในข้อมูลเชิงคุณภาพ

- ส่วนที่ 1 ความคิดเห็นของประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน
- ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่เรือนจำที่ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมผู้ต้องขัง จำนวน 120 คน
- ส่วนที่ 3 ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ จำนวน 420 คน
- ส่วนที่ 4 กรณีศึกษาผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ จำนวน 5 ราย
- ส่วนที่ 5 สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการ ปรับตัวและการยอมรับจากสังคม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนทั่วไป

ตารางที่ 1.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	135	33.8
หญิง	265	66.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.1 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 66.2 เป็นเพศชาย และร้อยละ 33.8 เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 1.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 20 ปี	48	12.0
21-30 ปี	189	47.3
31 -40 ปี	84	21.0
41-50 ปี	55	13.8
51 ปีขึ้นไป	24	6.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.3 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี รองลงมาร้อยละ 21.0 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 13.8 มีอายุ 41-50 ปี ร้อยละ 12.0 อายุต่ำกว่า 20 ปี แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนกลาง

ตารางที่ 1.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
มัธยมศึกษา/ปวช	149	37.3
อาชีวศึกษา/ อนุปริญญา	22	5.5
ปริญญาตรี	172	43.0
ปริญญาโท	25	6.3
ปริญญาเอก	4	1.0
อื่น ๆ	28	7.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ถึงร้อยละ 43.0 รองลงมา ร้อยละ 37.3 จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาหรือระดับปวช. ส่วนร้อยละ 6.3 จบการศึกษาในระดับปริญญาโท แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีการศึกษาในระดับอุดมศึกษา มีความรู้

ตารางที่ 1.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	239	59.8
สมรส	130	32.5
หย่าร้าง	5	1.3
หม้าย	26	6.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.4 พบว่า ประชากรส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.8 มีสถานภาพโสด รองลงมา ร้อยละ 32.5 สมรสแล้ว ร้อยละ 6.5 เป็นหม้าย มีเพียงร้อยละ 1.3 ที่หย่าร้าง

ตารางที่ 1.5

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	381	95.3
คริสต์	4	1.0
อิสลาม	15	3.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95.3 รองลงมานับถือศาสนาอิสลาม ร้อยละ 3.8 และศาสนาคริสต์ มีเพียงร้อยละ 1.0

ตารางที่ 1.6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
กำลังศึกษา	76	19.0
รับราชการ	103	25.8
รับจ้างทั่วไป	46	11.5
เอกชน/รัฐวิสาหกิจ	56	14.0
ธุรกิจส่วนตัว	37	9.3
ค้าขาย	48	12.0
อื่น ๆ	34	8.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอาชีพรับราชการ ร้อยละ 25.8 รองลงมา ร้อยละ 19.0 กำลังศึกษา ร้อยละ 12.0 ประกอบอาชีพค้าขาย และร้อยละ 11.5 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป

ตารางที่ 1.7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน	107	26.8
5,001 – 10,000 บาท/เดือน	146	36.5
10,001-15,000 บาท/เดือน	58	14.5
สูงกว่า 15,001 บาท/เดือน	89	22.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 36.5 มีรายได้ประมาณ 5,001 – 10,000 บาท/เดือน รองลงมา ร้อยละ 26.8 มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน ส่วนกลุ่มที่มีรายได้สูงกว่า 15,001 บาท/เดือน มีร้อยละ 22.3

ตารางที่ 1.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก

การมีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	216	54.0
มี	184	46.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในจำนวนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 54.0 ไม่มีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก ส่วนร้อยละ 46.0 มีญาติหรือคนรู้จักที่ต้องโทษจำคุกในเรือนจำ

ตารางที่ 1.9

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ

การเคยเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	191	47.7
เคย	209	52.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.3 เคยเข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 47.7 ไม่เคยเข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ

ตารางที่ 1.10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีรอยสักตามร่างกาย

การมีรอยสักตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	342	85.5
มี	58	14.5
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ 85.5 ไม่มีรอยสักตามร่างกาย มีเพียงร้อยละ 14.5 ที่มีรอยสักตามร่างกาย

ตารางที่ 1.11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก

คนใกล้ชิดมีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	141	35.3
มี	259	64.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก ร้อยละ 64.8 และมีเพียงร้อยละ 35.3 ที่ไม่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสักตามร่างกาย

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับการสักร่างกาย

ตารางที่ 1.12

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกรู้สึก
ต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น

ความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องการให้สัก	137	34.3
เฉยๆ	88	22.0
น่าจะเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหา	21	5.3
คิดว่าเป็นเรื่องของแฟชั่น	130	32.5
อื่น ๆ คือ เป็นความชอบส่วนบุคคล และ การสักลายเล็กน้อยไม่เป็นอะไร	24	6.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่นว่า ไม่ต้องการให้สัก ร้อยละ 34.3 รองลงมาร้อยละ 32.5 คิดว่าเป็นเรื่องของแฟชั่น ร้อยละ 22.0 รู้สึกเฉย ๆ กับการสักของกลุ่มวัยรุ่น ส่วนร้อยละ 5.3 คิดว่าวัยรุ่นที่สักน่าจะเป็นกลุ่มที่มีปัญหา

ตารางที่ 1.13

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรม
เบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม

ความคิดเห็นว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	149	37.3
ไม่เห็นด้วย	251	62.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 62.8 ไม่เห็นด้วยว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากคนทั่วไปในสังคม ส่วนร้อยละ 37.3 เห็นด้วยว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ตารางที่ 1.14

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการสักร่างกาย

ความคิดเห็นต่อการสักร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วยถ้าเป็นการสักบริเวณที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้	144	36.0
ไม่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ	176	44.0
เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ	13	3.3
อื่นๆ	67	16.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.0 ไม่เห็นด้วยกับการสักร่างกายทุกรูปแบบ รองลงมาร้อยละ 36.0 เห็นด้วยถ้าเป็นการสักบริเวณที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ มีเพียงร้อยละ 3.3 ที่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ สำหรับความคิดเห็นอื่น ๆ เช่น

- เป็นสิทธิส่วนบุคคล 18
- เห็นด้วย ถ้าไม่สักขนาดใหญ่จนเกินไป/ ถ้าสักน้อยๆ เป็นแฟชั่นก็ไม่ใช่อะไร 7
- เฉยๆ 5
- น่าจะให้ถึงวัยที่เหมาะสม หรือคิดให้ดีกว่าก่อนสัก 4
- ทำให้ดูไม่ดีเลย สำหรับคนที่มีรอยสัก 3
- เป็นความเชื่อเกี่ยวกับไสยศาสตร์ การคงกระพัน 3
- การสักเพื่อเป็นสัญลักษณ์ของกลุ่ม ของพวกเดียวกัน 2
- มองว่าเป็นงานศิลปะ 2

ตารางที่ 1.15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการมีกฎระเบียบ

มิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ

ความคิดเห็นต่อการมีกฎระเบียบ มิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	328	82.0
ไม่เห็นด้วย	72	18.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.0 เห็นด้วยที่ทางเรือนจำต้องมีการมีกฎระเบียบมิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ มีเพียงร้อยละ 18.0 ที่ไม่เห็นด้วย

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นด้วยที่เรือนจำห้ามมิให้ผู้ต้องขัง

- เป็นการป้องกันการติดเชื้อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อกันทางเลือด 82
- ไม่ชอบให้ผู้ต้องขังมีรอยสักตามร่างกายเพราะดูน่ากลัว ไม่สวยงามและดูไม่เรียบร้อย
ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังที่มีรอยสักดูน่ากลัว/น่ารังเกียจติดตัวออกไปนอกเรือนจำ 46
- สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้สังคมยอมรับเมื่อกลับสู่สังคม/ไม่ถูกตีตราว่าเป็นคนคุก 44
- เป็นกฎระเบียบที่ใช้เพื่อควบคุมผู้ต้องขังที่อยู่รวมกันให้อยู่ในระเบียบวินัย 22
- เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาต่างๆตามมา เช่น ความวุ่นวาย การแบ่งพรรค แบ่งพวก
การสร้างอิทธิพลในเรือนจำ สังคมไม่ยอมรับ สมัยคนยาก ติดเชื้อ ฯลฯ 17
- ป้องกันการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งค์ของผู้ต้องขัง./ไม่ต้องการให้สร้างอิทธิพล 12
- รอยสักเป็นบุคลิกของอาชญากรที่ไม่มีใครอยากคบหาหรือให้งานทำ 9
- ไม่เห็นประโยชน์จากการสัก/ ไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องสัก 9
- เพื่อไม่ให้เกิดเป็นค่านิยมของกลุ่มผู้ต้องขัง 4
- ผู้ต้องขังที่ดีๆ คงไม่ลักลอบสักกัน 4

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยที่เรือนจำห้ามมิให้ผู้ต้องขัง

- เป็นสิทธิส่วนบุคคล 28
- เป็นการจำกัดเสรีภาพทางร่างกายและจิตใจ 7
- การลักลอบสักอาจทำให้ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักเป็นอันตรายได้ ควรเปิดเสรี 6

ตารางที่ 1.16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความรู้สึกต่อ

รอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย

จำแนกตามความรู้สึกต่อ รอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
รู้สึกว่าจะน่าจะเป็นอาชญากรร้ายแรง	73	10.8
รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่กล้าเข้าใกล้	190	28.2
รู้สึกเฉยๆ	84	12.5
รู้สึกว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล	197	29.2
รู้สึกว่าเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์	100	14.8
อื่นๆ	30	4.5
รวม	674	100

จากตารางที่ 1.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในจำนวนใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 29.2 มีความรู้สึกต่อผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายว่าเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล ส่วนร้อยละ 28.2 รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ส่วนร้อยละ 14.8 รู้สึกว่าเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์ของผู้ที่สักร่างกาย ร้อยละ 12.5 รู้สึกเฉย ๆ และร้อยละ 10.8 มองว่าผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย น่าจะเป็นอาชญากรร้ายแรง ส่วนร้อยละ 4.5 ซึ่งเป็นความคิดเห็นอื่น ๆ ประกอบด้วย

- เป็นแฟน 10
- ถ้าไม่มีรอยสักตามร่างกายน่าจะดีกว่า 10
- ไม่มั่นใจว่าเป็นคนจี๊กหรือไม่ 6
- เท่ สวยดี 5
- ขึ้นอยู่กับขนาดของรอยสัก ถ้าลายมีขนาดใหญ่ก็น่ากลัว 3
- จิตพิศปกติและจิตใจขาดความมั่นใจในตัวเอง และพร้อมที่จะเป็นคนเลวได้ 2

ตารางที่ 1.17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	85	21.3
มี	315	78.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.8 เห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม โดยกลุ่มที่มีรอยสักขนาดใหญ่ อยู่ภายนอกร่มผ้าจะมีผลมากกว่ากลุ่มที่สักในร่มผ้าที่สามารถปกปิดได้ ส่วนร้อยละ 21.3 เห็นว่าไม่มีผล

ตารางที่ 1.18

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายในปัจจุบัน

การยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
ยอมรับ	45	11.3
ไม่แน่ใจ	207	51.8
ไม่ยอมรับ	148	37.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.8 ไม่แน่ใจว่าสังคมในปัจจุบันจะยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายได้หรือไม่ ส่วนร้อยละ 37.0 เห็นว่าสังคมไม่ยอมรับ และมีเพียงร้อยละ 11.3 เห็นว่าสังคมยอมรับได้

ตารางที่ 1.19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย

ผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ทำให้สังคมไม่ยอมรับ	191	26.0
เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก	169	22.9
มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน	317	43.1
ไม่มีผลกระทบใดๆ	25	3.4
อื่น ๆ	34	4.6
รวม	736	100

จากตารางที่ 1.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 43.1 เห็นว่าการสักของผู้ต้องขังจะมีผลกระทบต่อการสมัครเข้าทำงานมากที่สุด รองลงมา ร้อยละ 26.0 เห็นว่าทำให้สังคมภายนอกไม่ยอมรับผู้ต้องขังที่พ้นโทษ ร้อยละ 22.9 เห็นว่าเป็นการตีตราตนเองว่าเคยถูกจำคุก มีเพียงร้อยละ 3.4 ที่มองว่าไม่มีผลกระทบใด ๆ ต่อตัวผู้ต้องขัง ส่วนความคิดเห็นต่อผลกระทบอื่น ๆ คือส่งผลเสียต่อบุคลิกภาพ/ ทำให้เป็นบุคคลที่ไม่น่าไว้วางใจ อาจทำให้ติดเชื้ได้

ตารางที่ 1.20

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องการให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

ความคิดเห็นเรื่องการให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ควร	297	74.3
ควร	103	25.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.20 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าไม่ควรให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพื่ออำนวยความสะดวกการสักให้มีความสะอาดและปลอดภัย มีเพียงร้อยละ 25.8 ที่เห็นว่าสมควรให้การสักร่างกายของผู้ต้องขังเป็นสิ่งที่ถูกต้องสามารถกระทำได้

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่ควรให้รักในเรือนจำ

- อาจเกิดการติดเชื้อได้/ไม่ปลอดภัยต่อผู้ต้องขัง 26
- สังคมยังสร้างตราบาปให้กับคนที่มีรอยสักว่าเป็นผู้ที่เคยผ่านเรือนจำ 23
- ดูแลแล้วสกปรก ดูน่ารังเกียจ ดูน่ากลัว 22
- ไม่มีเหตุผลความจำเป็นด้านใดที่ต้องเปิดให้มีการสักในเรือนจำ และเป็นการเอื้อประโยชน์แก่นักโทษเกินเหตุ 17
- ไม่เห็นประโยชน์จากการสัก/ไม่มีความจำเป็นที่ต้องสัก 14
- เป็นการส่งเสริมทางอ้อมให้มีการสักมากขึ้นภายในเรือนจำ 12
- ควบคุมยาก / มีการรวมตัวเป็นกลุ่มแก๊งค์ 11
- การสักของผู้ต้องขังจะเพิ่มให้มีปัญหาอื่นๆตามมา อาจทำให้วุ่นวายภายในเรือนจำ/เกิดการแบ่งแยก แบ่งฝักแบ่งฝ่ายภายในเรือนจำ 10
- มีผลทำให้สมัครงานยาก 6
- ไม่มีรอยสักจะดูดีกว่ามีรอยสัก 5
- การสักในเรือนจำจะกลายเป็นธุรกิจประเภทหนึ่ง/อาจทำให้มีการหาประโยชน์ในผู้ต้องขังที่สามารถสักได้ เช่น เงิน สิ่งของ ฯลฯ จากผู้ต้องขังที่ไปสักให้ 4
- เป็นการขัดต่อระเบียบข้อบังคับ 3
- ทำให้เกิดปัญหากับบุคคลรอบข้าง 2

เหตุผลของกลุ่มที่ควรให้รักในเรือนจำ

- เพื่อความปลอดภัย/ป้องกันการติดเชื้อโรค 25
- จะได้ไม่ต้องมีการลักลอบสัก เป็นระเบียบ สะดวกต่อการควบคุมของเรือนจำ 19
- เป็นความชอบส่วนบุคคล แก้ไขหรือห้ามได้ยาก 11
- หากให้สักกันอย่างถูกต้อง และหักสักรักรักรเพื่อเป็นการส่งเสริมอาชีพในอนาคต 6

ตารางที่ 1.21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการอนุญาตให้คนในครอบครัวสัก

อนุญาตให้คนในครอบครัวสัก	จำนวน	ร้อยละ
อนุญาต	113	28.3
ไม่อนุญาต	287	71.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.21 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.8 ไม่อนุญาตหากคนในครอบครัวหรือลูกหลานมาขออนุญาตสัก ส่วนร้อยละ 28.3 อนุญาตให้สัก โดยให้เหตุผลไว้ดังนี้

เหตุผลของกลุ่มที่อนุญาต

- ถ้ารอยสักไม่ใหญ่เกินไปก็อนุญาต/อยู่ในร่มผ้าก็อนุญาต 27
- เห็นว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล 25
- ถ้าถึงวัยที่เหมาะสม/อายุที่มีวุฒิภาวะดีพอแล้ว 11
- เมื่อป้องกันไม่ได้ก็เปิดเสรีเพื่อควบคุม ป้องกันโรค 7
- การมีรอยสักตามร่างกายก็ไม่ได้บ่งบอกว่าคนนั้นดีหรือไม่ดี 3

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่อนุญาต

- ไม่ชอบ ดูไม่สะอาดตาและไม่สุภาพ 85
- ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย/คนในสังคมไทยไม่ยอมรับ 35
- สมัยกรงานยาก 18
- อาจติดเชื้อได้ 10
- ไม่เห็นประโยชน์จากการมีรอยสัก 10
- ไม่อยากให้เป็นการติตราของคนส่วนใหญ่ 6
- ถ้าเกิดอยากจะลบรอยสัก จะลบยาก เป็นแผลเป็น/ไม่สามารถย้อนเวลากลับไปลบรอยสักได้ 6
- ดูเป็นคนไม่น่าเชื่อถือ ดูเป็นคนไม่ดี เป็นคนเกเร 6
- สิ้นเปลืองการสักมีราคาแพง 4
- ผิดหลักศาสนาอิสลามที่ห้ามการสักบนร่างกาย 3

ตารางที่ 1.22

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการไม่มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสัก

การไม่มองบุคคลว่าดีหรือเลว จากการมีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	297	74.3
ไม่เห็นด้วย	103	25.8
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.22 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่าไม่ควรมองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักตามร่างกาย ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยมีร้อยละ 25.8 ที่มองว่าคนที่มีรอยสักนั้นน่าจะเป็นคนที่ไม่ดี

ตารางที่ 1.23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน

ความคิดเห็นว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	55	13.8
ไม่แน่ใจ	180	45.0
ไม่เห็นด้วย	165	41.3
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.23 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่แน่ใจว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน ร้อยละ 45.0 ส่วนร้อยละ 41.3 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 13.8 เห็นด้วยที่มองว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย น่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน

ตารางที่ 1.24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่า

การห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน

ความคิดเห็นว่า การห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างกายเป็นการขัด สิทธิมนุษยชน	จำนวน	ร้อยละ
ขัด	148	37.0
ไม่ขัด	252	63.0
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.24 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.0 เห็นว่า การห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างกายไม่ขัดหลักสิทธิมนุษยชน ส่วนร้อยละ 37.0 เห็นว่าเป็นการขัดหลักสิทธิมนุษยชน

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นว่าขัดหลักสิทธิมนุษยชน

- เป็นสิทธิส่วนบุคคล/ ทุกคนมีสิทธิในการสักร่างกายของตนเอง 54

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นว่าไม่ขัดหลักสิทธิมนุษยชน

- ถือว่าเป็นผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตามกฎหมายอยู่ในเรือนจำ ฉะนั้นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ/ข้อบังคับที่เรือนจำกำหนดไว้ 69
- เป็นความปรารถนาดีต่ออนาคตของเขา/เป็นการห้ามเพื่อประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเอง 20
- เป็นการป้องกันการเกิดปัญหาสุขภาพของผู้ต้องขัง/ป้องกันการติดเชื้อ 12
- ขณะติดคุก ไม่ควรใช้คำว่าสิทธิมนุษยชนมาใช้พรั้งเพรีอ เพราะต้องยอมรับที่ถูกจำกัดสิทธิในบางเรื่องอยู่แล้ว 8
- ไม่เหมาะสมกับสังคมไทย 7
- อยู่ในเรือนจำควรฝึกวิชาชีพ เรียนหนังสือ มากกว่าการไปลักลอบลัก ที่ผิดกฎ 5

ตารางที่ 1.25

**จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่ารอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พันโท
ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน**

ความคิดเห็นว่ารอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พันโทไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	323	80.8
ไม่เห็นด้วย	77	19.2
รวม	400	100

จากตารางที่ 1.25 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า รอยสักเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้พันโทไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน ถึงร้อยละ 80.8 มีเพียงร้อยละ 19.2 ที่ไม่เห็นด้วย

**ข้อเสนอแนะของประชาชนต่อวิธีการที่จะแก้ปัญหาการลักลอบสัก
ของผู้ต้องขังในเรือนจำ**

อันดับ	วิธีการแก้ปัญหา	จำนวน (คน)
1	รณรงค์ให้ความรู้ ให้ข้อมูลถึงผลกระทบที่ได้รับจากการสัก/สร้างค่านิยม/ทัศนคติที่ถูกต้องในเรื่องการสัก/ชี้แจงทำความเข้าใจแก่ผู้ต้องขังเกี่ยวกับข้อเสียของการสัก	78
2	หากผู้ต้องขังฝ่าฝืน ควรมีบทลงโทษทางวินัยที่รุนแรง/ เพิ่มโทษ	74
3	หมั่นตรวจร่างกายของผู้ต้องขังเป็นประจำทุกเดือน หรือทุก ๆ 3 เดือน	70
4	ตรวจค้น/ควบคุม/จัดเก็บไม่ให้มีอุปกรณ์ในการสัก เช่น เข็ม หมึก น้ำมันมะกอก ฯลฯ เล็ดลอดเข้ามาในเรือนจำ	66
5	เปิดให้มีการสักอย่างถูกต้อง /เปิดสักอย่างเสรี ที่อยู่ในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ/ที่สามารถควบคุมความปลอดภัย และดูแลความสะอาดได้ดีกว่าปล่อยให้มีการลักลอบสัก	57
6	กำหนดเป็นระเบียบ/กฎ ห้ามลักลอบสักโดยเด็ดขาด หากฝ่าฝืนก็ต้องลงโทษอย่างเข้มงวดและรุนแรงจริงๆเมื่อจับได้ว่ามีการลักลอบสักในเรือนจำ	33
7	ต้องมีการควบคุมผู้ต้องขังในเรือนจำอย่างเข้มงวด เพื่อปิดโอกาสในการลักลอบสัก	20
อันดับ	วิธีการแก้ปัญหา	จำนวน

		(คน)
8	ฝึกวิชาชีพการสัก เพื่อให้ผู้ต้องขังบางคนที่มีทักษะ มีความสามารถ นำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้เมื่อพ้นโทษ	16
9	เจ้าหน้าที่ในเรือนจำต้องไม่สนับสนุน/อยู่เบื้องหลังให้กับผู้ต้องขังที่ลักลอบสัก	15
10	จัดการฝึกอบรมระยะสั้นในทางสร้างสรรค์ หลักสูตร Body Paint แทนการสัก เพื่อทดแทนความต้องการให้ผู้ต้องขังและอาจเป็นวิชาชีพที่นำไปใช้ได้/จัดให้มีBody Paint(เป็นการลงสีที่ลบออกได้) แทนการสัก เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ต้องขังที่นิยมการสัก	10
11	ให้ผู้ต้องขังฝึกวิชาชีพ/เรียนหนังสือ/ออกกำลังกาย/ฝึกจิตใจให้เข้มแข็งดีกว่าไปสักตามร่างกาย/ แนะนำให้หากิจกรรมอย่างอื่นทำ หากคิดจะสัก	9
	- แยกคนที่สักเป็นออกจากผู้ต้องขังรายอื่น	9
12	ให้ผู้ต้องขังสอดส่องดูแลผู้ต้องขังด้วยตนเอง	7
13	ยกตัวอย่างบุคคลที่ประสบความสำเร็จในสังคมว่า ส่วนมากไม่มีรอยสัก	6
14	ลดโทษ/ให้รางวัลกับผู้ต้องขังที่แจ้งเบาะแสในการจับกุมผู้ต้องขังที่ลักลอบสัก	4
15	มีการจดบันทึกรอยสักของผู้ต้องขังช่วงก่อนเข้าแล้วบันทึกไว้และมีการตรวจสอบอย่างสม่ำเสมอว่ามีการลักลอบสักเพิ่มขึ้นหรือไม่	3

ส่วนที่ 2 เจ้าหน้าที่เรือนจำที่ปฏิบัติหน้าที่ ควบคุมผู้ต้องขัง

ข้อมูลทั่วไป(ปัจจัยภูมิหลัง)

ตารางที่ 2.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	112	93.3
หญิง	8	6.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 93.3 เป็นเพศชาย และร้อยละ 6.7 เป็นเพศหญิง

ตารางที่ 2.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 30 ปี	21	17.5
31 -40 ปี	32	26.7
41-50 ปี	46	38.3
51 ปีขึ้นไป	21	17.5
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 38.3 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี รองลงมาร้อยละ 26.7 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 17.5 มีอายุต่ำกว่า 30 ปี และ 51ปีขึ้นไป แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีอายุอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย

ตารางที่ 2.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าปริญญาตรี	39	32.5
ปริญญาตรี	68	56.7
ปริญญาโท	13	10.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 56.7 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี รองลงมาร้อยละ 32.5 จบการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี และร้อยละ 10.8 จบการศึกษาในระดับปริญญาโท แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาสูง

ตารางที่ 2.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	19	15.8
สมรส	94	78.4
หม้าย	1	0.8
หย่าร้าง/แยกกันอยู่	6	5.0
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.4 มีสถานภาพสมรสแล้ว รองลงมาร้อยละ 15.8 ยังโสด และร้อยละ 5.0 หย่าร้าง มีเพียงร้อยละ 0.8 ที่เป็นหม้าย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่มีครอบครัว

ตารางที่ 2.5

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	119	99.2
อิสลาม	1	0.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 99.2 นับถือศาสนาพุทธ และมีเพียงร้อยละ 0.8 ที่นับถือศาสนาอิสลาม

ตารางที่ 2.6

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอัตราเงินเดือน

อัตราเงินเดือน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน	22	18.3
10,001 – 15,000 บาท/เดือน	34	28.4
15,001-20,000 บาท/เดือน	27	22.5
มากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป	37	30.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 30.8 มีอัตราเงินเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป รองลงมา ร้อยละ 28.4 มีอัตราเงินเดือน 10,001 – 15,000 บาท/เดือน ร้อยละ 22.5 มีอัตราเงินเดือน 15,001-20,000 บาท/เดือน และร้อยละ 18.3 มีอัตราเงินเดือน ต่ำกว่า 10,000 บาท/เดือน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีอัตราเงินเดือนในระดับสูง

ตารางที่ 2.7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับ(ซี)

ระดับ(ซี)	จำนวน	ร้อยละ
1	2	1.7
2	-	0
3	15	12.5
4	3	2.5
5	57	47.5
6	35	29.1
7	8	6.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.5 ปฏิบัติงานระดับ 5 รองลงมา ร้อยละ 29.1 ปฏิบัติงานระดับ 6 ร้อยละ 12.5 ปฏิบัติงานระดับ 3 ร้อยละ 6.7 ปฏิบัติงานระดับ 7 ร้อยละ 2.5 ปฏิบัติงานระดับ 4 และมีเพียงร้อยละ 1.7 ที่ปฏิบัติงานระดับ 1 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติงานในระดับปฏิบัติการ

ตารางที่ 2.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุราชการ

อายุราชการ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 10 ปี	43	35.8
11-20 ปี	23	19.2
21-30 ปี	47	39.2
31 ปีขึ้นไป	7	5.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.2 อายุราชการ 21-30 ปี

รองลงมาร้อยละ 35.8 อายุราชการต่ำกว่า 10 ปี ร้อยละ 19.2 อายุราชการ 11-20 ปี และมีเพียงร้อยละ 5.8 ที่มีอายุราชการ 31 ปีขึ้นไป แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติราชการมานาน

ตารางที่ 2.9

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่ปฏิบัติงานในปัจจุบัน

ฝ่ายที่ปฏิบัติงานในปัจจุบัน	จำนวน	ร้อยละ
บริหารทั่วไป	4	3.3
ควบคุมและรักษาการณ์	73	60.9
การศึกษาและพัฒนาจิตใจ	6	5.0
ทัณฑปฏิบัติ	15	12.5
สวัสดิการ	11	9.2
ฝึกอบรมวิชาชีพ	7	5.8
จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง	4	3.3
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 60.9 ปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์ รองลงมาร้อยละ 12.5 ปฏิบัติงานฝ่ายทัณฑปฏิบัติ ร้อยละ 9.2 ปฏิบัติงานฝ่ายสวัสดิการ ร้อยละ 5.8 ปฏิบัติงานฝ่ายฝึกอบรมวิชาชีพ ร้อยละ 5.0 ปฏิบัติงานฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ และมีเพียงร้อยละ 3.3 ปฏิบัติงานฝ่ายบริหารทั่วไปและฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์

ตารางที่ 2.10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฝ่ายที่เคยปฏิบัติงานในเรือนจำ

ฝ่ายที่เคยปฏิบัติงาน	จำนวน	ร้อยละ
บริหารทั่วไป	36	14.4
ควบคุมและรักษาการณ์	63	25.1
การศึกษาและพัฒนาจิตใจ	17	6.8
ทัณฑปฏิบัติ	31	12.3
สวัสดิการ	31	12.3
ฝึกอบรมวิชาชีพ	61	24.3
จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง	10	4.0

อื่นๆ	2	0.8
รวม	251	100

จากตารางที่ 2.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.1 เคยปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์ รองลงมาร้อยละ 24.3 เคยปฏิบัติงานฝ่ายฝึกวิชาชีพ ร้อยละ 14.4 เคยปฏิบัติงานฝ่ายบริหารทั่วไป ร้อยละ 12.3 เคยปฏิบัติงานฝ่ายพัฒนาปฏิบัติและฝ่ายสวัสดิการ ร้อยละ 6.8 เคยปฏิบัติงานฝ่ายการศึกษาและพัฒนาจิตใจ ร้อยละ 4.0 ปฏิบัติงานฝ่ายจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง และมีเพียงร้อยละ 0.8 ที่เคยปฏิบัติงานฝ่ายอื่นๆ เช่น ฝ่ายสังคมสงเคราะห์ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยปฏิบัติงานฝ่ายควบคุมและฝ่ายฝึกวิชาชีพ

ตารางที่ 2.11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนเรือนจำที่เคยปฏิบัติงาน

จำนวนเรือนจำที่เคยปฏิบัติงาน	จำนวน	ร้อยละ
1 แห่ง	53	44.2
2 แห่ง	41	34.1
3 แห่ง	13	10.8
4 แห่ง	7	5.8
5 แห่ง	2	1.7
6 แห่ง	2	1.7
7 แห่ง	2	1.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.2 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 1 แห่ง รองลงมาร้อยละ 34.1 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 2 แห่ง ร้อยละ 10.8 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 3 แห่ง ร้อยละ 5.8 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 4 แห่ง และร้อยละ 1.7 เคยปฏิบัติงานในเรือนจำมาแล้ว 5 แห่ง 6 แห่ง และ 7 แห่งตามลำดับ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยย้ายที่ทำงาน

ตารางที่ 2.12

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
คนในครอบครัวหรือคนรู้จักนอกเรือนจำมีรอยสักตามร่างกาย

คนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	49	40.8
มี ประกอบด้วย	71	59.2
เพื่อน	(32)	(45.1)
ญาติ	(17)	(23.9)
พี่-น้อง	(11)	(15.5)
คนรู้จัก	(7)	(9.9)
พ่อ-แม่	(4)	(5.6)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.2 มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย และร้อยละ 40.8 ไม่มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย ส่วนใหญ่เป็นเพื่อน ร้อยละ 45.1 รองลงมา ร้อยละ 23.9 เป็นญาติ ร้อยละ 15.5 เป็นพี่-น้อง ร้อยละ 9.9 เป็นคนรู้จักและร้อยละ 5.6 เป็นพ่อแม่ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักมีรอยสักตามร่างกาย

ข้อมูลเกี่ยวกับการสักในเรือนจำ

ตารางที่ 2.13

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการเคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ

เคยเห็นการสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคยเห็น	44	36.7
เคย	76	63.3
ไม่เกิน 5 ครั้ง	(51)	(67.1)
เกิน 5 ครั้ง	(25)	(32.9)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.3 เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ และร้อยละ 36.7 ไม่เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำ ส่วนใหญ่เคยเห็นการสักในเรือนจำไม่เกิน 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 67.1 ส่วนร้อยละ 32.9 เคยเห็นการสักในเรือนจำเกิน 5 ครั้ง แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเห็นการสักร่างกายในเรือนจำและเคยเห็นไม่เกิน 5 ครั้ง

ตารางที่ 2.14

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความคิดเห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม

ผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	22	18.4
มีปัญหา ประกอบด้วย	98	81.6
- ผู้ต้องขังสร้างกลุ่ม/แก๊ง /ทำตัวเป็นข่าใหญ่	(48)	(49.0)
- ผู้ต้องขังกระทำความผิดวินัย/ไม่ปฏิบัติตาม กฎระเบียบของเรือนจำ เช่น ทะเลาะวิวาท	(20)	(20.4)
- ผู้ต้องขังไม่เชื่อฟังเจ้าหน้าที่ เรือนจำ	(17)	(17.3)
- ผู้ต้องขังบางคนมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้ต้องขัง	(13)	(13.3)

ที่มีรอยสักโดยลักลอบสักในเรือนจำ		
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.14 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 81.6 มีความเห็นว่า ผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม มีเพียงร้อยละ 18.4 ที่เห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักไม่มีปัญหาในการควบคุม ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุมส่วนใหญ่คิดเป็น ร้อยละ 49.0 เห็นว่ามีปัญหาผู้ต้องขังสร้างกลุ่ม/แก๊ง/ทำตัวเป็นข่าใหญ่ รองลงมา ร้อยละ 20.4 มีปัญหาผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ ร้อยละ 17.3 มีปัญหาผู้ต้องขังไม่เชื่อฟังเจ้าหน้าที่เรือนจำ และร้อยละ 13.3 มีปัญหาผู้ต้องขังบางคนมีพฤติกรรมเลียนแบบผู้ต้องขังที่มีรอยสัก โดยลักลอบสักในเรือนจำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความเห็นว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุม โดยเฉพาะมีปัญหาลูกต้องขังสร้างกลุ่ม/แก๊ง/ทำตัวเป็นข่าใหญ่ในเรือนจำ

ตารางที่ 2.15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม

ปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ

ปัญหาของทางเรือนจำที่ส่งผลให้ ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
การควบคุมไม่สามารถครอบคลุมทุกพื้นที่ ของเรือนจำทำให้ลักลอบสักได้ง่าย	101	28.9
บทลงโทษไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว	97	27.7
ขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก	57	16.3
ขาดการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ต้องขัง	43	12.3
เจ้าหน้าที่ไม่ค่อยสนใจการลักลอบสักของ ผู้ต้องขังเพราะเป็นเรื่องเล็กน้อย	36	10.3
อื่น ๆ เช่น	16	4.5
- เจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมอุปกรณ์การสัก เช่น เข็ม หมึก ฯลฯ ไม่ให้เข้ามาในเรือนจำได้	(10)	(62.5)
- เจ้าหน้าที่มีความสนิทสนมกับผู้ต้องขังที่ ลักลอบสัก	(6)	(37.5)
รวม	350	100

จากตารางที่ 2.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 28.9 เห็นว่าปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำ เพราะการควบคุมไม่สามารถครอบคลุมทุกพื้นที่ของเรือนจำ ทำให้ลักลอบลักได้ง่าย รองลงมา ร้อยละ 27.7 เพราะบทลงโทษที่ไม่รุนแรง ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว ร้อยละ 16.3 เกิดจากการขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก ร้อยละ 12.3 เกิดจากการขาดการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ต้องขัง ร้อยละ 10.3 เพราะเจ้าหน้าที่ไม่ค่อยสนใจการลักลอบลักของผู้ต้องขังเห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย และมีเพียงร้อยละ 4.5 ที่มีเหตุผลอื่นๆ เช่น การที่เจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมอุปกรณ์ และการลัก เช่น เข็ม หมึก ฯลฯ ไม่ให้เด็ดขาดเข้ามาในเรือนจำ รวมทั้งเจ้าหน้าที่มีความสนิทสนมกับผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่าปัญหาที่เกิดจากเรือนจำที่ส่งผลทำให้ผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำ เกิดจากการควบคุมไม่สามารถควบคุมทุกพื้นที่ของเรือนจำได้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเรือนจำมีพื้นที่กว้างขวาง ประกอบกับผู้ต้องขังจะลักลอบลักในสถานที่ ที่มีขีด ลับตา รอดพ้นจากสายตาของเจ้าหน้าที่เรือนจำ และเลือกช่วงเวลาเจ้าหน้าที่เรือนจำไม่อยู่ในบริเวณนั้นลักลอบลัก ซึ่งการที่เจ้าหน้าที่เรือนจำไม่สามารถดูแลครอบคลุมทุกพื้นที่ของเรือนจำได้เป็นเหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้ผู้ต้องขังสามารถลักลอบลัก ประกอบกับการที่เรือนจำมีบทลงโทษที่ไม่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ถูกจับกุมได้เมื่อลักลอบลัก ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกิดความเกรงกลัว กล้าลักลอบลัก เพราะโทษที่จะได้รับเมื่อถูกจับได้ไม่ร้ายแรงหรือเป็นโทษที่เบาบาง เมื่อเทียบกับการได้รอยสัก

ตารางที่ 2.16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาของผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำ

ช่วงเวลาของผู้ต้องขังลักลอบลัก	จำนวน	ร้อยละ
1. ช่วงกลางวัน	51	42.5
สถานที่ คือ		
- ราวตากผ้า	(18)	(35.3)
- มุมอาคาร/ใต้ตึก/จุดอับที่ลับตาในเรือนจำ	(17)	(33.3)
- โรงงานฝึกวิชาชีพ	(9)	(17.7)
- หลังห้องน้ำ	(7)	(13.7)
2. ช่วงกลางคืน	45	37.5
3. ทั้งช่วงกลางวันและกลางคืน	24	20.0
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.5 เห็นว่าผู้ต้องขัง
 ลักลอบสักในช่วงเวลากลางวัน รองลงมาร้อยละ 37.5 ลักลอบสักช่วงเวลากลางคืน และร้อยละ 20.0
 เห็นว่าผู้ต้องขังลักลอบสักทั้งช่วงเวลากลางวันและกลางคืน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าผู้ต้องขังลักลอบ
 สักในเรือนจำช่วงเวลากลางวันส่วนใหญ่ คือบริเวณราวตากผ้า คิดเป็นร้อยละ 35.3 รองลงมาร้อยละ
 33.3 บริเวณมุมอาคาร ใต้ตึก จุคอับ ที่ลับตาในเรือนจำ ร้อยละ 17.7 บริเวณโรงงานฝึกวิชาชีพ และร้อย
 ละ 13.7 บริเวณหลังห้องน้ำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นผู้ต้องขังลักลอบสักช่วงเวลากลางวันมากที่สุด
 สถานที่สักส่วนใหญ่จะเป็นบริเวณราวตากผ้า และมุมอาคาร/ใต้ตึก/จุคอับ/ที่ลับตาภายในเรือนจำ

ตารางที่ 2.17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่นิยมสักในเรือนจำ

ลวดลายที่นิยมสัก	จำนวน	ร้อยละ
รูปสัตว์	78	25.5
กราฟฟิก	53	17.3
โมเดิร์น	46	15.0
อักขระ/ยันต์	41	13.4
ไม้เลื้อย	36	11.8
หวักะโหลก	25	8.1
ชื่อ	18	5.9
วันที่เข้าเรือนจำ	3	1.0
เสือ	3	1.0
กางเกงขาสั้น	3	1.0
รวม	306	100

จากตารางที่ 2.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.5 เห็นว่าลวดลายที่
 ผู้ต้องขังนิยมสักในเรือนจำคือลายรูปสัตว์ รองลงมาร้อยละ 17.3 ลายกราฟฟิก ร้อยละ 15.0 ลายโมเดิร์น
 ร้อยละ 13.4 ลายอักขระ/ยันต์ ร้อยละ 11.8 ลายไม้เลื้อย ร้อยละ 8.1 ลายหวักะโหลก ร้อยละ 5.9

ลายชื่อ และร้อยละ 1.0 ลายเส้น กางเกงขาสั้น และวันที่เข้าเรือนจำ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าลวดลายที่ผู้ต้องขังนิยมสักในเรือนจำมากที่สุด คือลายรูปสัตว์

ตารางที่ 2.18

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
เรือนจำที่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง

เรือนจำที่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการอบรมแนะนำ	26	21.7
- มีการอบรมแนะนำ	94	78.3
- ให้คำแนะนำและชี้แจงในเรื่องการห้ามสัก	(94)	(100)
- มีการอบรมแนะนำเป็นหลักสูตร	(-)	(0)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.3 เห็นว่าในเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง และมีเพียงร้อยละ 21.7 เห็นว่าเรือนจำไม่มีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขัง ทุกคนเห็นว่าเรือนจำใช้วิธีการให้คำแนะนำและชี้แจงในเรื่องการห้ามสักในเรือนจำ โดยไม่มีการอบรมแนะนำที่เป็นหลักสูตร

ตารางที่ 2.19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลักลอบนำอุปกรณ์สักเข้าในเรือนจำ

วิธีการลักลอบนำอุปกรณ์การสักเข้าในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพ	106	61.6
นำเข้ามากับผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอก	37	21.5
นำเข้ามาจากของฝากจากญาติผู้ต้องขัง	18	10.5
อื่นๆระบุน เช่น นำเข้ามาจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ	11	6.4
รวม	172	100

จากตารางที่ 2.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 61.6 เห็นว่าวิธีการลักลอบ

นำอุปกรณ์การสักเข้ามาในเรือนจำใช้วิธีการดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพ รองลงมา ร้อยละ 21.5 นำอุปกรณ์การสักเข้ามากับผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอก ร้อยละ 10.5 นำอุปกรณ์การสักเข้ามาให้กับของฝากจากญาติผู้ต้องขัง และร้อยละ 6.4 เป็นการนำอุปกรณ์การสักเข้ามาในเรือนจำโดยวิธีการอื่นๆ เช่น นำเข้ามากับเจ้าหน้าที่เรือนจำ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพเป็นวิธีการลักลอบนำอุปกรณ์การสักที่ใช้ในเรือนจำมากที่สุด

ตารางที่ 2.20

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ

วิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีการลงโทษ	-	0
มีการลงโทษสถานเบา เช่น ว่ากล่าวตักเตือน ฝึกแหวะลฯ	53	44.2
มีการลงโทษทางวินัย	67	55.8
รวม	120	100
มีการลงโทษทางวินัย ประกอบด้วย(ตอบได้มากกว่า 1ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
ภาคทัณฑ์	31	20.1
งดเลื่อนชั้น	31	20.1
ตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติ	55	35.8
ลดชั้น	32	20.8
อื่นๆ เช่น ตัดวันลดโทษ	5	3.2
รวม	154	100

จากตารางที่ 2.20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.8 เห็นว่าในเรือนจำมีวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำโดยการลงโทษทางวินัย และร้อยละ 44.2 เรือนจำมีวิธีการลงโทษสถานเบา เช่น ว่ากล่าวตักเตือน ฝึกแหวะลฯ ซึ่งการลงโทษทางวินัยประกอบด้วย การตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติ คิดเป็นร้อยละ 35.8 รองลงมา ร้อยละ 20.8 การลดชั้น ร้อยละ 20.1 ภาคทัณฑ์ การงดเลื่อนชั้น และมีเพียงร้อยละ 3.2 ที่มีการลงโทษวิธีการอื่นๆ เช่น การตัดวันลดโทษ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่าเรือนจำมีวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่มีการลักลอบสัก โดยวิธีการลงโทษทางวินัยและการลงโทษสถานเบา แต่จะไม่มีมีการลงโทษเลยไม่มี

ข้อมูลเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก

ตารางที่ 2.21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นต่อการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ

การห้ามผู้ต้องขังสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	103	85.8
- เพื่อประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเมื่อออกจากเรือนจำจะไม่มีรอยสัก	(45)	(43.7)
- เป็นการป้องกันการติดเชื้อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อทางเลือด เช่น HIV	(25)	(24.3)
- เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขังของเรือนจำ	(18)	(17.5)
- ป้องกันการเกิดพฤติกรรมเลียนแบบจากการที่อยู่ร่วมกันในเรือนจำ	(10)	(9.7)
- หากกรมราชทัณฑ์อนุญาตให้สักในเรือนจำได้จะทำให้ภาพพจน์ของกรมราชทัณฑ์ไม่ดีในสายตาประชาชน	(5)	(4.8)
ไม่เห็นด้วย	17	14.2
- การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล	(11)	(64.7)
- การเปิดเสรีให้สักในเรือนจำได้ จะทำให้ผู้ต้องขังปลอดภัย	(6)	(35.3)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 85.8 เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ มีเพียงร้อยละ 14.2 ที่ไม่เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ส่วนใหญ่ ร้อยละ 43.7 เห็นด้วย เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ต้องขัง เมื่อออกจากเรือนจำจะไม่มีรอยสัก รองลงมาร้อยละ 24.3 เป็นการป้องกันการติดเชื้อต่างๆ โดยเฉพาะโรคที่ติดต่อทางเลือด เช่น HIV ร้อยละ 17.5 เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขังของเรือนจำ ร้อยละ 9.7 ป้องกันการเกิดพฤติกรรมเลียนแบบจากการที่อยู่ร่วมกันในเรือนจำ และร้อยละ 4.8 หากกรมราชทัณฑ์อนุญาตให้สักในเรือนจำได้จะทำให้ภาพพจน์ของกรมราชทัณฑ์ไม่ดีในสายตาประชาชน

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยกับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำส่วนใหญ่ร้อยละ 64.7 เห็นว่าเพราะการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคลและร้อยละ 35.3 การเปิดเสรีให้สักในเรือนจำ จะทำให้ผู้ต้องขังปลอดภัย ไม่ติดโรค

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการที่เรือนจำห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อผู้ต้องขังเมื่อออกจากเรือนจำจะไม่มีรอยสัก ที่จะทำให้คนในสังคมไม่ยอมรับหรือรังเกียจ

ตารางที่ 2.22

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนก
ตามความคิดเห็นว่าขนาดและลวดลายมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ขนาดและลวดลายมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	15	12.5
ไม่แน่ใจ	23	19.2
มี	82	68.3
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.3 เห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 19.2 มีความไม่แน่ใจ ส่วนร้อยละ 12.5 เห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักไม่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการมีขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม

ตารางที่ 2.23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากรจำแนก
ตามความคิดเห็นว่าสังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย

สังคมยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ได้	27	22.5
ไม่แน่ใจ	49	40.8
ไม่ได้	44	36.7
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.8 ไม่แน่ใจว่าสังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกายได้ ร้อยละ 36.7 เห็นว่าสังคมปัจจุบันไม่ยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย มีเพียงร้อยละ 22.5 ที่เห็นว่สังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักตามร่างกาย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ไม่แน่ใจว่าสังคมปัจจุบันยอมรับบุคคลที่มีรอยสักตามร่างกายได้

ตารางที่ 2.24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักตามร่างกาย

ผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักตามร่างกาย(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน	94	40.2
ทำให้สังคมไม่ยอมรับ	70	29.9
เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก	67	28.6
ไม่มีผลกระทบใดๆ	3	1.3
รวม	234	100

จากตารางที่ 2.24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 40.2 เห็นว่าการสักของผู้ต้องขังมีผลกระทบต่อผู้ต้องขังในเรื่องการสมัครเข้าทำงาน รองลงมา ร้อยละ 29.9 มีผลทำให้สังคมไม่ยอมรับ และร้อยละ 28.6 เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก มีเพียง 1.3 ที่เห็นว่าการสักของผู้ต้องขังไม่มีผลกระทบใดๆต่อผู้ต้องขังเลย แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักของผู้ต้องขัง มี

ผลกระทบต่อผู้ต้องขังที่สักร่างกาย เมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำ จะสมัครเข้าทำงานได้ยากกว่าคนที่ไม่มีรอยสักตามร่างกาย

ตารางที่ 2.25

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่าเรือนจำควร
อนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อง่ายต่อการควบคุมความสะอาดและปลอดภัย

เรือนจำควรอนุญาตให้สักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ควร	99	82.5
- เป็นการส่งเสริมให้พฤติกรรมการสักในเรือนจำมีมากขึ้น	(33)	(33.3)
- ไม่เห็นประโยชน์จากการอนุญาตให้สัก	(29)	(29.3)
ภาพพจน์เรือนจำไม่ดีในสายตาของคนในสังคม	(24)	(24.2)
สร้างปัญหาในการควบคุมและปกครองผู้ต้องขัง	(13)	(13.2)
ควร	21	17.5
- เป็นการป้องกันโรคติดต่อทางเลือด	(12)	(57.1)
- เป็นการฝึกวิชาชีพผู้ต้องขังอย่างหนึ่ง	(9)	(42.9)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.5 เห็นว่าเรือนจำไม่ควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง และมีเพียงร้อยละ 17.5 ที่เห็นว่าเรือนจำควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมให้การสักมีความสะอาดและปลอดภัย

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำไม่ควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะจะเป็นการส่งเสริมให้พฤติกรรมการสักในเรือนจำมีมากขึ้น คิดเป็นร้อยละ 33.3 รองลงมาร้อยละ 29.36 เห็นว่าไม่เกิดประโยชน์อะไรจากการอนุญาตให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ร้อยละ 24.2 ทำให้ภาพพจน์ของเรือนจำไม่ดีในสายตาของคนในสังคม และร้อยละ 13.2 เป็นการสร้างปัญหาในการควบคุมและปกครองผู้ต้องขังของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะจะเป็นการป้องกันโรคติดต่อทางเลือดคิดเป็นร้อยละ 57.1 และร้อยละ 42.9 การอนุญาตให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำนอกจากจะเพื่อให้ง่ายต่อการควบคุมความสะอาดและปลอดภัยแล้ว ยังเป็นการฝึกวิชาชีพให้ผู้ต้องขังอย่างหนึ่ง

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ต้องการให้เรือนจำอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องแม้ว่าจะเพื่อการควบคุมความสะอาดและความปลอดภัยของผู้ต้องขังที่สัก ทั้งนี้เพราะอาจเป็นการส่งเสริมทางอ้อมให้ผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำสักมากขึ้น เนื่องจากไม่ผิดระเบียบของเรือนจำ

ตารางที่ 2.26

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม

ความคิดเห็นว่าการห้ามผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน

การห้ามผู้ต้องขังสักเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน	จำนวน	ร้อยละ
ขัด	29	24.2
ไม่ขัด	91	75.8
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.26 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 75.8 เห็นว่าการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักตามร่างกายไม่ได้เป็นการขัดสิทธิมนุษยชน ส่วนร้อยละ 24.2 เห็นว่าการห้ามผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชน แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ต้องขังเป็นบุคคลที่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ เมื่อมีการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ผู้ต้องขังก็ต้องปฏิบัติตาม จะอ้างว่าขัดสิทธิมนุษยชนไม่ได้

ตารางที่ 2.27

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม

ความรู้สึกต่อพฤติกรรมลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ

ความรู้สึกต่อพฤติกรรมลักลอบสักในเรือนจำ(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เป็นเรื่องที่มีปัญหาควรได้รับการแก้ไข	83	38.6
เป็นพฤติกรรมผิดระเบียบเรือนจำควรลงโทษทางวินัย	78	36.3
คิดว่าเป็นเรื่องปกติไม่มีปัญหา	25	11.6
รู้สึกเห็นใจกับพฤติกรรมดังกล่าว	17	7.9
อื่นๆ เช่น	12	5.6
- ไม่เห็นประโยชน์จากการสักของผู้ต้องขัง	(7)	(58.3)
- เป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันของผู้ต้องขัง	(5)	(41.7)

รวม	215	100
-----	-----	-----

จากตารางที่ 2.27 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ เห็นว่าพฤติกรรมการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นปัญหาที่ต้องได้รับการแก้ไขคิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมาร้อยละ 36.3 เห็นว่าเป็นพฤติกรรมผิดระเบียบเรือนจำควรลงโทษทางวินัย ส่วนร้อยละ 11.6 เห็นว่าเป็นปกติไม่มีปัญหา มีเพียงร้อยละ 7.9 ที่รู้สึกเห็นใจกับพฤติกรรมการลักลอบสักในเรือนจำ และมีร้อยละ 5.6 มีความเห็นอื่นๆ เช่น ไม่เห็นประโยชน์จากการสักของผู้ต้องขัง และเห็นว่าการสักเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันของผู้ต้องขังในสังคมเรือนจำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่พฤติกรรมการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเป็นปัญหาที่เรือนจำต้องแก้ไขและถือว่าการลักลอบสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรมที่ผิดกฎระเบียบของเรือนจำ ที่ต้องมีการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ฝ่าฝืนเพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการดูแลควบคุมผู้ต้องขังของเรือนจำ

ตารางที่ 2.28

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามปัญหาที่เรือนจำประสบจากการสักของผู้ต้องขัง

ปัญหาที่เรือนจำประสบจากการสักของผู้ต้องขัง	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีปัญหา	8	6.7
มีปัญหา	112	93.3
รวม	120	100
มีปัญหา ประกอบด้วย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เกิดค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง	96	36.0
ผู้ต้องขังคิดเชื่อโรค/ผิวหนังอักเสบ	78	29.2
ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษทางวินัย	46	17.2
เกิดปัญหาในการควบคุม	40	15.0
อื่นๆระบุ เช่น เกิดธุรกิจจากการสักในเรื่อง ค่าจ้าง การซื้อขายอุปกรณ์ในการสัก	7	2.6
รวม	267	100

จากตารางที่ 2.28 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 93.3 เห็นว่าเรือนจำประสบ

ปัญหาจากการสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ มีเพียงร้อยละ 6.7 ที่เห็นว่าเรือนจำไม่ประสบปัญหาจากการสักของผู้ต้องขัง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรือนจำประสบปัญหาจากการสักของ ผู้ต้องขัง ส่วนใหญ่เกิดปัญหาค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง คิดเป็นร้อยละ 36.0 รองลงมาร้อยละ 29.2 เกิดปัญหาผู้ต้องขังติดเชื่อโรค ผิวหนังอักเสบ ร้อยละ 17.2 ปัญหาผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลองโทษ ร้อยละ 15.0 เกิดปัญหาในการควบคุมและร้อยละ 2.6 มีปัญหาอื่นๆ เช่น เกิดธุรกิจจากการสักในเรือนจำทั้งในเรื่องของค่าจ้างในการสัก การซื้อขายอุปกรณ์ในการสัก ฯลฯ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าเรือนจำประสบปัญหาจากการที่ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ โดยเฉพาะเกิดปัญหาค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขังที่ต้องการสักตามอย่างผู้ต้องขังคนอื่นๆ

ตารางที่ 2.29

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
เหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย

เหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เจ้าหน้าที่ไม่ทราบ	73	39.7
ตรวจสอบได้ยากกว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ	70	38.0
เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ	33	18.0
เจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทกันจึงไม่ถูกลงโทษ	8	4.3
รวม	184	100

จากตารางที่ 2.29 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.7 เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัยเพราะเจ้าหน้าที่ไม่ทราบ รองลงมาร้อยละ 38.0 ตรวจสอบได้ยากกว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ และร้อยละ 18.0 เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อย มีเพียงร้อยละ 4.3 ที่เห็นว่าเจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทสนมกันจึงไม่ถูกลงโทษ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เกิดจากเจ้าหน้าที่ของเรือนจำไม่ทราบว่าผู้ต้องขังลักลอบสักในจำนวนที่ใกล้เคียงกับเหตุผลที่ตรวจสอบได้ยากกว่าผู้ต้องขังสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ

ตารางที่ 2.30

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเหตุผลที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสัก

เหตุผลที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสัก(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
เป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกัน	105	25.1
ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ	100	24.0
เป็นแฟชั่นในเรือนจำ	71	17.0
ต้องการระบายความเครียด	51	12.2
โทษไม่รุนแรง	35	8.4
ต้องการเตือนความทรงจำตนเองว่าเคยติดคุก	29	6.9
เหตุผลอื่นๆ เช่น	27	6.4
ความชอบส่วนบุคคล	(12)	(44.5)
เวลาว่างในเรือนจำมาก	(9)	(33.3)
สักร่างกายแล้วทำให้น่าเกรงขาม	(6)	(22.2)
รวม	418	100

จากตารางที่ 2.30 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.1 เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำเป็นพฤติกรรมการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ รองลงมา ร้อยละ 24.0 ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ ร้อยละ 17.0 เป็นแฟชั่นในเรือนจำ ร้อยละ 12.2 ต้องการระบายความเครียด ร้อยละ 8.4 โทษไม่รุนแรง ร้อยละ 6.9 ต้องการเตือนความทรงจำตนเองว่าเคยติดคุกและร้อยละ 6.4 มีเหตุผลอื่นๆ เช่น ความชอบส่วนบุคคล ร้อยละ 44.5 เวลาว่างในเรือนจำมาก ร้อยละ 33.3 และร้อยละ 22.2 เห็นว่าการสักร่างกายทำให้น่าเกรงขาม

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ในเรือนจำ จำนวนใกล้เคียงกับเหตุผลที่ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ

ตารางที่ 2.31

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความเห็นต่อรูปแบบการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำ

รูปแบบการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก	จำนวน	ร้อยละ
บทลงโทษที่รุนแรง	77	64.2
บทลงโทษที่ไม่รุนแรง	43	35.8
รวม	120	100
บทลงโทษที่รุนแรง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
การลดชั้น	47	25.8
การไม่อนุญาตให้เยี่ยมญาติ	45	24.7
การไม่ได้สิทธิลดวันต้องโทษ	44	24.2
การขังชอย	14	7.7
การย้ายเรือนจำ	13	7.2
การเคลื่อนชั้น	10	5.5
การใส่เครื่องพันธนาการ	7	3.8
การไม่รักษาพยาบาลอาการป่วยจากการลัก	2	1.1
รวม	182	100
บทลงโทษที่ไม่รุนแรง(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน	ร้อยละ
การอบรมเกี่ยวกับผลเสียของการลัก	28	35.9
การฝึกระเบียบแถว	19	24.3
การว่ากล่าวตักเตือน	16	20.5
ภาคทัณฑ์	12	15.4
การให้ทำความสะอาดเรือนจำ	3	3.9
รวม	78	100

จากตารางที่ 2.31 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 64.2 เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรใช้รูปแบบของบทลงโทษที่รุนแรง ส่วนร้อยละ 35.8 เห็นว่าบทลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรใช้รูปแบบการลงโทษที่ไม่รุนแรง

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการให้เรือนจำใช้รูปแบบการลงโทษที่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร ส่วนใหญ่ร้อยละ 25.8 ต้องการให้ลดชั้น รองลงมาร้อยละ 24.7 การไม่อนุญาตให้เยี่ยมญาติ ร้อยละ 24.2 การไม่ได้รับสิทธิในการลดวันต้องโทษ ร้อยละ 7.7 การขังชอย ร้อยละ 7.2 การย้ายเรือนจำ ร้อยละ 5.5 การงดเลื่อนชั้น ร้อยละ 3.8 การใส่เครื่องพันธนาการ และร้อยละ 1.1 การไม่รักษาพยาบาลผู้ต้องขังที่มีอาการเจ็บป่วยจากการลักลอบสักร

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการให้เรือนจำใช้รูปแบบการลงโทษที่ไม่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร ส่วนใหญ่ร้อยละ 35.9 ต้องการให้อบรมเกี่ยวกับผลเสียของการลักกักรผู้ต้องขัง รองลงมาร้อยละ 24.3 การฝึกระเบียบแถว ร้อยละ 20.5 การว่ากล่าวตักเตือน ร้อยละ 15.4 ภาควิทยา และร้อยละ 3.9 ลงโทษด้วยการให้ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักรทำความสะอาดเรือนจำ

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการให้เรือนจำมีบทลงโทษที่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักรในเรือนจำ และต้องการให้ลงโทษโดยการลดชั้น จำนวนใกล้เคียงกับการไม่อนุญาตให้เยี่ยมญาติและการไม่ได้รับสิทธิลดวันต้องโทษ

ตารางที่ 2.32

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่ เพื่อตรวจสอบว่ามีรอยสักเพิ่มขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ

เรือนจำมีการบันทึกข้อมูลรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่	จำนวน	ร้อยละ
มี	76	63.3
ไม่มี เพราะ	44	36.6
- เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอ	(25)	(56.8)
- ผู้ต้องขังเข้าใหม่มีจำนวนมาก	(19)	(43.2)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.32 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.3 เห็นว่าเรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่ เพื่อตรวจสอบว่ามีรอยสักเพิ่มขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 36.6 เห็นว่าเรือนจำไม่มีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่ เพราะเจ้าหน้าที่ของเรือนจำไม่เพียงพอในการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขัง คิดเป็นร้อยละ 56.8 ส่วนร้อยละ 43.2 เห็นว่าเพราะผู้ต้องขังเข้าใหม่มีจำนวนมาก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่เรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย

ตารางที่ 2.33

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร
จำแนกตามความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้	45 (37.5)	23 (19.2)	19 (15.8)	18 (15.0)	15 (12.5)	3.54	1.43	มาก
2. ท่านไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย	20 (16.7)	25 (20.8)	50 (41.7)	11 (9.2)	14 (11.6)	3.21	1.11	ปานกลาง
3. ท่านคิดว่าการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้กระทำผิดในสังคมไม่ควรได้รับสิทธินั้น	50 (41.7)	21 (17.5)	31 (25.8)	8 (6.7)	10 (8.3)	3.77	1.28	มาก
4. ผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำในระดับใด	24 (20.0)	38 (31.7)	24 (20.0)	21 (17.5)	13 (10.8)	3.32	1.27	ปานกลาง
5. ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก	57 (47.5)	45 (37.5)	12 (10.0)	4 (3.3)	2 (1.7)	4.25	.89	มากที่สุด
6. การสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม	48 (40.0)	44 (36.7)	22 (18.3)	5 (4.2)	1 (0.8)	4.10	.90	มาก
7. ท่านคิดว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม	22 (18.3)	31 (25.9)	37 (30.8)	23 (19.2)	7 (5.8)	3.31	1.15	ปานกลาง

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด			
8. ผู้ต้องขังที่สักร่างกายส่วนใหญ่เป็นพวกขาคู่ที่ต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง	23 (19.2)	38 (31.7)	37 (30.8)	17 (14.1)	5 (4.2)	3.47	1.08	มาก
9. ท่านคิดว่ารอยสักจะส่งผลให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไป ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ	57 (47.5)	41 (34.2)	14 (11.6)	5 (4.2)	3 (2.5)	4.20	.97	มาก
10. การลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว	52 (43.3)	43 (35.9)	16 (13.3)	5 (4.2)	4 (3.3)	4.11	1.01	มาก
11. เมื่อท่านเห็นผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกายทำให้ท่านคิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้	21 (17.5)	35 (29.2)	50 (41.7)	10 (8.3)	4 (3.3)	3.49	.98	มาก
12. ท่านต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกาย	56 (46.7)	40 (33.3)	20 (16.7)	4 (3.3)	0 (0)	4.23	.84	มากที่สุด
13. การสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขัง	60 (50.0)	38 (31.7)	17 (14.2)	1 (0.8)	4 (3.3)	4.24	.96	มากที่สุด

$$\bar{X} = 3.80 \quad S.D. = .54$$

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย

ผลการศึกษาปรากฏดังนี้

การสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้ามักปกปิดได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่

ร้อยละ 37.5 เห็นว่าควรสักในที่ที่เสื้อผ้ามักปกปิดได้ อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 19.2 อยู่ในระดับมาก

ร้อยละ 15.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 15.0 อยู่ในระดับน้อยและร้อยละ 12.5 อยู่ในระดับน้อย

ที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.54 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้อยู่ในระดับมาก เนื่องจากไม่ต้องการให้ผู้ต้องขังมีรอยสักตามร่างกายอยู่นอกเสื้อผ้า ที่อาจส่งผลกระทบต่อผู้ต้องขังในอนาคตเมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำแล้ว เช่น สมัครงานยาก สังคมไม่ยอมรับ และอาจถูกตีตราว่าเป็นคนคุก ฯลฯ

การไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย กลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.7 เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 20.8 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.7 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 11.6 อยู่ในระดับน้อยที่สุด และร้อยละ 9.2 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.21 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายอยู่ในระดับปานกลางเอนไปทางระดับมาก เนื่องจากเห็นว่าการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายของบุคคล ก็ไม่ได้หมายความว่าบุคคลคนนั้นจะเป็นคนเลว หรือคนที่เป็นคนเลวต้องมีรอยสักทุกคน เพราะในสังคมปัจจุบันพบว่าบุคคลที่มีหน้าที่การงานที่มั่นคง หรือมีชื่อเสียงในสังคมทั้งนักธุรกิจ ดารา นักร้อง ฯลฯ ก็มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย ซึ่งบุคคลเหล่านี้ก็ไม่ได้เป็นคนไม่ดีหรือเป็นอาชญากร

การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคลแต่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้กระทำผิดในสังคมไม่ควรได้รับ

สิทธินั้น กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 25.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 17.5 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 8.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุดและร้อยละ 6.7 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก เท่ากับ 3.77 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักแม้จะเป็นสิทธิส่วนบุคคลแต่ผู้ต้องขังก็ไม่สมควรได้รับสิทธิให้สักในเรือนจำในระดับมาก เพราะผู้ต้องขังเป็นบุคคลที่กระทำความผิดกฎหมายและถูกศาลตัดสินลงโทษให้เข้ามาอยู่ในเรือนจำเพื่อลงโทษในการกระทำผิดที่ได้กระทำลงไป ฉะนั้นเมื่อเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ผู้ต้องขังจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขัง จะเรียกร้องสิทธิเช่นเดียวกับคนในสังคมที่ว่าการสักร่างกายเป็นสิทธิส่วนบุคคลไม่ได้

ผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำในระดับใด

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 31.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 20.0 อยู่ในระดับมากที่สุดและระดับปานกลาง ร้อยละ 17.5 อยู่ในระดับน้อยและร้อยละ 10.8 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.32 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำอยู่ในระดับปานกลาง ส่งผลกระทบทำให้ปัญหาการลักลอบสักภายในเรือนจำยังคงมีอยู่ในทุกเรือนจำ การสักร่างกายของผู้ต้องขังกลายเป็นสิ่งที่อยู่คู่

กันไปกับเรือนจำ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากการที่ผู้บริหารในเรือนจำ เห็นว่าปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ใช่ปัญหาสำคัญเร่งด่วนที่ต้องแก้ปัญหา เรือนจำมีปัญหามากมายที่ต้องดูแลและแก้ไขทั้งในเรื่องการป้องกันการหลบหนี ปัญหาชีวิตความเป็นอยู่ของผู้ต้องขังในเรือนจำ ปัญหาในการพัฒนาพฤตินิสัย ฯลฯ ทำให้เกิดช่องว่างในการดูแลและกวดขันผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำ ประกอบกับเจ้าหน้าที่เรือนจำ มีภาระหน้าที่มากมายที่ต้องดูแลรับผิดชอบ จึงมีเวลาดูแลในเรื่องการลักลอบลักของผู้ต้องขังน้อย ทำให้ปัญหาการลักลอบลักยากจะหมดไปจากสังคมเรือนจำ หากว่าผู้บริหารยังให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหาที่น้อย

ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 47.5 เห็นว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำมีรอยสักอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 37.5 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 10.0 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 1.7 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.25 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการกระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสักอยู่ในระดับมากที่สุด ทั้งนี้จากประสบการณ์ในการทำงานเรือนจำที่มีการจำแนกลักษณะผู้ต้องขัง ประวัติผู้ต้องขังในรท101และการควบคุมดูแลผู้ต้องขังอย่างใกล้ชิดของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่กระทำผิดซ้ำจะมีรอยสัก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้ต้องขังที่มีรอยสักตามร่างกาย เมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำแล้วมีคนในสังคมไม่ยอมรับ เพราะรู้สึกหวาดกลัวที่มีรอยสัก มองอย่างไม่ไว้วางใจ ไม่ได้มีโอกาสจากสังคมในการรับเข้าทำงานหรือการดำรงชีวิตอยู่ในสังคม จึงหวนกลับมากระทำผิดอีกครั้งเพราะไม่มีงานทำ ไม่มีเงิน ไม่มีใครยอมรับ ฯลฯ ส่งผลทำให้พบว่าผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก

การสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 40.0 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 36.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 18.3 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.2 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 1.7 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.10 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักร่างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีประสบการณ์และสังเกตว่าบุคคลใดเคยผ่านเรือนจำมาก่อน โดยเฉพาะถ้าผู้พ้นโทษเหล่านั้นมีรอยสัก เจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถจำแนกออกว่ารอยสักลายใดที่มีการสักเฉพาะจากเรือนจำเท่านั้น ฉะนั้นหากกลุ่มผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปแล้วมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม สุ่มเสี่ยงหรือมีแนวโน้มว่าจะกระทำผิด เจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะเพ่งเล็งบุคคลกลุ่มนี้เป็นพิเศษ ทั้งนี้เพราะเคยมีประวัติเคยเป็นผู้ต้องขังมาก่อน

ผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไป กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 30.8 เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 25.9 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 19.2 อยู่ในระดับน้อย ร้อยละ 18.3 อยู่ในระดับมากที่สุด และร้อยละ 5.8 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลางเท่ากับ 3.31 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบุคคลทั่วไปในสังคมอยู่ในระดับปานกลางเอนไปทางระดับมาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่เป็นกลุ่มวัยผู้ใหญ่ตอนปลาย มีความคิดว่าการสักเป็นพฤติกรรมของคนที่มีความเบี่ยงเบน คนปกติทั่วไปจะไม่สร้างกายจึงยังไม่เปิดใจยอมรับได้ว่าการสักเป็นเรื่องของความชอบ ไม่ใช่เป็นความผิดปกติหรือเป็นความเบี่ยงเบน แต่ยังคงมองว่าเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ หากใครกระทำก็ถือว่าแปลกแยก หรือเบี่ยงเบนไปจากมาตรฐานของคนในสังคมที่คนปกติทั่วไปต้องไม่มีรอยสัก

ผู้ต้องขังที่สร้างกายส่วนใหญ่เป็นพวกราชใหญ่ที่ต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่

เข้มแข็งให้ตนเอง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 31.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมาก ร้อยละ 30.8 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 19.2 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 14.1 อยู่ระดับน้อยและร้อยละ 4.2 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.47 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าผู้ต้องขังที่สร้างกายส่วนใหญ่เป็นพวกราชใหญ่ที่ต้องการสัก เพื่อสร้างบุคลิกที่เข้มแข็งให้ตนเองในระดับมาก ทั้งนี้จากประสบการณ์ของกลุ่มเจ้าหน้าที่ที่ทำงานในเรือนจำ พบว่าผู้ต้องขังต้องการมีรอยสักตามร่างกายขณะอยู่ในเรือนจำเพื่อสร้างบุคลิกของตนเองให้ดูเข้มแข็ง จะได้ไม่มีใครกล้ารังแก โดยเฉพาะกลุ่มผู้ต้องขังชาใหญ่ในเรือนจำนิยมสักตามร่างกาย เพื่อให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆ ในเรือนจำเกรงกลัวและยอมรับว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักเป็นพวกราชใหญ่ เป็นพวกมีอิทธิพล

การมีรอยสักจะส่งผลทำให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษ

ออกไป ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.5 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 34.2 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 11.6 อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 4.2 อยู่ในระดับน้อย และร้อยละ 2.5 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.20 แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการมีรอยสักจะส่งผลให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไป ทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคนในสังคมส่วนใหญ่ยังเปิดโอกาสให้กับคนที่ออกจากเรือนจำน้อยมาก ทั้งในเรื่องของการประกอบอาชีพ และการดำรงชีพอยู่ในสังคม ฯลฯ โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่มีรอยสักตามร่างกาย คนในสังคมส่วนใหญ่จะไม่ค่อยยอมรับ หวาดระแวง คิดว่าคนกลุ่มนี้จะหวนกลับไปกระทำผิดได้อีก ทำให้ผู้ต้องขังที่มีรอยสักขาดโอกาสจากสังคมในการทำมาหากินโดยสุจริตเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว ซึ่งการไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไปก็เป็นหนึ่งในสาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้ต้องขังเกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ

การลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 43.3 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 35.9 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 13.3 อยู่ในระดับ 4.2 และร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 4.11 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวในระดับมาก ส่งผลทำให้เรือนจำมีปัญหาลักลอบลักในเรือนจำ ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากบทลงโทษทางวินัยที่เรือนจำกำหนดไว้มีโทษไม่รุนแรงไม่ว่าจะเป็นการภาคทัณฑ์ งดเลื่อนชั้น ลดชั้น ตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติหรือขังแยกกับผู้ต้องขังรายอื่นๆ ฯลฯ ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวคุ้มค่ากับการเสี่ยง เพื่อให้ได้รอยสักที่ตนเองต้องการ

การที่ผู้ต้องขังมีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกายทำให้คิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 41.7 เห็นว่าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 29.2 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 17.5 อยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 8.3 อยู่ในระดับน้อยและร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากเท่ากับ 3.49 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการที่ผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกาย ทำให้คิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้จากประสบการณ์การทำงานในเรือนจำของกลุ่มตัวอย่างที่ควบคุมดูแลผู้ต้องขังอย่างใกล้ชิด พบว่าส่วนใหญ่ผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกาย จะเป็นกลุ่มบุคคลที่แก้ไขพฤติกรรมให้เป็นคนดีได้ยากกว่าคนที่ไม่มีรอยสัก รวมทั้งเป็นกลุ่มที่กระทำผิดซ้ำ

ความต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 46.7 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 33.3 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 16.7 อยู่ในระดับปานกลาง และร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.23 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับข้อเสียของการสักอยู่ในระดับมากที่สุด เพราะหากผู้ต้องขังได้รับการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกายตั้งแต่เริ่มแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ จะทำให้ผู้ต้องขังได้มีข้อมูล และทราบถึงผลเสียของการสักอันจะทำให้ผู้ต้องขังในเรือนจำลักลอบลักน้อยลง ส่งผลดีต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ในเรือนจำสามารถควบคุมผู้ต้องขังให้อยู่ในระเบียบวินัยได้ดียิ่งขึ้น

การสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขัง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 50.0 เห็นว่าอยู่ในระดับมากที่สุด ร้อยละ 31.7 อยู่ในระดับมาก ร้อยละ 14.2 อยู่ในระดับ

ปานกลาง ร้อยละ 3.3 อยู่ในระดับ น้อยที่สุดและร้อยละ 0.8 อยู่ในระดับน้อย โดยรวมค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมากที่สุดเท่ากับ 4.24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขังในระดับมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเมื่อผู้ต้องขังต้องเข้ามาอยู่ในเรือนจำที่ถูกจำกัดอิสรภาพ ต้องอยู่ในสถานที่จำกัด ไม่มีอะไรทำและมีเวลาว่างมาก ฯลฯ ทำให้เกิดค่านิยมการสัก เพื่อให้มีกิจกรรมทำคลายเครียด เมื่อผู้ต้องขังคนอื่นๆเห็นก็เกิดการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ อีกทั้งสักเพื่อต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ เป็นแฟชั่นในเรือนจำ โทษไม่รุนแรง จึงทำให้ปัญหาการลักลอบสักเป็นปัญหาที่ยังคงอยู่และยากต่อการแก้ไขปัญหานี้ให้หมดไป เนื่องจากเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งที่ฝังของผู้ต้องขัง

สรุปค่าเฉลี่ยโดยรวมของความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย พบว่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.80 โดยประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่มีรอยสัก ($\bar{X} = 4.25$) และประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ การไม่ได้มองว่าบุคคลดีหรือเลวจากการมีรอยสัก ขนาดใหญ่ตามร่างกาย ($\bar{X} = 3.21$)

ข้อเสนอแนะในการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

ตารางที่ 2.34

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
มาตรการของเรือนจำในการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขัง

มาตรการป้องกันการลักลอบสัก	จำนวน	ร้อยละ
- มีการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก	122	33.7
- ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลเสียจากการสักร่างกาย	72	19.9
- ดำเนินการทางวินัยโดยเคร่งครัด	71	19.6
- มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง	55	15.2
- จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักช่วงแรกเริ่มเพื่อติดตามการเพิ่มขึ้นของรอยสัก	42	11.6
รวม	362	100

จากตารางที่ 2.34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 33.7 เห็นว่าปัจจุบันเรือนจำมีมาตรการป้องกันการลักลอบสักโดยการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก รองลงมา ร้อยละ 19.9 ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลเสียจากการสักร่างกาย ร้อยละ 19.6 ดำเนินการทางวินัยโดยเคร่งครัด ร้อยละ 15.2 มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง และร้อยละ 11.6 จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักช่วงแรกเพื่อติดตามการเพิ่มขึ้นของรอยสัก แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าปัจจุบันเรือนจำมีมาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำโดยใช้มาตรการในการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก

ตารางที่ 2.35

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตาม
ความคิดเห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้

การลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้	จำนวน	ร้อยละ
ได้	85	70.8
มีบทลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ที่ลักลอบลัก	(24)	(28.2)
ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญ	(22)	(26.0)
มีมาตรการป้องกันอุปกรณ์การลักเข้ามาในเรือนจำ	(17)	(20.0)
เจ้าหน้าที่เรือนจำดูแล สอดส่องไม่ให้มีการลักลอบลัก	(15)	(17.6)
การอบรมให้ผู้ต้องขังทราบถึงผลเสียของการลัก	(7)	(8.2)
ไม่ได้	35	29.2
การลักเป็นความชอบส่วนบุคคล	(13)	(37.1)
กำลังเจ้าหน้าที่มีน้อยในการดูแลไม่ให้ผู้ต้องขังลักลอบลัก	(12)	(34.3)
ผู้ต้องขังมีจำนวนมาก	(10)	(28.6)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.35 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 70.8 เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ ส่วนร้อยละ 29.2 เห็นว่าเป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้

กลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ เห็นว่าควรมีบทลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ที่ลักลอบลักในเรือนจำ ร้อยละ 28.2 รองลงมา ร้อยละ 26.0 ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญ ร้อยละ 20.0 มีมาตรการป้องกันอุปกรณ์การลักเข้ามาในเรือนจำ ร้อยละ 17.6 เจ้าหน้าที่เรือนจำดูแล สอดส่องไม่ให้มีการลักลอบลัก และร้อยละ 8.2 การอบรมให้ผู้ต้องขังทราบถึงผลเสียของการลัก

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขไม่ได้ เพราะการลักเป็นความชอบส่วนบุคคลของผู้ต้องขัง มีจำนวน ใกล้เคียงกับไม่สามารถแก้ไขการลักลอบลักในเรือนจำได้ เพราะเจ้าหน้าที่เรือนจำมีน้อยคิดเป็นร้อยละ 37.1 และ 34.3 ตามลำดับ และร้อยละ 28.6 เห็นว่าไม่สามารถแก้ไขได้ เพราะผู้ต้องขังมีจำนวนมาก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ โดยเรือนจำต้องมีบทลงโทษที่รุนแรงในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก รวมทั้งผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำ

ตารางที่ 2.36

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่า
การลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว รุนแรงทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าลักลอบลัก

การลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว รุนแรง ทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าลักลอบลัก	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	79	65.8
- บทลงโทษที่รุนแรง ทำให้เกรงกลัว ไม่กล้าลักลอบลัก	(50)	(63.3)
- เป็นการข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆลักลอบลัก	(29)	(36.7)
ไม่เห็นด้วย	41	34.2
- เป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ	(18)	(43.9)
- หากผู้ต้องขังต้องการสัก ถึงแม้มีโทษรุนแรงก็ไม่สามารถยับยั้งการลักลอบลักได้	(13)	(31.7)
- ควรใช้มาตรการป้องกัน ที่เน้นการอบรม แนะนำให้ความรู้ถึงผลเสียของการลักลอบลัก	(10)	(24.4)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.36 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.8 เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำส่วนร้อยละ 34.2 ไม่เห็นด้วยว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ เพราะ บทลงโทษที่รุนแรง ทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวไม่กล้าลักลอบลัก ร้อยละ 63.3 และร้อยละ 36.7 เป็นการข่มขู่ยับยั้งไม่ให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆลักลอบลัก

กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ เพราะเป็นการแก้ไขที่ปลายเหตุ ร้อยละ 43.9 รองลงมาร้อยละ 31.7 หากผู้ต้องขังต้องการสัก ถึงแม้มีโทษรุนแรงก็ไม่สามารถยับยั้งการลักลอบลักได้ และร้อยละ 24.4 ควรใช้มาตรการป้องกัน ที่เน้นการอบรม แนะนำให้ความรู้ถึงผลเสียของการลักลอบลัก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็ว และรุนแรงจะทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบลักในเรือนจำ เพราะกลัวการถูกลงโทษ

ตารางที่ 2.37

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นว่า
ควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด

ควรมีการแก้ไขกฎหมายว่าการลักลอบลักจะถูกลงโทษสถานใด	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	110	91.7
- ทำให้มีบทลงโทษที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน	(78)	(70.9)
- เจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น	(32)	(29.1)
ไม่เห็นด้วย	10	8.3
- กฎข้อห้ามเรื่องการลักของเรือนจำ ปัจจุบันคืออยู่แล้ว	(8)	(80.0)
- แก้ไขกฎหมายก็ไม่เกิดประโยชน์ถ้าผู้ต้องขังต้องการลัก	(2)	(20.0)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.37 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 91.7 เห็นด้วยว่าควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน ส่วนร้อยละ 8.3 ไม่เห็นด้วยว่าการแก้ไขกฎหมายจะแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำได้

ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นด้วยว่าควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน ร้อยละ 70.9 และร้อยละ 29.1 ทำให้เจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยว่าการแก้ไขกฎหมายจะแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำได้ เพราะกฎข้อห้ามเรื่องการลักของเรือนจำปัจจุบันคืออยู่แล้ว ร้อยละ 80.0 และร้อยละ 20.0 แก้ไขกฎหมายก็ไม่เกิดประโยชน์ถ้าผู้ต้องขังต้องการลัก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน

ตารางที่ 2.38

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความเห็นว่าการราชทัณฑ์
ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือน

กรมราชทัณฑ์ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของ ผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือน	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	105	87.5
- เป็นการยับยั้งผู้ต้องขังไม่ให้กล้ำกลบสัก	(60)	(57.1)
- ตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังทำได้ง่ายขึ้น	(45)	(42.9)
ไม่เห็นด้วย	15	12.5
- เป็นการเพิ่มภาระให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ	(12)	(80.0)
- ในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติได้ยาก	(3)	(20.0)
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.38 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.5 เห็นด้วยว่าการราชทัณฑ์ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการกล้ำกลบสักในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 12.5 ไม่เห็นด้วย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่ากรมควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการกล้ำกลบสักในเรือนจำ เพราะเป็นการยับยั้งผู้ต้องขังไม่ให้กล้ำกลบสัก ร้อยละ 57.1 และร้อยละ 42.9 ทำให้ตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังทำได้ง่ายขึ้น

ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เห็นด้วยให้เหตุผลว่า เป็นการเพิ่มภาระให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ ร้อยละ 80.0 และร้อยละ 20.0 ในทางปฏิบัติเจ้าหน้าที่เรือนจำปฏิบัติได้ยาก

แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นด้วยว่า กรมราชทัณฑ์ควรมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้าและมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการกล้ำกลบสักในเรือนจำ โดยให้เหตุผลว่า เป็นการยับยั้งผู้ต้องขังไม่ให้กล้ำกลบสัก

ตารางที่ 2.39

จำนวนและร้อยละของกลุ่มประชากรจำแนกตามความคิดเห็นว่าหลักสูตรปฐมนิเทศ
ผู้ต้องขังเข้าใหม่ ควรกำหนดให้ทุกเรือนจำบรรยาย เรื่อง “อันตรายของการสร้างร่างกาย”

หลักสูตรปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่ ควร บรรยายเรื่อง“อันตรายของการสร้างร่างกาย”	จำนวน	ร้อยละ
เห็นด้วย	120	100
ไม่เห็นด้วย	-	0
รวม	120	100

จากตารางที่ 2.39 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 100 เห็นว่าในหลักสูตร
ปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่ ควรกำหนดให้ทุกเรือนจำบรรยาย เรื่อง “อันตรายของการสร้างร่างกาย”
เพราะการที่เรือนจำกำหนดให้มีการบรรยายเรื่อง “อันตรายของการสร้างร่างกายในเรือนจำ” ในหลักสูตร
ปฐมนิเทศ จะทำให้ผู้ต้องขังมีความรู้และทราบถึงผลเสียของการสัก หากคิดสักก็จะคิดรอบคอบมาก
ยิ่งขึ้น อีกทั้งเป็นการป้องกันหรือการแก้ปัญหาที่ต้นเหตุที่ทำให้ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำน้อยลง
รวมทั้งเป็นแนวทางที่ดีที่กรมราชทัณฑ์ควรสั่งการให้ทุกเรือนจำปฏิบัติ จะส่งผลทำให้ปัญหาการ
ลักลอบสักในเรือนจำลดลง

ทั้งนี้ในการบรรยายวิชาดังกล่าว ควรนำกรณีตัวอย่างผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำและมี
รอยสักตามร่างกายหลายแห่ง ตลอดจนมีประสบการณ์ที่สังคมไม่ยอมรับ มีปัญหาในการสมัครงาน
เป็นบทเรียนเล่าให้กับเพื่อนผู้ต้องขังอื่น ๆ ได้รับทราบเพื่อเป็นอุทาหรณ์ให้ตระหนักถึงผลกระทบที่
อาจเกิดขึ้นหากลักลอบสักในเรือนจำ

เรือนจำควรมีมาตรการในการป้องกันการลักลอบลักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

มาตรการป้องกันการลักลอบลักในเรือนจำ(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	จำนวน
1. ป้องกันไม่ให้อุปกรณ์สักเล็ดลอดเข้าไปในเรือนจำ	42
2. ตัดสิทธิประโยชน์ที่ผู้ต้องขังจะได้รับหากจับได้ว่าลักลอบลักในเรือนจำ เช่น ลดโทษ พักโทษ อภัยโทษ งดเลื่อนชั้น ฯลฯ	40
3. กรมราชทัณฑ์ควรมีกฎหมาย ระเบียบหรือข้อบังคับที่เป็นมาตรฐานเดียวกันในการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักให้เจ้าหน้าที่เรือนจำถือปฏิบัติไปในแนวทางเดียวกัน	38
4. ฐุ้จ้อมและตรวจร่างกายผู้ต้องขังทุกสัปดาห์	35
5. มีมาตรการลงโทษที่รุนแรงลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลัก เช่น ใส่เครื่องพันธนาการ ขังเดี่ยว ย้ายเรือนจำ ฯลฯ โดยเฉพาะผู้ต้องขังที่ลักลอบลักหลายครั้งและเป็นคนสักให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆ	31
6. มีการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ต้องขังเกี่ยวกับอันตราย ผลเสียของการสักกับผู้ต้องขังทุกสัปดาห์	24
7. ปลุกจิตสำนึกให้ผู้ต้องขังทราบว่า การสักไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไรต่อผู้ต้องขัง มีแต่จะส่งผลกระทบในทางลบเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม	23
8. ทำประวัติเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้า และติดตามรอยสักว่ามีเพิ่มขึ้นหรือไม่ทุก 3 เดือน ถ้ามีรอยสักเพิ่มในเรือนจำลงโทษทางวินัย	23
9. การอบรมผู้ต้องขังเข้าใหม่เกี่ยวกับผลเสียของการสัก	21
10. แยกผู้ต้องขังที่เป็นคนสักออกจากผู้ต้องขังทั่วไป	20
11. กำหนดลงในพ.ร.บ.ราชทัณฑ์ โดยระบุว่าอุปกรณ์สักร่างกายเป็นสิ่งของต้องห้าม และระบุโทษที่แน่นอนจากการลักลอบลัก เพื่อเป็นแนวทางปฏิบัติให้เรือนจำ	12
12. ย้ายเรือนจำผู้ต้องขังที่เป็นคนสัก	9
13. ขอความร่วมมือจากญาติผู้ต้องขังไม่ให้ลักลอบนำอุปกรณ์ในการสักเข้ามาให้ผู้ต้องขัง	5
14. ลงโทษเจ้าหน้าที่เรือนจำที่มีส่วนในการนำอุปกรณ์การสักเข้ามาในเรือนจำ	4
15. มีการติดตั้งโทรทัศน์วงจรปิดบริเวณที่ลับตา มุมตึก หลังห้องน้ำ ฯลฯ	4

๗ ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของผู้ต้องขังต่อการ **สักในเรือนจำ**

ข้อมูลส่วนบุคคล (ปัจจัยภูมิหลังของผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ)

ตารางที่ 3.1

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 20 ปี	35	8.3
21-30 ปี	177	42.1
31-40 ปี	114	27.1
มากกว่า 40 ปีขึ้นไป	94	22.4
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.1 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี รองลงมา ร้อยละ 27.1 มีอายุระหว่าง 31-40 ปี ร้อยละ 22.4 อายุมากกว่า 40 ปีขึ้นไป ส่วนร้อยละ 8.3 มีอายุไม่เกิน 20 ปี

ตารางที่ 3.2

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับการศึกษา

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ได้ศึกษา	4	1.0
ประถมศึกษา	189	45.0
มัธยมศึกษาตอนต้น	166	39.5
มัธยมศึกษาตอนปลาย	54	12.9
อนุปริญญา/ปริญญาตรี	7	1.7
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา ถึงร้อยละ 45.0 รองลงมา จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ร้อยละ 12.9 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ส่วนร้อยละ 1.7 จบการศึกษาระดับอนุปริญญาจนถึงปริญญาตรี

ตารางที่ 3.3

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานภาพสมรส

สถานภาพสมรส	จำนวน	ร้อยละ
โสด	221	52.6
สมรส	98	23.3
หม้าย	7	1.7
หย่าร้าง	94	22.4
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.3 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังโสด ถึงร้อยละ 52.6 รองลงมา ร้อยละ 23.3 สมรสมีครอบครัวแล้ว ร้อยละ 22.4 หย่าร้าง และร้อยละ 1.7 เป็นหม้าย

ตารางที่ 3.4

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนบุตร

จำนวนบุตร	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีบุตร	266	63.3
1 คน	91	21.7
2 คน	43	10.2
3 คนขึ้นไป	20	4.8
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 63.3 ยังไม่มีบุตร รองลงมา ร้อยละ 21.7 มีบุตรจำนวน 1 คน ร้อยละ 10.2 มีบุตรจำนวน 2 คน และร้อยละ 4.8 มีบุตร จำนวน 3 คนขึ้นไป

ตารางที่ 3.5
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามศาสนา

ศาสนา	จำนวน	ร้อยละ
พุทธ	385	91.7
คริสต์	6	1.4
อิสลาม	29	6.9
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.5 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ รองลงมาร้อยละ 6.9 นับถือศาสนาอิสลาม ส่วนร้อยละ 1.4 นับถือศาสนาคริสต์

ตารางที่ 3.6
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามภูมิลำเนา

ภูมิลำเนา	จำนวน	ร้อยละ
กรุงเทพ/ปริมณฑล	108	25.7
ภาคกลาง	74	17.6
ภาคเหนือ	64	15.2
ภาคใต้	146	34.8
ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	16	3.8
ภาคตะวันออก	4	1.0
ภาคตะวันตก	8	1.9
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.6 พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีภูมิลำเนาอยู่ภาคใต้ ร้อยละ 34.8 รองลงมา มีภูมิลำเนาอยู่กรุงเทพและปริมณฑล ร้อยละ 25.7 ร้อยละ 17.6 อยู่ภาคกลาง ร้อยละ 15.2 อยู่ภาคเหนือ ส่วนร้อยละ 3.8 อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ตารางที่ 3.7

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอาชีพก่อนต้องโทษ

อาชีพก่อนต้องโทษ	จำนวน	ร้อยละ
กำลังศึกษา	24	5.7
ว่างงาน	60	14.3
รับจ้างทั่วไป	206	49.0
ค้าขาย	53	12.6
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	10	2.4
ธุรกิจส่วนตัว	21	5.0
เกษตรกรรม	22	5.2
อื่นๆ	24	5.7
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.7 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 49.0 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป รองลงมา ร้อยละ 14.3 ยังว่างงาน ไม่มีอาชีพ ร้อยละ 12.6 ประกอบอาชีพค้าขาย ส่วนในจำนวนเท่ากันคือ ร้อยละ 5.7 กำลังศึกษา และประกอบอาชีพอื่น ๆ คือขายยาบ้า ลักทรัพย์ ฯลฯ ส่วนร้อยละ 5.2 ประกอบอาชีพเกษตรกรรม และร้อยละ 5.0 ทำธุรกิจส่วนตัว

ตารางที่ 3.8

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีรายได้	75	17.9
ต่ำกว่า 5,000 บาท / เดือน	124	29.5
5,001-10,000 บาท / เดือน	146	34.8
10,001-15,000 บาท / เดือน	23	5.5
สูงกว่า 15,001 บาท / เดือน	52	12.4
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 34.8 มีรายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน รองลงมาร้อยละ 29.5 มีรายได้ต่อเดือน ต่ำว่า 5,000 บาท และกลุ่มที่ไม่มีรายได้ มีร้อยละ 17.9 ส่วนกลุ่มที่มีรายได้สูงกว่า 15,001 บาทขึ้นไปมีเพียงร้อยละ 12.4 เท่านั้น ประชากรส่วนใหญ่จึงเป็นกลุ่มที่มีฐานะยากจน

ตารางที่ 3.9

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฐานะครอบครัว

ฐานะครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
รายได้เพียงพอกับรายจ่ายในครอบครัว	313	74.5
รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่ายในครอบครัว	107	25.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.9 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 74.4 มีรายได้เพียงพอกับรายจ่ายในครอบครัว ส่วนร้อยละ 25.5 ไม่เพียงพอ

ตารางที่ 3.10

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามผู้ที่พักอาศัยอยู่ด้วยในวัยเด็ก

ผู้ที่พักอาศัยอยู่ด้วยในวัยเด็ก	จำนวน	ร้อยละ
อยู่กับบิดามารดา	212	50.5
อยู่กับบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว	117	27.9
อยู่กับญาติ	81	19.3
อยู่กับคนอื่น (ไม่ใช่ญาติ)	8	1.9
อยู่วัด	2	0.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.10 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 50.5 อาศัยอยู่กับบิดามารดา ส่วนที่พักอาศัยอยู่กับบิดา หรือมารดา มีร้อยละ 27.9 ร้อยละ 19.3 อาศัยอยู่กับญาติ

ตารางที่ 3.11

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความสัมพันธ์ในครอบครัว

ความสัมพันธ์ในครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
อบอุ่นรักใคร่กันดี	261	62.1
ต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกัน	30	7.1
ทะเลาะเบาะแว้งกัน	31	7.4
มีปัญหาครอบครัวแตกแยก	98	23.3
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 62.1 มีครอบครัวที่อบอุ่นรักใคร่กันดี รองลงมาร้อยละ 23.3 มีปัญหาครอบครัวแตกแยก ส่วนกลุ่มที่ครอบครัวมีการทะเลาะเบาะแว้งกัน และครอบครัวต่างคนต่างอยู่ มีจำนวนใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 7.4 และ 7.1 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.12

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามคนสนิทในครอบครัว

คนสนิทในครอบครัว	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	52	12.4
มี	368	87.6
รวม	420	100
สนิทกับ		
- บิดา	51	13.9
- มารดา	160	43.5
- ทั้งบิดาและมารดา	4	1.1
- พี่น้อง	97	26.3
- ปู่ย่าตายาย	56	15.2
รวม	368	100

จากตารางที่ 3.12 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 87.6 มีคนที่สนิทในครอบครัว โดยส่วนใหญ่จะสนิทกับมารดามากที่สุด ร้อยละ 43.5 รองลงมา ร้อยละ 26.3 สนิทกับพี่น้อง ร้อยละ 13.9 สนิทกับบิดา

ตารางที่ 3.13

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยก่อนต้องโทษ	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ในเมือง	209	32.2
อยู่ชานเมือง/ในชนบท	148	22.8
อยู่ในย่านชุมชนแออัด	64	9.8
มีผู้เสพและค้ายาเสพติดมาก	139	21.4
เป็นแหล่งสถานเริงรมย์ที่มีการมั่วสุม	90	13.8
รวม	650	100

จากตารางที่ 3.13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 32.2 พักอาศัยอยู่ในเมือง รองลงมา ร้อยละ 22.8 พักอยู่ชานเมืองในชนบท ร้อยละ 21.4 พักอยู่ในพื้นที่ที่เป็นแหล่งยาเสพติด ร้อยละ 13.8 เป็นแหล่งสถานเริงรมย์ที่มีการมั่วสุม และร้อยละ 9.8 พักอยู่ในย่านชุมชนแออัด

ตารางที่ 3.14

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามพฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

พฤติกรรมเกี่ยวข้องกับอบายมุข	จำนวน	ร้อยละ
ดื่มสุรา	320	18.3
สูบบุหรี่	383	21.9
เสพยาเสพติด	298	17.1
เล่นการพนัน	137	7.8
เที่ยวกลางคืน	298	17.1
คบเพื่อนเกร	310	17.8
รวม	1,746	100

จากตารางที่ 3.14 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 21.9 สูบบุหรี่ รองลงมา ร้อยละ 18.3 ดื่มสุรา ร้อยละ 17.8 คบเพื่อนเกเร และในจำนวนเท่ากัน ร้อยละ 17.1 เทียวกลางคืนและเสพยาเสพติด

ข้อมูลด้านคดี

ตารางที่ 3.15

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามฐานความผิด

ฐานความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน	140	33.3
พรบ.ยาเสพติดให้โทษ	180	42.9
ความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	62	14.8
ความผิดเกี่ยวกับเพศ	21	5.0
อื่น ๆ	17	4.0
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.9 ต้องโทษในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ รองลงมา ร้อยละ 33.3 ต้องโทษในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ร้อยละ 14.8 ต้องโทษในคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ตารางที่ 3.16

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประเภทของผู้กระทำผิด

ประเภทของผู้กระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
นักโทษเด็ดขาด	321	76.4
ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี	99	23.6
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.16 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 76.4 เป็นนักโทษเด็ดขาดที่ศาลพิพากษาคดีแล้ว ส่วนร้อยละ 23.6 เป็นผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดีซึ่งคดียังไม่เด็ดขาดอยู่ในชั้นของศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือฎีกา

ตารางที่ 3.17

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามกำหนดโทษ

กำหนดโทษ	จำนวน	ร้อยละ
ยังไม่มีกำหนดโทษ	49	11.7
ไม่เกิน 3 ปี	119	28.3
3-10 ปี	168	40.0
เกิน 10 ปี	78	18.6
ตลอดชีวิต	6	1.4
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.17 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 37.6 มีกำหนดโทษ 3 – 10 ปี รองลงมา ร้อยละ 28.3 มีกำหนดโทษไม่เกิน 3 ปี ร้อยละ 18.6 มีกำหนดโทษเกิน 10 ปีขึ้นไป ส่วนกลุ่มที่ยังไม่พิพากษาโทษ มีร้อยละ 11.7 และโทษตลอดชีวิตมีร้อยละ 1.4

ตารางที่ 3.18

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่กระทำผิด

จำนวนครั้งที่กระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
ครั้งแรก	231	55.0
ครั้งที่ 2	95	22.6
ครั้งที่ 3	41	9.8
มากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป	53	12.6
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.18 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.0 กระทำผิดเป็นครั้งแรก รองลงมา ร้อยละ 22.6 กระทำผิดเป็นครั้งที่ 2 ส่วนร้อยละ 12.6 กระทำผิดมากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป

ตารางที่ 3.19

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการกระทำผิด

ประวัติการกระทำผิด	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	231	55.0
เคยทำผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน	48	11.4
เคยทำผิดในคดีอาญา	105	25.0
เคยทำผิดในคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย	31	7.4
เคยทำผิดในคดีเกี่ยวกับเพศ	3	0.7
เคยทำผิดในคดีอื่น ๆ	2	0.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.19 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 55.0 กระทำผิดครั้งแรกไม่เคยมีประวัติการกระทำผิด ส่วนกลุ่มที่เคยกระทำความผิด ส่วนใหญ่กระทำความผิดในคดีอาญา ร้อยละ 25.0 รองลงมา ร้อยละ 11.4 เคยกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน และร้อยละ 7.4 เคยกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย

ตารางที่ 3.20

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระยะเวลาการถูกคุมขังในเรือนจำ

ถูกคุมขังในเรือนจำมาเป็นระยะเวลา	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 6 เดือน	97	23.1
6 เดือน – 1 ปี	62	14.8
1-2 ปี	98	23.3
เกิน 2 ปี	163	38.8
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.20 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 38.8 ถูกคุมขังในเรือนจำมาเป็นระยะเวลาเกิน 2 ปี รองลงมาในจำนวนใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 23.3 ถูกคุมขังมาเป็นระยะเวลาประมาณ 1-2 ปี และ ร้อยละ 23.1 ถูกคุมขังมาเป็นระยะเวลาไม่เกิน 6 เดือน

ตารางที่ 3.21

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ

ประวัติการถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	251	59.8
เคย	169	40.2
รวม	420	100
จำนวนครั้งที่ถูกลงโทษทางวินัย	จำนวน	ร้อยละ
จำนวน 1 ครั้ง	95	56.2
จำนวน 2 ครั้ง	48	28.4
มากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป	26	15.4
รวม	169	100
ความผิด	จำนวน	ร้อยละ
ทะเลาะวิวาท	74	43.8
ลักลอบสีก	55	32.5
ทำร้ายร่างกาย	10	5.9
ยาเสพติด	21	12.4
แหกหัก	4	2.4
เล่นพนัน	2	1.2
นำของต้องห้ามเข้าเรือนจำ	3	1.8
รวม	169	100

จากตารางที่ 3.21 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 59.8 ไม่เคยมีประวัติถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 40.2 เคยถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ โดยกลุ่มที่เคยถูกลงโทษจำนวน 1 ครั้งมีร้อยละ 56.2 ร้อยละ 28.4 เคยถูกลงโทษทางวินัยจำนวน 2 ครั้ง และร้อยละ 15.4 เคยถูกลงโทษทางวินัยจำนวนมากกว่า 2 ครั้งขึ้นไป โดยเป็นความผิดจากกรณีทะเลาะวิวาทมากที่สุด ร้อยละ 43.8 รองลงมาเป็นความผิดลักลอบสีก ร้อยละ 32.5 ความผิดมียาเสพติดไว้ในครอบครอง ร้อยละ 12.4 และ ความผิดทำร้ายร่างกาย ร้อยละ 5.9

จากสถิติพบว่า กลุ่มตัวอย่างแอบลักลอบสีกในเรือนจำและเจ้าหน้าที่ไม่ทราบจึงไม่ถูกลงโทษทางวินัย มีถึง 251 คน และในจำนวนที่ถูกลงโทษทางวินัย 169 คน มีคดีลักลอบสีกเพียง 55 คน (32.5%) แสดงให้เห็นว่า กลุ่มที่เหลือลักลอบสีกแต่ไม่ถูกลงโทษ มี 114 คน รวมกับกลุ่มที่ไม่

เคยถูกลงโทษทางวินัย 251 คน รวมเป็น 365 คน เท่ากับ 86.9% แสดงว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำส่วนใหญ่จะไม่ถูกลงโทษทางวินัย

ตารางที่ 3.22

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามประวัติการเคยอยู่ในสถานพินิจ

ประวัติการเคยอยู่ในสถานพินิจ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	273	65.0
เคย	149	35.0
รวม	420	100
ความผิด	จำนวน	ร้อยละ
คดีลักทรัพย์	41	27.5
ทำร้ายร่างกาย	7	4.7
ยาเสพติด	81	54.4
อื่นๆ	20	13.4
รวม	149	100

จากตารางที่ 3.22 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 65.0 ไม่เคยมีประวัติการเคยอยู่ในสถานพินิจ ส่วนร้อยละ 35.0 เคยกระทำผิดในขณะที่เป็นเยาวชนและต้องถูกควบคุมตัวในสถานพินิจ ซึ่งส่วนใหญ่กระทำผิดในคดียาเสพติด ร้อยละ 54.4 รองลงมาร้อยละ 27.5 กระทำผิดในคดีลักทรัพย์

ข้อมูลเกี่ยวกับการสักร่างกายในเรือนจำ

ตารางที่ 3.23

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ในการสักร่างกาย

สถานที่ในการสักร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
สักในเรือนจำอย่างเดียว	207	49.3
สักทั้งในและนอกเรือนจำ	213	50.7
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.23 พบว่า กลุ่มตัวอย่างในจำนวนใกล้เคียงกัน ร้อยละ 50.7 สักร่างกายทั้งจากข้างนอกเรือนจำและข้างในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 49.3 สักร่างกายในเรือนจำอย่างเดียว

ตารางที่ 3.24

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สักครั้งแรกนอกเรือนจำ

อายุที่สักครั้งแรกนอกเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 15 ปี	64	30.0
16-20 ปี	105	49.3
มากกว่า 20 ปี	44	20.7
รวม	213	100

จากตารางที่ 3.24 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ที่สักครั้งแรกนอกเรือนจำ ร้อยละ 49.3 สักในช่วงอายุ 16-20 ปี รองลงมา ร้อยละ 30.0 สักครั้งแรกนอกเรือนจำในช่วงอายุน้อยกว่า 15 ปี ส่วนร้อยละ 20.7 สักตอนอายุมากกว่า 20 ปี

ตารางที่ 3.25

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอายุที่สักครั้งแรกในเรือนจำ

อายุที่สักครั้งแรกในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 20 ปี	175	41.7
21-25 ปี	158	37.6
มากกว่า 25 ปี	84	20.7
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.25 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 41.7 สักครั้งแรกในเรือนจำ ในช่วงอายุไม่เกิน 20 ปี รองลงมา ร้อยละ 37.6 สักในช่วงอายุ 21-25 ปี และร้อยละ 20.7 สักครั้งแรกในเรือนจำช่วงอายุมากกว่า 25 ปีขึ้นไป

ตารางที่ 3.26

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่สักตามร่างกาย

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลวดลายที่สักตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
รูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ตูน มังกร	307	18.2
โมเติร์น	243	14.4
อื่น ๆ เช่น ลายการ์ตูน ดอกไม้ ลวดหนาม ฯลฯ	240	14.2
ไม้เลื้อย	167	9.9
ชื่อบุคคล	158	9.3
กราฟฟิค	144	8.5
อักขระ/ยันต์	142	8.4
หัวกะโหลก	111	6.6
เสือแขนสั้น/ยาว	81	4.8
กางเกงขาสั้น/ยาว	66	3.9
วันที่เข้าเรือนจำ	31	1.8
รวม	1,690	100

จากตารางที่ 3.26 พบว่า ลวดลายที่สักมีหลากหลายมาก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 18.2 มีลวดลายที่สักตามร่างกายเป็นรูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ฟ เสือ มังกร รองลงมาร้อยละ 14.4 เป็นลายโมเดิร์น คือ ลายภาพสี ร้อยละ 14.2 เป็นลวดลายอื่น ๆ เช่น ดอกไม้ ลวดหนาม การ์ตูน ฯลฯ ร้อยละ 9.9 เป็นลายไม้เลื้อย ร้อยละ 9.3 เป็นชื่อบุคคล คือชื่อของผู้ต้องขัง ชื่อบิดา มารดา ชื่อแฟน ชื่อคู่คี่ ฯลฯ ร้อยละ 8.5 เป็นลายกราฟฟิค คือ ลายเรเงาขาวดำ ร้อยละ 8.4 เป็นลวดลายอักขระ หรือยันต์

ตารางที่ 3.27

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนรอยสักที่มีในร่างกาย

จำนวนรอยสักที่มีในร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
1 แห่ง	38	9.0
2-5 แห่ง	159	37.9
6-10 แห่ง	103	24.5
มากกว่า 10 แห่ง	81	19.3
สักทั้งตัว	39	9.3
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.27 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 37.9 มีรอยสักในร่างกาย ประมาณ 2-5 แห่ง รองลงมาร้อยละ 24.5 มีรอยสักประมาณ 6-10 แห่ง ร้อยละ 19.3 มีรอยสักมากกว่า 10 แห่งขึ้นไป ส่วนร้อยละ 9.3 สักทั้งตัว มีเพียงร้อยละ 9.0 ที่มีรอยสักเพียงแห่งเดียว

ตารางที่ 3.28

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนครั้งที่สักในเรือนจำ

จำนวนครั้งที่สักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 5 ครั้ง	219	52.1
6-10 ครั้ง	73	17.4
เกิน 10 ครั้งขึ้นไป	128	30.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.28 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.1 สักในเรือนจำไม่เกิน 5 ครั้ง ร้อยละ 30.5 สักในเรือนจำเกิน 10 ครั้งขึ้นไป

ตารางที่ 3.29

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามค่าใช้จ่ายของการสักในเรือนจำ

ค่าใช้จ่ายของการสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ฟรีไม่เสียค่าใช้จ่าย	324	69.7
บุหรี	86	18.5
สิ่งของ เช่น กาแฟ คอฟฟี่เมท	32	6.9
เงินประมาณ 200-3,000 บาท	13	2.8
ผลัดกันสักให้กัน	10	2.1
รวม	465	100

จากตารางที่ 3.29 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 69.7 ไม่เสียค่าใช้จ่ายจากการสักในเรือนจำ รองลงมา ร้อยละ 18.5 ให้ค่าตอบแทนเป็นบุหรี ร้อยละ 6.9 ให้ค่าตอบแทนเป็นสิ่งของของใช้ เช่น กาแฟ มีเพียงร้อยละ 2.8 ที่เสียค่าใช้จ่ายเป็นเงินตั้งแต่ 200 บาทจนถึง 3,000 บาท ขึ้นอยู่กับขนาดของตลาดและสิ่งของหมึกที่ใช้ในการสัก ร้อยละ 2.1 ผลัดกันสักให้กัน

ตารางที่ 3.30

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามบริเวณที่สักตามร่างกาย

บริเวณที่สักตามร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
แผ่นหลัง	236	16.4
หน้าอก	223	15.6
หัวไหล่	215	15.0
มือ	210	14.6
แขน	207	14.4
ขา	117	8.1
ทั้งตัว	103	7.3
ขอบตา	91	6.3
ศีรษะ	22	1.5
ใบหน้า	12	0.8
รวม	1,436	100

จากตารางที่ 3.30 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 16.4 สักบริเวณแผ่นหลัง รองลงมาร้อยละ 15.6 สักบริเวณหน้าอก ร้อยละ 15.0 สักบริเวณหัวไหล่ ส่วนร้อยละ 14.6 และร้อยละ 14.4 สักบริเวณมือและแขน ตามลำดับ ร้อยละ 8.1 สักบริเวณขา ร้อยละ 7.3 สักทั้งตัว ส่วนร้อยละ 6.3 สักบริเวณขอบตา กลุ่มที่สักบริเวณศีรษะมีร้อยละ 1.5 และสักที่ใบหน้า ร้อยละ 0.8

ตารางที่ 3.31

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาเหตุที่สักรั้งแรกทั้งภายนอกและภายในเรือนจำ

สาเหตุที่สักรั้งแรกภายนอก เรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ	สาเหตุที่สักรั้งแรกภายใน เรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
สวยงามตามแฟชั่น	138	34.0	สวยงามตามแฟชั่น	246	23.8
เชื่อในความหลัง	42	10.3	ระบายความเครียด	198	19.1
เพื่อนชักชวนให้สัก	37	9.1	อยู่ว่างสักแก้เหงา	187	18.1
แสดงความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน	28	6.9	ประชดชีวิต	84	8.1
ทำให้ดูเข้มแข็งน่าเกรงขาม	23	5.7	ทำให้ดูเข้มแข็งน่าเกรงขาม	48	4.6
ระบายความเครียด	22	5.4	แสดงความเป็นกลุ่มพวก เดียวกัน	35	3.4
อยู่ว่างสักแก้เหงา	16	3.9	เพื่อนชักชวนให้สัก	33	3.2
เป็นสัญลักษณ์สื่อความหมาย	15	3.7	เป็นสัญลักษณ์สื่อ ความหมาย	29	2.8
ประชดชีวิต	9	2.2	เชื่อในความหลัง	11	1.1
อื่น ๆ	76	18.7	อื่น ๆ	164	15.8
รวม	406	100	รวม	1,035	100

จากตารางที่ 3.31 พบว่า สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่สักเป็นครั้งแรกทั้งภายนอกและภายในเรือนจำอันดับแรกคือเพื่อความสวยงามตามแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 34.0 และร้อยละ 23.8 อันดับ 2 สาเหตุรองลงมาของการสักภายนอกเรือนจำคือเชื่อในความหลังของรอยสัก ร้อยละ 10.3 ส่วนสาเหตุที่สักภายในเรือนจำ รองลงมาคือเพื่อระบายความเครียด ร้อยละ 19.1 อันดับที่ 3 ของการสักภายนอกเรือนจำคือเพื่อนชักชวนให้สัก ร้อยละ 9.1 ส่วนภายในเรือนจำคืออยู่ว่างจึงสักเพื่อแก้เหงา ร้อยละ 18.1 อันดับที่ 4 สาเหตุของการสักภายนอกเรือนจำ คือการแสดงความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ร้อยละ 6.9 ส่วนสาเหตุที่สักภายในเรือนจำ คือเพื่อเป็นการประชดชีวิต ร้อยละ 8.1 อันดับที่ 5 สาเหตุของการสักทั้งภายนอกและภายในเรือนจำ คือทำให้ดูเข้มแข็งน่าเกรงขาม คือร้อยละ 5.7 และร้อยละ 4.6

ตารางที่ 3.32

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่สำคัญครั้งแรกหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

ช่วงเวลาที่สำคัญครั้งแรกหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เกิน 1 เดือน	72	17.1
1-3 เดือน	91	21.7
4-6 เดือน	103	24.5
6 เดือน – 1 ปี	77	18.3
1-2 ปี	57	13.6
เกิน 2 ปี	20	4.8
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.32 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 24.5 สำคัญครั้งแรกหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 4-6 เดือน รองลงมา ร้อยละ 21.7 สำคัญหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 1-3 เดือน ร้อยละ 18.3 สำคัญหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 6 เดือน – 1 ปี ร้อยละ 17.1 สำคัญหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ไม่เกิน 1 เดือน

ตารางที่ 3.33

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามช่วงเวลาที่ใช้ในการสร้างร่างกาย

ช่วงเวลาที่ใช้ในการสร้างร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ช่วงกลางวัน	140	33.3
ช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอน	194	46.2
ทั้งกลางวันและกลางคืน	86	20.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.33 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.2 ใช้เวลาสร้างร่างกายในช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอน รองลงมา ร้อยละ 33.3 สำคัญในช่วงเวลากลางวัน และร้อยละ 20.5 สำคัญทั้งในช่วงเวลากลางวันและกลางคืน

ตารางที่ 3.34

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสถานที่ที่ใช้สักร่างกายในช่วงกลางวัน

สถานที่สัก	จำนวน	ร้อยละ
ราวตากผ้า	77	37.7
ห้องน้ำ	83	40.7
กองงาน/โรงงาน	21	10.3
หลังล็อกเกอร์	13	6.4
ห้องซังซอย	9	4.4
มุมตึก	1	0.5
รวม	204	100

จากตารางที่ 3.34 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ที่สักลอบสักในช่วงเวลากลางวันร้อยละ 40.7 สักลอบสักในห้องน้ำ มากที่สุด รองลงมาสักลอบสักบริเวณราวตากผ้า ร้อยละ 37.7 ร้อยละ 10.3 สักบริเวณกองงานหรือโรงงาน ร้อยละ 6.4 สักลอบสักบริเวณหลังล็อกเกอร์ ส่วนร้อยละ 4.4 สักในห้องซังซอยในขณะที่ถูกลงโทษทางวินัย

ตารางที่ 3.35

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีเพื่อนสนิทที่สักร่างกาย

การมีเพื่อนสนิทที่สักร่างกาย	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	25	6.0
มี	395	94.0
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.35 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 94.0 มีเพื่อนสนิทที่สักร่างกายเหมือนกัน มีเพียงร้อยละ 6.0 ที่ไม่มี

ตารางที่ 3.36

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลวดลายที่นิยมสักในเรือนจำ

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

ลวดลายที่นิยมสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
รูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ฟ มังกร	331	28.6
โมเดิร์น	280	24.2
กราฟฟิค	145	12.5
ไม้เลื้อย	127	11.0
หัวกะโหลก	85	7.3
อักขระ/ยันต์	47	4.1
ชื่อบุคคล	46	4.0
กางเกงขาสั้น/ยาว	40	3.5
เสื้อแขนสั้น/ยาว	38	3.2
วันที่เข้าเรือนจำ	20	1.6
รวม	1,159	100

จากตารางที่ 3.36 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 28.6 นิยมสักลายที่เป็นรูปสัตว์ รองลงมา ร้อยละ 24.2 นิยมสักลายโมเดิร์น ร้อยละ 12.5 นิยมสักลายกราฟฟิค ร้อยละ 11.0 นิยมลายไม้เลื้อย

ตารางที่ 3.37

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการได้รับการอบรมแนะนำ

เรื่องรอยสักจากในเรือนจำ

การได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักจากในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เคย	97	23.1
เคย	323	76.9
รวม	420	100
- เจ้าหน้าที่เรือนจำชี้แจงช่วงแรกจับหรือหน้าแถว	(304)	94.1
- อบรมหลักสูตร ป้องกันโรคเอดส์	(19)	5.9
รวม	323	100

จากตารางที่ 3.37 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 76.9 เคยได้รับการอบรม แนะนำเรื่องรอยสักจากในเรือนจำ ส่วนร้อยละ 23.1 ไม่เคยได้รับการอบรมแนะนำ และสำหรับกลุ่ม ที่เคยได้รับการอบรมแนะนำเป็นเพียงการชี้แจงให้ทราบถึงการห้ามสักในเรือนจำในช่วงแรกรับ หรือบริเวณหน้าแถวตอนเช้า ร้อยละ 94.1 โดยมีได้จัดเป็นหลักสูตร ส่วนร้อยละ 5.9 ที่ได้รับการ อบรมเป็นหลักสูตรป้องกันโรคเอดส์โดยชี้แจงให้ทราบว่า การใช้เข็มร่วมกันอาจทำให้เกิดการติด เชื้อโรคเอดส์ได้

ตารางที่ 3.38

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามอุปกรณ์ที่ใช้ในการสักในเรือนจำ

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
หมึก	420	25.0
เข็มเย็บผ้า	369	21.9
สายกีตาร์/สปริงไฟแช็ค	149	8.9
ปากกา	90	5.3
ไม้ไผ่ทำเป็นค้ำจับ	310	18.4
น้ำมันมะกอก/ออย์/น้ำมันมาม่า/น้ำมันหมู	345	20.5
รวม	1,683	100

จากตารางที่ 3.38 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 25.0 ใช้หมึกในการสักลาย รองลงมาใช้เข็มเย็บผ้า ร้อยละ 21.9 ร้อยละ 20.5 ใช้ น้ำมันมะกอก/ออย์หรือน้ำมันมาม่าในการสัก ลายโดยใช้ทา ก่อนสักเพื่อให้หมึกซึมเข้าผิวหนัง ร้อยละ 18.4 ใช้ไม้ไผ่พันเข้ากับเข็มเพื่อเป็นค้ำจับ ร้อยละ 8.9 และร้อยละ 5.3 ใช้สายกีตาร์ หรือปากกามาฝนให้แหลมแทนเข็มเย็บผ้า ส่วนอุปกรณ์ อื่น ๆ ที่ใช้ในการสักคือการใช้แปรงโรยเพื่อปกปิดรอยสักที่เพิ่งสักใหม่ ๆ ไม่ให้เจ้าหน้าที่จับได้ กระดาษทรายเพื่อฝนเข็มให้แหลม ใช้วาสลีนหรือโลชั่นแทนน้ำมันมะกอก

ตารางที่ 3.39

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการทำความสะอาดอุปกรณ์สัก

การทำความสะอาดอุปกรณ์สัก	จำนวน	ร้อยละ
มีการทำความสะอาดเข็มก่อนสักทุกครั้ง	347	82.6
ไม่มีการทำความสะอาด	14	3.3
ทำความสะอาดบ้างบางครั้ง	59	14.0
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.39 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.6 มีการทำความสะอาดเข็มก่อนสักทุกครั้ง รองลงมา ร้อยละ 14.0 ทำความสะอาดบ้างเป็นบางครั้ง และมีเพียงร้อยละ 3.3 ไม่มีการทำความสะอาด

ตารางที่ 3.40

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามวิธีการทำความสะอาด

วิธีการทำความสะอาด	จำนวน	ร้อยละ
ใช้ไฟเผา	155	21.4
ใช้แอลกอฮอล์เช็ด	160	22.1
ใช้น้ำเปล่าล้าง	109	15.0
แช่น้ำร้อน	100	13.8
ใช้ผ้าเช็ด	69	9.5
กระดาษทราย	39	5.4
ทิงเจอร์	5	0.7
อื่น ๆ เช่น น้ำอุ่น น้ำมันมะกอก	88	12.1
รวม	725	100

จากตารางที่ 3.40 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 22.1 ทำความสะอาดด้วยวิธีใช้แอลกอฮอล์เช็ด รองลงมา ร้อยละ 21.4 ใช้ไฟเผา ร้อยละ 15.0 ใช้เข็มล้างน้ำเปล่า ร้อยละ 13.8 แช่น้ำร้อน ร้อยละ 9.5 ใช้ผ้าเช็ด ร้อยละ 5.4 ใช้กระดาษทรายฝนเข็มทำความสะอาด ร้อยละ 0.7 ใช้

ทิงเจอร์ทำความสะอาดแผลเช็ด ส่วนร้อยละ 12.1 ใช้วิธีอื่น ๆ เช่น แช่เข็มในน้ำอุ่น แช่เข็มในน้ำมันมะกอก

ตารางที่ 3.41

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามจำนวนผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำ

จำนวนผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า 5 คน	221	52.6
5-10 คน	75	17.9
มากกว่า 10 คนขึ้นไป	124	29.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.41 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 52.6 รู้จักผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำไม่เกิน 5 คน รองลงมา ร้อยละ 29.5 รู้จักกับผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำมากกว่า 10 คนขึ้นไป และร้อยละ 17.9 รู้จักผู้ที่รับจ้างสักในเรือนจำประมาณ 5-10 คน

ความคิดเห็นเกี่ยวกับรอยสักกับการยอมรับจากสังคม

ตารางที่ 3.42

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องรอยสัก
ต่อการยอมรับของคนในสังคม

ประเด็นคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
ขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม		
ไม่มีผล	125	29.8
ไม่แน่ใจ	16	3.8
มีผล	279	66.4
รวม	420	100
สังคมในปัจจุบันยอมรับผู้ที่สักร่างกายขนาดใหญ่ได้หรือไม่		
ยอมรับได้	98	23.3
ไม่แน่ใจ	120	28.6
ไม่ยอมรับ	202	48.1
รวม	420	100
ผลกระทบต่อการสักร่างกาย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
ไม่มีผลกระทบใด ๆ	135	17.2
ทำให้สังคมไม่ยอมรับ	198	25.2
เป็นการตีตราตนเองว่าเคยติดคุก	194	24.7
มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน	226	28.7
ทำให้ตำรวจเพ่งเล็ง	25	3.2
ครอบครัวไม่ยอมรับ/เพื่อนไม่คบ	9	1.0
รวม	787	100

จากตารางที่ 3.42 พบว่า ความคิดเห็นเกี่ยวกับรอยสักต่อการยอมรับของคนในสังคม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 66.4 รองลงมาร้อยละ 29.8 เห็นว่าไม่มีผล และความคิดเห็นว่าสังคมปัจจุบันยอมรับผู้ที่มีย รอยสักขนาดใหญ่ได้หรือไม่ พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่าสังคมไม่ยอมรับร้อยละ 48.1 รองลงมาร้อยละ

28.6 ไม่แน่ใจว่าสังคมยอมรับได้หรือไม่ ส่วนด้านผลกระทบที่เกิดขึ้นจากรอยสัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 28.7 เห็นว่ามีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน เนื่องจากสถานประกอบการส่วนมากจะไม่รับผู้ที่มีรอยสักเข้าทำงาน ร้อยละ 25.2 มีผลกระทบจากการที่สักร่างกายคือทำให้สังคมไม่ยอมรับ ร้อยละ 24.7 เห็นว่าผลกระทบที่ได้รับคือการตีตราตนเองว่าเคยติดคุกมาก่อน ส่วนร้อยละ 17.2 เห็นว่าไม่มีผลกระทบใด ๆ เนื่องจากการที่สักภายในร่มผ้าทำให้สามารถใส่เสื้อผ้าปกปิดรอยสักได้

ตารางที่ 3.43

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่องรอยสัก
กับการยอมรับของครอบครัว

ประเด็นคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
หากย้อนเวลาได้ท่านต้องการจะสักร่างกายหรือไม่		
ไม่ต้องการสัก	282	67.2
ต้องการสักเหมือนเดิม	138	32.8
รวม	420	100
ถ้าคนในครอบครัวลูกหลานมาขออนุญาตสักจะอนุญาตหรือไม่		
อนุญาต	103	24.5
ไม่อนุญาต	317	75.5
รวม	420	100
ปฏิกิริยาของบุคคลในครอบครัวต่อรอยสัก		
เฉย ๆ	307	73.1
สนับสนุนชอบรอยสัก	3	0.7
ไม่ชอบตำหนิและว่ากล่าว	87	20.7
ไม่ทราบว่าสักเพราะไม่เคยมาเยี่ยม	23	5.5
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.43 ความคิดเห็นเรื่องรอยสักต่อการยอมรับของคนในครอบครัว พบว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าหากย้อนเวลาได้ไม่ต้องการที่จะสักร่างกาย ร้อยละ 67.2 ส่วนร้อยละ 32.8 ต้องการสักเหมือนเดิม ส่วนประเด็นเรื่องหากคนในครอบครัว ลูกหลานมาขออนุญาตสัก ส่วนใหญ่ร้อยละ 75.5 ไม่อนุญาตหากลูกหลานมาขออนุญาตสัก โดยให้เหตุผลว่า ไม่อยากให้คนอื่นมอง

ไม่ดี คนในสังคมส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับ หางานทำยาก และดูไม่สะอาด แต่ร้อยละ 24.5 อนุญาตให้สัก เพราะมองว่าเป็นเรื่องของสิทธิส่วนบุคคล และให้สักได้หากเป็นการสักในร่มผ้า ส่วนปฏิกิริยาของบุคคลในครอบครัวต่อรอยสัก ส่วนใหญ่ ร้อยละ 73.1 รู้สึกเฉย ๆ รองลงมาร้อยละ 20.7 คนในครอบครัวไม่ชอบและตำหนิว่ากลัว ส่วนร้อยละ 5.5 ไม่ทราบว่าจะกลุ่มตัวอย่างสักร่างกายเพราะไม่เคยมาเยี่ยม

ตารางที่ 3.44

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็นเรื่อง
ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสักร่างกายในเรือนจำ

ประเด็นคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
ท่านคิดว่ารอยสักมีปัญหต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ		
ไม่มี	150	35.7
มี	270	64.3
รวม	420	100
ท่านคิดจะลบรอยสักหรือไม่		
ไม่ต้องการลบ	204	48.6
ต้องการลบ	216	51.4
รวม	420	100
ท่านประสบปัญหาอะไรบ้างจากการสักร่างกายในเรือนจำ		
ไม่มีปัญหา	329	78.3
ติดเชื้อโรค/ผิวหนังอักเสบ	31	7.4
ถูกลงโทษทางวินัย	56	13.3
ทั้งติดเชื้อโรคและถูกลงโทษทางวินัย	4	1.0
รวม	420	100
การลงโทษทางวินัยจากการลักลอบสัก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
การลดชั้น	13	14.9
งดเยี่ยม	15	17.2
ใส่ตรวน	11	12.6
ตัดวันลดโทษ	6	6.9
โทษอื่น ๆ คือการฝึกแถว	42	48.4

รวม	87	100
ประเด็นคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
สาเหตุที่ผู้ต้องขังลักลอบลักแล้วไม่ถูกลงโทษทางวินัย		
เจ้าหน้าที่ไม่ทราบ	347	82.6
เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ	18	4.3
เจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทสนมกันจึงไม่ลงโทษ	3	0.7
อื่น ๆ	52	12.4
รวม	420	100

จากตารางที่ 3.44 ความคิดเห็นเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสักร่างกายในเรือนจำ ส่วนใหญ่เห็นว่ารอยสักจะมีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ ร้อยละ 64.3 ส่วนร้อยละ 35.7 เห็นว่าไม่มีผล โดยให้เหตุผลดังนี้

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นว่าไม่มีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ

1. ประกอบธุรกิจส่วนตัวไม่ต้องสมัครงานภายนอก 83 คน
2. รอยสักในร่มผ้า 22 คน
3. คิดว่าอยู่ที่ความสามารถมากกว่าดูที่รอยสัก 4 คน

เหตุผลของกลุ่มที่เห็นว่ามีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ

1. สังคมไม่ยอมรับ 127 คน
2. นายจ้างไม่รับคนที่มีรอยสักเข้าทำงาน 54 คน

ส่วนประเด็นเรื่องความคิดที่จะลบรอยสัก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 51.4 ต้องการที่จะลบรอยสักออก แต่ร้อยละ 48.6 ไม่ต้องการลบ โดยให้เหตุผลดังนี้

เหตุผลของกลุ่มที่ไม่ต้องการลบรอยสัก

1. ชอบรอยสักจึงไม่ต้องการลบ 69 คน
2. การลบรอยสักมีราคาแพง 39 คน
3. มีรอยสักตามร่างกายมากจนไม่สามารถลบได้หมด 20 คน
4. เกรงว่าจะเป็นรอยแผลเป็น 18 คน
5. สักอยู่ในร่มผ้า 6 คน
6. ต้องการสักเป็นที่ระลึก 2 คน

เหตุผลของกลุ่มที่ต้องการลบรอยสัก

1. ไม่ต้องการให้คนมองไม่ดี 73 คน

2. เพราะลายที่สักไม่สวย	34 คน
3. หางานทำลำบาก	29 คน
4. ครอบครัวไม่ยอมรับ	3 คน
5. มีรอยสักมากเกินไป	9 คน

ประเด็นเรื่องการประสบปัญหาจากการสักร่างกายในเรือนจำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 78.3 ไม่มีปัญหาอะไร ส่วนร้อยละ 13.3 ถูกลงโทษทางวินัยจากการลักลอบสักในเรือนจำ และร้อยละ 7.4 ติดเชื้อโรคและเกิดผิวหนังอักเสบจากการสักในเรือนจำ ซึ่งโทษทางวินัยที่ได้รับจากการสักส่วนใหญ่จะถูกฝึกแถว มากที่สุด ร้อยละ 48.4 รองลงมาร้อยละ 17.2 จะเป็นการงดเยี่ยมญาติ ร้อยละ 14.9 จะถูกลดชั้นนักโทษ ร้อยละ 16.9 ถูกใส่ตรวน และร้อยละ 6.9 ถูกตัดวันลดโทษ ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำแต่ละแห่งจะมีวิธีการลงโทษที่แตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่จะเป็นการลงโทษสถานเบาเพียงการฝึกแถวทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว

ส่วนประเด็นที่ผู้ต้องขังบางคนลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่ทราบไม่สามารถจับได้ในขณะที่ลักลอบสัก ร้อยละ 82.6 รองลงมาร้อยละ 4.3 เนื่องจากเจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนเหตุผลอื่น ๆ คือ เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอที่จะดูแลได้ทั่วถึง และมีเพื่อนคอยอุดหนุนทางให้ขณะลักลอบสัก

ตารางที่ 3.45

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามความคิดเห็น
และค่านิยมการสักร่างกายในเรือนจำ

ประเด็นคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
ท่านทราบหรือไม่ว่าการสักร่างกายมีผลเสียอย่างไร		
ไม่ทราบ	103	24.5
ทราบแต่ไม่กลัวว่าจะติดเชื้อโรค	266	63.3
อื่น ๆ เช่น คิดว่าทำความสะอาดดีแล้ว กลัวแต่ก็อยากได้มากกว่า ฯลฯ	51	12.1
รวม	420	100
ความคิดที่จะรับการสักเพิ่ม		
คิดว่าต้องสักเพิ่มอีกให้ได้	78	18.5
คิดว่าถ้ามีโอกาสจะสักเพิ่ม	105	25.0
ไม่คิดที่จะสักเพิ่ม	237	56.5

รวม	420	100
ประเด็นคำถาม	จำนวน	ร้อยละ
การแนะนำเพื่อนผู้ต้องขังอื่น ๆ เรื่องการสัก		
แนะนำว่าการสักไม่ดี ไม่ควรสัก	136	32.3
การสักดี ควรจะสัก	15	3.6
ไม่แนะนำให้ตัดสินใจเอง	248	59.0
อื่น ๆ เช่น ให้สักในร่มผ้า	21	5.0
รวม	420	100
สาเหตุที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)		
เป็นแฟชั่นในเรือนจำ	264	24.7
พฤติกรรมการเล่นแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ	242	22.7
ต้องการระบายความเครียด	203	19.0
ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ	106	9.9
ชอบ	83	7.8
ต้องการเตือนความทรงจำว่าเคยติดคุก	59	5.5
ว่างไม่มีอะไรทำ	37	3.5
ราคาถูก	28	2.6
บทลงโทษยังไม่รุนแรง	23	2.2
อื่น ๆ เช่น ประชดชีวิต คึกคะนอง ญาติไม่มาเยี่ยม	22	2.1
รวม	1,067	100
ความรู้สึกเมื่อเห็นคนที่มียรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย		
รู้สึกว่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน	180	26.4
รู้สึกเฉย ๆ	221	32.5
รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่ควรเข้าใกล้	54	7.9
รู้สึกว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล	182	26.7
รู้สึกว่าเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์	11	1.7
อื่น ๆ	33	4.8
รวม	681	100

จากตารางที่ 3.45 ในด้านความคิดเห็นและค่านิยมจากการสักร่างกายในเรือนจำ พบว่า ประเด็นเรื่อง การทราบผลเสียจากการสักร่างกาย โดยส่วนใหญ่ทราบผลเสียแต่ไม่กลัวที่จะติดเชื่อ

โรคถึงร้อยละ 63.3 รองลงมา ร้อยละ 24.5 ไม่ทราบผลเสียจากการสักร่างกายเนื่องจากไม่ได้รับการอบรมหรือแนะนำ ส่วนร้อยละ 12.1 เช่น ทราบผลเสียแต่คิดว่าทำความสะอาดดีแล้ว หรือกลัวแต่ก็อยากได้รอยสักมากกว่า ฯลฯ

ประเด็นความคิดที่จะสักร่างกายเพิ่มในเรือนจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 56.5 ไม่คิดที่จะสักเพิ่ม รองลงมา ร้อยละ 25.0 คิดว่าถ้ามีโอกาสอยากจะสักเพิ่ม ส่วนร้อยละ 18.5 ต้องการสักเพิ่มให้ได้

ประเด็นเรื่องการแนะนำเพื่อนผู้ต้องขังอื่น ๆ เกี่ยวกับการสักร่างกาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 59.0 จะไม่แนะนำอะไรให้เพื่อนตัดสินใจเองว่าจะสักหรือไม่ ร้อยละ 32.3 จะให้คำแนะนำกับเพื่อนผู้ต้องขังว่าการสักไม่ดี ไม่ควรสัก ส่วนร้อยละ 5.0 ให้คำแนะนำอื่น ๆ เช่น ให้สักในร่มผ้า , ไม่ควรสักเพราะลบไม่ได้ เป็นต้น

สำหรับประเด็นเรื่องสาเหตุที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำ พบว่า อันดับ 1 คือเป็นแฟชั่นในเรือนจำ อันดับ 2 คือ เป็นพฤติกรรมการเล่นแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำร้อยละ 24.7 อันดับ 3 คือ ต้องการระบายความเครียด ร้อยละ 19.0 อันดับ 4 คือ ต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ ร้อยละ 9.9 อันดับ 5 คือชอบ ร้อยละ 7.8 อันดับ 6 คือ ต้องการเตือนความทรงจำว่าเคยติดคุก ร้อยละ 5.5 อันดับ 7 คือ อยู่ในเรือนจำว่างไม่มีอะไรทำ ร้อยละ 3.5 อันดับ 8 คือ ราคาถูกกว่าสักจากข้างนอก อันดับ 9 คือ บทลงโทษยังไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว ส่วนสาเหตุอื่น ๆ เช่น ประชดชีวิต คึกคะนอง ญาติไม่มาเยี่ยม ฯ ร้อยละ 2.1

สำหรับความรู้สึกเมื่อเห็นคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามต่างกาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 32.5 รู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 26.7 รู้สึกว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล ร้อยละ 26.4 รู้สึกว่าบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่จำนวนมากน่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน ร้อยละ 7.9 รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่ควรเข้าใกล้ ส่วนความรู้สึกอื่น ๆ มีทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ เช่น รู้สึกว่าดูสวยงามเป็นศิลปะ ดูเท่ๆ ในขณะที่บางคนรู้สึกว่าสกปรก ไม่น่าสัก

ทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อการสร้างกายใน เรือนจำ

ตารางที่ 3.46

จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
จำแนกตามประเด็นทัศนะต่อการสร้างกายในเรือนจำ

ทัศนะต่อการสร้างกายใน เรือนจำ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
การสร้างกายควรสักในส่วนที่ เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้	228 (54.3)	113 (26.9)	53 (12.6)	17 (4.0)	9 (2.2)	4.26	.99	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ท่านไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลว จากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตาม ร่างกาย	119 (28.3)	196 (46.7)	67 (16.0)	25 (6.0)	13 (3.1)	3.91	.97	เห็นด้วย
การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล	188 (44.8)	185 (44.0)	33 (7.9)	11 (2.6)	3 (0.7)	4.29	.79	เห็นด้วย อย่างยิ่ง
การสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรม เลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันใน สังคมเรือนจำ	104 (24.8)	129 (30.7)	94 (22.4)	52 (12.4)	41 (9.7)	3.48	1.26	เห็นด้วย
ท่านรู้สึกกังวลว่ารอยสักตาม ร่างกายจะทำให้ไม่ได้รับการ พิจารณาเข้าทำงาน	167 (39.8)	134 (31.9)	52 (12.4)	36 (8.6)	31 (7.4)	3.88	1.23	เห็นด้วย
รอยสักทำให้ถูกตำรวจเพ่งเล็งที่ จะจับกุมเมื่อพ้นโทษออกไปอยู่ ภายนอก	200 (47.6)	147 (35.0)	38 (9.0)	20 (4.8)	15 (3.6)	4.18	1.02	เห็นด้วย
ท่านคิดว่าผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มี พฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคล ทั่วไปในสังคม	17 (4.0)	53 (12.6)	85 (20.2)	124 (29.5)	141 (33.6)	2.24	1.16	ไม่เห็น ด้วย
ท่านกลัวการถูกกลั่นแกล้งใน	7	22	60	126	205	1.80	.97	ไม่เห็น

เรือนจำจึงต้องการสักเพื่อสร้าง บุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง	(1.7)	(5.2)	(14.3)	(30.0)	(48.8)			ด้วยอย่าง ยิ่ง
ทัศนעותการสักร่างกายใน เรือนจำ	ระดับความคิดเห็น					$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็น ด้วย	ไม่ แน่ใจ	ไม่เห็น ด้วย	ไม่เห็น ด้วย อย่างยิ่ง			
ท่านคิดว่ารอยสักจะส่งผลให้ท่าน ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม เมื่อพ้นโทษออกไป	61 (14.5)	149 (35.5)	98 (23.3)	61 (14.5)	51 (12.1)	3.25	1.22	ไม่แน่ใจ
การลงโทษทางวินัยเนื่องจากการ ลักลอบสักในเรือนจำทำให้ท่าน เกรงกลัวไม่กล้าสักในเรือนจำ	55 (13.1)	137 (32.6)	109 (26.0)	55 (13.1)	64 (15.2)	3.15	1.25	ไม่แน่ใจ
เมื่อเห็นใครมีรอยสักขนาดใหญ่ ตามร่างกายท่านคิดว่าคนนั้นเคย ผ่านการจำคุกมาก่อน	83 (19.8)	189 (45.0)	84 (20.0)	38 (9.0)	26 (6.2)	3.63	1.08	เห็นด้วย
ท่านต้องการให้มีบทลงโทษที่ เข้มงวดต่อการลักลอบสักใน เรือนจำ	39 (9.3)	91 (21.7)	96 (22.9)	84 (20.0)	110 (26.2)	2.67	1.31	ไม่แน่ใจ
ท่านต้องการให้เรือนจำมีการ อบรมแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของ การสักร่างกาย	110 (26.2)	167 (39.8)	89 (21.2)	36 (8.6)	18 (4.3)	3.75	1.06	เห็นด้วย

$$\bar{X} = 3.42 \quad S.D = 1.10$$

ทัศนะของกลุ่มตัวอย่างต่อการสักร่างกายในเรือนจำ

การสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 26.9 เห็นด้วย ร้อยละ 12.6 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 4.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 2.0 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่งที่การสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้

ท่านไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 46.7 เห็นด้วย รองลงมา ร้อยละ 28.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 16.0 ไม่แน่ใจ ร้อยละ

6.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 3.1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.91 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยที่ไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย

การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 44.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 44.0 เห็นด้วย ร้อยละ 7.9 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 2.6 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 0.7 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการสักร่างกายเป็นสิทธิส่วนบุคคล

การสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 30.7 เห็นด้วย รองลงมา ร้อยละ 24.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 22.4 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 12.4 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 9.7 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.48 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าการสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ

ท่านรู้สึกกังวลว่ารอยสักตามร่างกายจะทำให้ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 31.9 เห็นด้วย ร้อยละ 12.4 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 8.6 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 7.4 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.88 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างรู้สึกกังวลว่ารอยสักตามร่างกายจะทำให้ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน

รอยสักทำให้ถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุมเมื่อพ้นโทษออกไปอยู่ภายนอก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 47.6 เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 35.0 เห็นด้วย ร้อยละ 9.0 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 4.8 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 3.6 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.18 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าการที่มีรอยสักตามร่างกายทำให้ถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุมเมื่อพ้นโทษออกไปอยู่ภายนอก

ท่านคิดว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคมกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 33.6 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 29.5 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 20.0 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 12.6 เห็นด้วย และร้อยละ 4.0 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.24 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับการมองว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม

ท่านกลัวการถูกกลั่นแกล้งในเรือนจำจึงต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 48.8 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 30.0 ไม่เห็นด้วย ร้อยละ 14.3 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 5.2 เห็นด้วย และร้อยละ 1.7 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.80 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการสักในเรือนจำเป็นเพราะผู้ต้องขังกลัวการถูกกลั่นแกล้งจึงต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง

ท่านคิดว่ารอยสักจะส่งผลให้ท่านไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไป กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 35.5 เห็นด้วย รองลงมา ร้อยละ 23.3 ไม่แน่ใจ และในจำนวนเท่ากันคือร้อยละ 14.5 ที่เห็นด้วยอย่างยิ่งและไม่เห็นด้วย ร้อยละ 12.1 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.25 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างไม่แน่ใจว่ารอยสักจะส่งผลให้ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไปหรือไม่

การลงโทษทางวินัยเนื่องจากการลักลอบสูบบุหรี่ในเรือนจำทำให้ท่านเกรงกลัวไม่กล้าสูบบุหรี่ในเรือนจำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 32.6 เห็นด้วย รองลงมา ร้อยละ 26.0 ไม่แน่ใจ และในจำนวนเท่ากัน คือร้อยละ 13.1 ที่เห็นด้วยอย่างยิ่งและไม่เห็นด้วย ร้อยละ 15.2 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.15 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างไม่แน่ใจว่าการลงโทษทางวินัยเนื่องจากการลักลอบสูบบุหรี่ในเรือนจำจะทำให้เกิดความเกรงกลัวไม่กล้าสูบบุหรี่ในเรือนจำ

เมื่อเห็นใครมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายท่านคิดว่าคนนั้นเคยผ่านการจำคุกมาก่อน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 45.0 เห็นด้วย รองลงมา ร้อยละ 20.0 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 19.8 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ส่วนร้อยละ 9.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 6.2 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.63 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยว่าคนที่มียรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายทำให้คิดว่าคนนั้นเคยผ่านการจำคุกมาก่อน

ท่านต้องการให้มีบทลงโทษที่เข้มงวดต่อการลักลอบสูบบุหรี่ในเรือนจำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 26.2 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง รองลงมา ร้อยละ 22.9 ไม่แน่ใจ ร้อยละ 21.7 เห็นด้วย ส่วนร้อยละ 20.0 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 9.3 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างไม่แน่ใจที่จะต้องการให้มีบทลงโทษที่เข้มงวดต่อการลักลอบสูบบุหรี่ในเรือนจำ

ท่านต้องการให้เรือนจำมีการอบรมแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 39.8 เห็นด้วย รองลงมา ร้อยละ 26.2 เห็นด้วยอย่างยิ่ง ร้อยละ 21.2 ไม่แน่ใจ ส่วนร้อยละ 8.6 ไม่เห็นด้วย และร้อยละ 4.3 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับความต้องการให้เรือนจำมีการอบรมแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกาย

โดยสรุปประเด็นทัศนะของผู้ต้องขังที่ลักลอบสูบบุหรี่ในร่างกายในเรือนจำ พบว่า ประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับเห็นด้วยอย่างยิ่ง ได้แก่ การมองว่าการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.29 รองลงมาคือการสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.26 ส่วนประเด็นที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ การมองว่าการสักร่างกายเป็นเพราะผู้ต้องขังกลัวการถูกกลั่นแกล้งในเรือนจำจึงต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.80

ข้อเสนอแนะต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบสักในเรือนจำ

ตารางที่ 3.47

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามมาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ

อันดับ	มาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ	จำนวน	ร้อยละ
1	มีการอบรมให้ความรู้และประชาสัมพันธ์ให้กับผู้ต้องขังทราบเกี่ยวกับผลเสียจากการสักร่างกาย	356	33.7
2	ดำเนินการลงโทษทางวินัยโดยเคร่งครัด	220	20.8
3	มีการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก	195	18.5
4	จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักช่วงแรกรับเพื่อตรวจสอบการเพิ่มขึ้นของรอยสักก่อนและหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ	176	16.7
5	ให้ผู้ต้องขังช่วยสอดส่องดูแลแจ้งข้อมูลกับเจ้าหน้าที่	109	10.3
	รวม	1,056	100

จากตารางที่ 3.47 พบว่ามาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการอบรมให้ความรู้และประชาสัมพันธ์ให้กับผู้ต้องขังทราบเกี่ยวกับผลเสียจากการสักร่างกาย มากที่สุด ร้อยละ 33.7 รองลงมา ร้อยละ 20.8 เห็นว่าควรดำเนินการลงโทษทางวินัยโดยเคร่งครัด ร้อยละ 18.5 ให้เจ้าหน้าที่มีการตรวจค้นยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก ร้อยละ 16.7 เห็นควรจัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังที่เข้าใหม่ช่วงแรกรับเพื่อตรวจสอบการเพิ่มขึ้นของรอยสักก่อนและหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ร้อยละ 10.3 เห็นว่าควรให้ผู้ต้องขังช่วยสอดส่องดูแลแจ้งข้อมูลกับเจ้าหน้าที่

ข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักขโมยของของผู้ต้องขังในเรือนจำ

มาตรการ	จำนวน	ร้อยละ
- ตรวจร่างกายและตรวจอุปกรณ์ก่อนผู้ต้องขังจะออกทำงานกองนอกหรือไปศาลเข้าในเรือนจำและก่อนขึ้นเรือนนอน	68	25.8
- ฝึกอาชีพด้านการลักขโมยที่ถูกต้องให้กับผู้ต้องขัง	54	20.5
- ยากที่จะป้องกัน / ป้องกันไม่ได้	37	14.0
- ลงโทษขั้นรุนแรงกับอาจารย์สักและผู้ที่ถูกลักขโมยเพื่อเป็นการข่มขู่ยับยั้งผู้ต้องขังอื่น ๆ ให้เกรงกลัว	33	12.5
- อบรมความรู้ให้ผู้ต้องขังเรื่องผลเสียจากการลัก	27	10.2
- ลดชั้น ตัดเย็บญาติ	26	9.8
- เพิ่มอัตราค่าจ้างเจ้าหน้าที่ในการควบคุมดูแล	7	2.7
- จัดกิจกรรมคลายเครียด	5	1.9
- ปรับเปลี่ยนค่านิยมผู้ต้องขัง	3	1.1
- การปิดช่องทางในการลักขโมยนำวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เข้ามาในเรือนจำ	2	0.8
- ย้ายเรือนจำหากพบว่าใครลักขโมยสัก	1	0.4
- ติดกล้องวงจรเปิด	1	0.4
รวม	264	100

ข้อเสนอแนะของกลุ่มตัวอย่างต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักขโมยของของผู้ต้องขังในเรือนจำ พบว่าปัญหาเกิดจากการลักขโมยนำอุปกรณ์การลักขโมยเข้ามาในเรือนจำโดยผู้ต้องขังที่ออกไปทำงานสาธารณะภายนอกเรือนจำ ผู้ต้องขังไปศาล ทำให้เกิดช่องโอกาสในการลักขโมยนำหมึกที่ใช้ในการสักเข้ามาในเรือนจำ เพราะฉะนั้นจึงควรมีการตรวจร่างกายให้ละเอียดก่อนผู้ต้องขังที่ออกกองนอกหรือไปศาลจะเข้าในเรือนจำและก่อนขึ้นเรือนนอนก็ควรตรวจผู้ต้องขังทุกคนเพื่อป้องกันการลักขโมยนำอุปกรณ์ที่ใช้ในการสักขึ้นไปบนเรือนนอน ร้อยละ 25.8

ในขณะที่ผู้ต้องขังบางคนเห็นว่าเมื่อมีการลักขโมยสักเป็นจำนวนมาก จึงควรจัดการฝึกอาชีพด้านการลักขโมยให้กับผู้ต้องขังเพื่อให้รู้วิธีการสักที่ถูกต้อง มีความสะอาดและสามารถ

นำไปใช้ประกอบอาชีพได้หลังพ้นโทษ ร้อยละ 20.5 ส่วนร้อยละ 14.0 มองว่าการป้องกันและแก้ไข
ปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำเป็นเรื่องที่ยากและไม่สามารถป้องกันได้

ร้อยละ 12.5 ให้ข้อเสนอแนะว่าควรลงโทษขั้นรุนแรงกับอาจารย์สักและผู้ลักลอบลักเพื่อ
เป็นการข่มขู่ยับยั้งผู้ต้องขังอื่น ๆ ให้เกรงกลัว เนื่องจากวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักใน
ปัจจุบันยังไม่เป็นมาตรฐานเดียวกัน และบทลงโทษส่วนใหญ่ไม่รุนแรง เช่น การฝึกแถว ทำให้
ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวและลักลอบลักเป็นจำนวนมาก

ร้อยละ 10.2 เห็นว่าควรมีการอบรมให้ความรู้เรื่องผลเสียจากการสร้างกาย ทั้งในด้านการ
ติดเชื้อโรคเอดส์ ไวรัสบี ฯลฯ หรือการทำให้สังคมไม่ยอมรับ เพื่อให้ผู้ต้องขังตระหนักในโทษและ
ผลกระทบในทางลบที่อาจเกิดขึ้น

ส่วนที่ 4

กรณีศึกษา (Case Study)

อาจารย์สักและผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบจากการลักลอบสักในเรือนจำ

กรณีศึกษาที่ 1 กรณีอาจารย์สักในเรือนจำ

น.ช.หนุ่ม (นามสมมุติ)

ประวัติทางสังคม

ปัจจุบันอายุ 28 ปี จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นคนกรุงเทพมหานคร โดยพักอาศัยอยู่กับครอบครัว ไม่ได้ประกอบอาชีพ หลังจากจบม.3 ออกจากโรงเรียนก็ช่วยพ่อกับแม่ขายอาหารตามสั่งที่บ้าน หลังจากนั้นเมื่ออายุ 17 ปี น.ช.ติดยาเสพติด (ยาบ้า) จึงหันมาขายยาเพื่อหารายได้มาเสพยาและเที่ยว โดยมีรายได้จากการขายยาบ้าก่อนต้องโทษ วันละประมาณ 3,000-4,000 บาทต่อวัน ซึ่งเงินที่หามาได้จะใช้ในการซื้อยาเสพติดและเที่ยวกลางคืน สถานภาพสมรสเลิกร้างกับภรรยาที่อยู่ด้วยกันมา 3 ปีแต่ไม่มีบุตรด้วยกัน โดยสาเหตุที่เลิกเนื่องจาก น.ช.ติดยาเข้ามาอยู่ในเรือนจำทำให้ภรรยามีครอบครัวใหม่

ประวัติครอบครัวในวัยเด็ก

น.ช.มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน โดยเป็นบุตรคนสุดท้อง ซึ่งมีพี่ต่างบิดา 3 คนและมีพี่บิดาเดียวกันจำนวน 2 คน บิดาของน.ช. กระทำผิดเป็นผู้ต้องหาในคดีพยายามฆ่าจึงหนีคดีและไม่ได้กลับมาหาครอบครัวอีก จนกระทั่งน.ช.อายุ 8 ปีบิดาจึงเสียชีวิตด้วยโรคหัวใจ มารดาของน.ช.มีสามีทั้งหมด 5 คนโดยบิดาของน.ช.เป็นสามีคนที่ 4 และหลังจากบิดาได้หนีคดีไป มารดาจึงมีครอบครัวใหม่ซึ่งน.ช.มีปัญหาเกี่ยวกับพ่อเลี้ยงและไม่ชอบ ทำให้น.ช.ไม่ตั้งใจเรียนและติดเพื่อน เมื่อเรียนจบชั้นม.3 จึงไม่ศึกษาต่อและออกมาอยู่กับบ้านช่วยงานที่บ้านซึ่งเปิดร้านขายอาหารตามสั่ง โดยมารดาจะให้เงินวันละ 200 บาท พออายุ 17 ปีติดยาบ้าจึงนำเงินที่ได้ไปซื้อยามาเสพ

ความสัมพันธ์ในครอบครัวมีปัญหา การที่มารดามีสามีหลายคนทำให้น.ช.กลายเป็นเด็กมีปัญหาและติดเพื่อน โดยเข้าไปเกี่ยวข้องกับอบายมุข ทั้งการสูบบุหรี่ เสพยาเสพติด และเที่ยวกลางคืน จนกระทั่งกลายเป็นคนขายยาเสพติด

สภาพแวดล้อมที่พักอาศัยก่อนต้องโทษ

บ้านพักของน.ช.อยู่บริเวณโรงเหล้าบางยี่ขัน เป็นบ้านไม้ไม่มีรั้ว ซึ่งมีสภาพเหมือนกับชุมชนแออัด โดยเป็นบ้านเดิมของตาและยาย ซึ่งสภาพแวดล้อมของพื้นที่ดังกล่าวมียาเสพติด และเป็นแหล่งมั่วสุมทำให้พบเห็นเรื่องยาเสพติด และการมั่วสุมต่าง ๆ เป็นเรื่องปกติ

ประวัติการกระทำผิด

ตอนอายุ 16 ปี เคยถูกจับกุมในคดีวิ่งราวทรัพย์ โดยวิ่งราวกระเป๋าเพราะอยากได้เงินไปเที่ยว โดยไปรอเหยื่อซึ่งเป็นผู้หญิงกำลังกดATM เมื่อกดเสร็จจึงวิ่งไปกระชากกระเป๋าบริเวณหน้าห้างพาต้าปิ่นเกล้า ซึ่งมีเงินของกลางจำนวนหมื่นกว่าบาท แต่ถูกพนักงานห้างตามจับกุมตัวได้ส่งตำรวจดำเนินคดี โดยเข้าไปอยู่ในบ้านเมตตาได้ประมาณ 3 วันที่ประกันตัวออกไป โดยศาลเด็กและเยาวชนตัดสินรอลงอาญา 2 ปี ให้คุมประพฤติและมารายงานตัวทุกเดือน

หลังจากนั้น พออายุ 18 ปี น.ช.กระทำผิดซ้ำกลับมาต้องโทษจำนวน 2 ครั้ง โดยครั้งแรกกระทำผิดในคดีพยายามฆ่า เมื่อปีพ.ศ.2540 ซึ่งเข้ามาอยู่ในเรือนจำสักระยะ จึงประกันตัวออกไปสู่คดีข้างนอก จนกระทั่งปีพ.ศ.2543 จึงถูกจับกุมในคดีจำหน่ายยาบ้า จำนวน 4 เม็ด ซึ่งศาลพิพากษาลงโทษในคดีแรก ให้จำคุกเป็นเวลา 6 ปี 8 เดือน และในคดีจำหน่ายยาบ้าเป็นเวลา 11 ปี 6 เดือน รวมเป็น 17 ปี 14 เดือน ปัจจุบัน น.ช.ถูกคุมขังในเรือนจำแห่งนั้นมาแล้วเป็นระยะเวลา 7 ปี 1 เดือน โดยมีมารดาและพี่สาวมาเยี่ยมประมาณเดือนละ 2 ครั้ง

จุดเริ่มต้นของการตัดสินใจสึกในคุก

เริ่มสักครั้งแรกตอนอายุ 18 ปี เป็นการสักจากช่างนอกเรือนจำ โดยพี่ชายของเพื่อนสักให้ โดยพี่ชายเพื่อนได้ทำอุปกรณ์การสักเอง ใช้มอเตอร์ใส่เข็มเย็บผ้าใช้แทนเข็มสักไฟฟ้าที่ใช้ตามร้านสัก น.ช.สักที่ต้นแขนข้างขวา แต่เพื่อน ๆ ในกลุ่มสักกับพระเป็นลายอักขระยันต์เพราะเชื่อในความขลัง

หลังจากนั้นเมื่อน.ช.เข้ามาอยู่ในเรือนจำตอนอายุ 21 ปี เข้ามาได้เพียง 2 เดือน เมื่อเห็นเพื่อน ๆ ผู้ต้องขังลักลอบสักกันทุกวันจึงอยากที่จะสักเพราะชอบและต้องการสักทับลายที่มีอยู่เนื่องจากลายเดิมที่เคยสักจากช่างนอกไม่สวย จึงให้เพื่อนในกลุ่มซึ่งเป็นอาจารย์สัก สักลายกราฟฟิคทับลายเดิม หลังจากนั้นจึงสักบริเวณกลางหลังเป็นลายเครื่องยันต์ สักช่วงต้นขาขวาเป็นลายมังกร โดยน.ช.ต้องหาหมึกมาเองในการสัก ส่วนเข็มเป็นของอาจารย์สักจะใช้วิธีใช้กระดากทรายขัดเพื่อทำความสะอาด โดยไม่ได้คิดว่าจะเกิดเชื้อโรคหรือไม่เพราะความอยากได้มีมากกว่า

น.ช.ไม่มีความรู้เรื่องผลกระทบหรือผลเสียที่อาจเกิดขึ้นจากการสักโดยใช้เข็มร่วมกัน หรือไม่ทำความสะอาดเข็มว่าอาจทำให้เกิดเชื้อโรคได้ เนื่องจากในช่วงแรกยังไม่ได้มีการอบรมแนะนำ แต่ทุกอย่างเป็นการแนะนำจากผู้ต้องขังด้วยกันเอง จึงได้รู้ว่าการสักเป็นสิ่งที่ผิดระเบียบเรือนจำแต่ก็เห็นมีการลักลอบสักกันทุกวัน โดยจะลักลอบสักในช่วงเวลาที่ขึ้นเรือนนอนแล้วใน

ตอนเย็น เนื่องจากมีระยะเวลานาน ประกอบกับเจ้าหน้าที่ในช่วงเวรกลางคืนมีน้อย จึงสะดวกต่อการสัก ส่วนในช่วงเวลากลางวันจะสักได้เฉพาะบางแดนเท่านั้น โดยสภาพพื้นที่มีส่วนสำคัญ ถ้าเป็นแดนที่เป็นพื้นที่โล่งก็ไม่สามารถลักลอบสักได้ แต่ในบางแดนที่มีมุมหลบได้ เช่น บริเวณราวตากผ้า โต๊ะ

๘ สิ่งตอบแทนจากการรับจ้างสัก ๘

๘๗๗๗

หลังจากให้เพื่อนในกลุ่มซึ่งเป็นอาจารย์สักสักให้ น.ช. จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้วิธีการสักจากเพื่อน น.ช. เริ่มสักให้เพื่อนหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 2 ปี ครั้งแรกที่ตัดสินใจสักเพราะมีเพื่อนในกลุ่มต้องการสัก และในกลุ่มก็สักกันเกือบทุกคนจึงใช้วิธีการปลัดกันสักให้กัน และพัฒนาเป็นอาจารย์สักเมื่อมีฝีมือสักมากขึ้น โดยหมึกที่ใช้ผู้ที่ต้องการสักจะหาเอง โดยมีขายเป็นหลอดกาแฟตัดเป็นท่อน ซึ่ง 1 หลอดต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นบุหรี่ 1 ซอง และการสัก 1 ภาพจะใช้หมึกประมาณ 2-3 หลอด ส่วนสีที่ใช้ส่วนใหญ่เป็นสีดำเพราะสีอื่นๆ หายาก หมึกที่ใช้คือหมึก loting ซึ่งลักลอบนำเข้ามาจากทางผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอกรับจ้างหิ้วเข้ามา และนำมาแบ่งใส่หลอดขายหรือขายเป็นขวด ซึ่ง 1 ขวดแบ่งขายได้ประมาณ 30 หลอด หรือขายเท่ากับบุหรี่ 15 ซอง หมึก 1 หลอดเท่ากับบุหรี่ 1 ซอง เข็มสักใช้เข็มเย็บผ้าโดยขายในราคา 10 เล่มต่อบุหรี่ 1 ซอง ส่วนสิ่งที่ใช้แทนน้ำมันมะกอกคือออยล์จ่อหั่นสันหรือน้ำมันนมมาซื้อที่ร้านสวัสดิการผู้ต้องขัง แต่น.ช. ไม่ได้คิดค่าใช้จ่ายในการสักเพราะไม่ได้ต้องการเงินแต่ต้องการให้ในแต่ละวันที่อยู่ในเรือนจำปล่อยเวลาให้ว่าง จึงสักให้เพื่อนเพื่อฆ่าเวลาที่อยู่ในเรือนจำ แต่อาจมีผู้ที่ให้สักบางคนให้ค่าตอบแทนเป็นบุหรี่บ้าง เลี้ยงน้ำหรือขนมบ้างเป็นบางครั้ง

น.ช. ไม่ได้สักให้ทุกคน ถ้าผู้ต้องขังคนใดไม่มีรอยสักมาก่อนเลยจะไม่สักให้และจะบอกว่าไม่มีก็ได้อยู่แล้ว ซึ่งบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อและให้อาจารย์สักคนอื่นสักให้ ซึ่งก็แล้วแต่การตัดสินใจของแต่ละคน สรุปแล้วกรณีที่ น.ช. ไม่สักให้ คือ

- 1.) กรณีไม่เคยมีรอยสักมาก่อน
- 2.) ไม่สักบริเวณคอและใบหน้า แต่บริเวณหนังศีรษะสักให้ถ้ามีลายอยู่แล้ว
- 3.) ไม่สักตั้งแต่ข้อศอกจนถึงบริเวณมือ

กรณีที่ น.ช. ไม่สักให้ดังกล่าวเพราะไม่ต้องการให้สักในส่วนที่ปกปิดไม่ได้ มันดูไม่ดีเมื่อพ้นโทษออกไปอยู่ข้างนอกจะไม่สามารถหางานทำได้ เพราะตัวน.ช. เองก็สักในบริเวณที่ปกปิดได้เช่นเดียวกัน โดยมีรอยสักช่วงต้นแขน กลางหลัง หน้าอกและต้นขา ทำให้ไม่สามารถมองเห็นรอยสักได้

๗ ความรู้สึกก่อนและหลังการสัก ๗

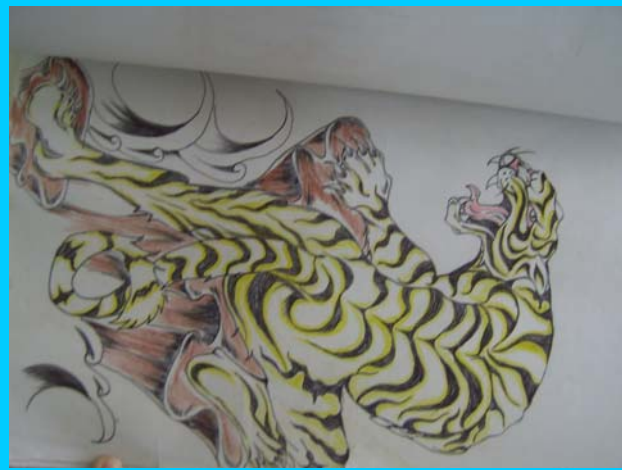
แต่ก่อนรู้สึกชอบและอยากสัก แต่เมื่อสักไปแล้วตอนนี้กลับรู้สึกว่ามันดูสกปรก เลอะเทอะ อยากจะลบออก ทุกวันนี้ไม่ได้สักเพิ่มจากที่มีมาประมาณ 2 เดือนแล้วเพราะเริ่มเบื่อ เห็นมีคนที่อยากลบออกจำนวนมาก บางคนลบเองโดยใช้ด่างทับทิมกัดทำให้เป็นแผลเป็นที่ดูน่ากลัว หรือบางคนเคลือบด้วยเลเซอร์จากข้างนอกก็จางไปบ้างแต่ก็ลบออกไม่หมดและถึงลบยังงี้ก็ไม่เหมือนเดิม ทำให้รู้สึกว่ที่ผ่านมาคิดผิด

๗ การดูแลความสะอาดของอุปกรณ์การสัก ๗

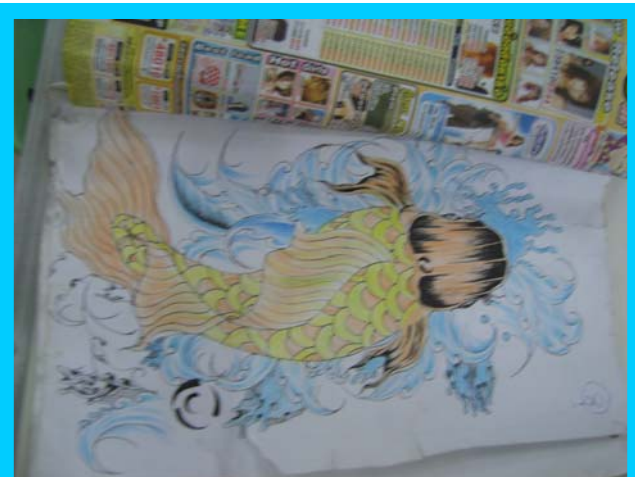
น.ช.กล่าวว่าเข็มที่ใช้มันปะปนกัน แต่ใช้วิธีทำความสะอาดเข็มโดยถอดเข็มออกจากด้ามไม้แล้วนำมาล้างด้วยน้ำเปล่า เอาผ้าเช็ดแค่นั้น บางทีใช้กระดาษทรายขัดเพื่อฝนเข็มให้แหลม ซึ่งเท่านี้ก็คิดว่าน่าจะสะอาดแล้ว โดยที่ไม่ทราบว่าจะทำให้ติดเชื้อโรคได้หากมีใครที่เป็นโรคติดต่อ จะทำให้ติดโรคถึงกันได้ แต่หลังจากได้รับการอบรมเรื่องโรคเอดส์ และมีวิทยากรมาให้ข้อมูลถึงทราบว่าการใช้เข็มร่วมกันก็สามารถติดเชื้อเอดส์ได้ ซึ่งถ้าได้รับการอบรมแต่แรกคงไม่กล้าสัก

อุปกรณ์ที่ใช้ในการสักในเรือนจำ

**ลวดลายฝีมือ
อาจารย์สักเพื่อให้
ผู้ต้องขังที่ต้องการสัก
ได้เลือกลายที่ต้องการ**

๗ ปัญหาที่พบจากการสักในเรือนจำ ๗

ไม่เคยมีปัญหาอะไร ไม่เคยถูกจับได้ว่าเป็นอาจารย์สัก เพราะมีข้อตกลงกับเพื่อนที่มาให้สัก ว่าถ้าถูกจับได้ว่าลักลอบสักจะไม่ให้มาถึงตัวน.ช.ว่าเป็นผู้สักให้ แต่เห็นมีเพื่อนผู้ต้องขังบางคนที่ถูกลงโทษ ซึ่งก็แล้วแต่ว่าจะถูกเจ้าหน้าที่จับได้หรือไม่ ส่วนที่ถูกจับได้ก็ถูกลงโทษแตกต่างกัน บางคนถูกลงโทษโดยให้ฝึกแถว บางคนถูกตัดชั้นลดชั้น หรืองดการเยี่ยมญาติ แต่การลงโทษนั้น ไม่ได้ทำให้ผู้ต้องขังบางคนเกรงกลัวเพราะไม่มีชั้นให้ลด ไม่มีญาติมาเยี่ยมอยู่แล้ว ไม่มีอะไรต้องกลัวหรือไม่มีอะไรจะเสีย

๗ รอยสัก...กับปัญหาการยอมรับจากสังคม ๗

น.ช.ไม่รู้สักเลยว่าสังคมจะไม่ยอมรับเพราะคิดว่าตนเองไม่ได้สักออกนอกर्मผ้าให้คนอื่นเห็น และส่วนตัวคิดว่ามันไม่ได้อยู่ที่รอยสักแต่อยู่ที่นิสัยใจคอมากกว่า แต่ก็ถูกแม่ว่าเหมือนกันที่สักเพราะแม่ไม่ชอบ และกลัวว่าออกไปแล้วจะหางานทำไม่ได้

๗ ค่านิยมการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ ๗

แต่ละคนมีเหตุผลที่ต้องการสักแตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่น่าจะเกิดจากความเครียดเรื่องครอบครัวภายนอกเรือนจำ บางคนภรรยาไปมีครอบครัวใหม่ บางคนไม่มีญาติมาเยี่ยม หรือสักเพื่อให้ลืมความทุกข์ ฯลฯ แต่ที่เหมือนกันคือคนในครอบครัวจะไม่ชอบและโดนตำหนิ คนที่บ้านไม่ต้องการให้สักเพราะกลัวออกไปแล้วจะหางานทำไม่ได้ ทุกคนทราบว่าการสักอาจทำให้ถูกลงโทษทางวินัยแต่ส่วนใหญ่กลับไม่ทราบว่าการสักอาจทำให้ติดเชื้อโรค เพราะคิดว่าการทำความสะอาดเท่าที่ทำได้นั้น ไม่ว่าจะเป็นการล้างน้ำเปล่า การใช้ผ้าเช็ด การใช้กระดาษทรายขัด ก็สามารถทำให้สะอาดแล้ว ซึ่งเป็นความเชื่อผิด ๆ ที่ถ่ายทอดระหว่างกันในเรื่องนี้ แต่พอได้รับการอบรมเรื่องโรคเอดส์ ซึ่งได้ให้ความรู้ถึงพฤติกรรมที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ถึงได้ทราบว่าที่ผ่านมาการสักโดยใช้อุปกรณ์ร่วมกันก็สามารถทำให้ติดเชื้อเอดส์ได้

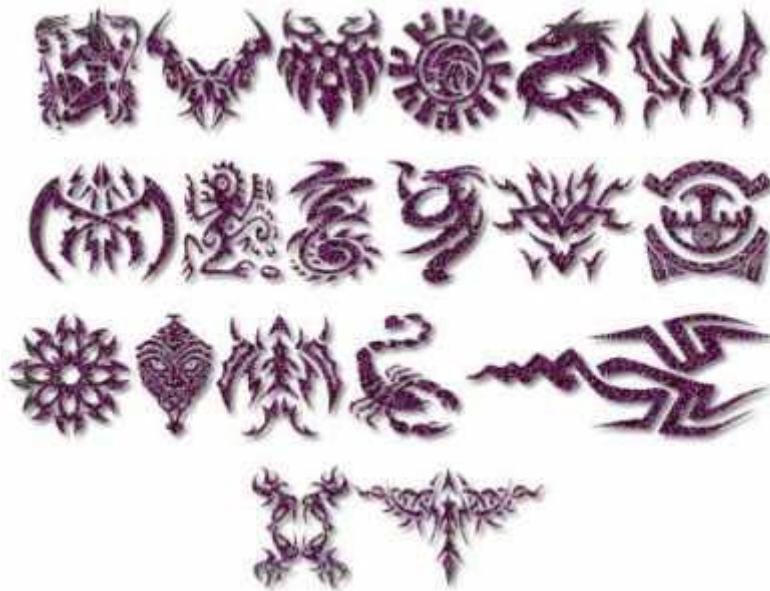
๗ การป้องกันการสักในเรือนจำ ๗

1. การอบรมเรื่องโทษหรือผลเสียจากการสัก มีผลต่อการยับยั้งการตัดสินใจที่จะสักได้ เพราะน.ช.คิดว่าการให้ความรู้และมีการนำผู้ต้องขังที่มีประสบการณ์มาเล่าถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นจริงทำให้รู้สึกว่ามันน่าเชื่อถือและเป็นบทเรียนที่ไม่ควรทำตามอย่าง ไม่ว่าจะเป็นการออกไปใช้ชีวิตภายนอกสังคมแล้วคนไม่ยอมรับ การไม่มีงานทำเพราะสมัครงานที่ไหนไม่ได้ หรือการติดเชื้อเป็น

แปลเป็น ฯลฯ จะทำให้คนที่คิดอยากจะสักได้ตระหนักถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้น แต่ที่ผ่านมามีเข้ามาอยู่ในเรือนจำแล้ว ไม่ทราบถึงผลกระทบเหล่านี้

2. ปัญหาการลักลอบสักเกิดจากการดูแลของเจ้าหน้าที่ไม่ทั่วถึง เพราะเจ้าหน้าที่มีจำนวนน้อย ทำให้มีบริเวณที่สามารถลักลอบสักกันได้ ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่มีเพียงพอหรือมีกล้องวงจรปิดในมุมอับที่ชอบมีการลักลอบสัก เช่น บริเวณราวตากผ้า โรงเลี้ยง ห้องน้ำ ฯลฯ ก็อาจทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวจะถูกจับได้

3. ควรเข้มงวดในการลงโทษทางวินัย การตัดชั้นผู้ต้องขังที่เข้ามารอบแรกอาจได้ผล แต่บางคนไม่มีชั้นให้ตัดเพราะเข้ามาหลายรอบ ไม่เกรงกลัวบทลงโทษ ก็ต้องมีการปรับเปลี่ยนบทลงโทษให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคล เช่น การใช้เครื่องพันธนาการ เช่น ตรวนซึ่งทำให้ทำอะไรลำบากมากขึ้น

กรณีศึกษาที่ 2

กรณีผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบจากการสักร่างกาย

ประวัติทางสังคม

นายเก่ง(นามสมมติ)ปัจจุบันอายุ 25 ปี จบการศึกษา ในระดับประถมศึกษาปีที่ 4 สถานภาพสมรส เลิกร้างกับภรรยา เมื่อประมาณ 3 ปีที่ผ่านมาโดยมีลูกติดมาจากภรรยาหนึ่งคนเป็นผู้หญิงปัจจุบันอายุ 4 ขวบ ซึ่งในขณะที่นช.อยู่ในเรือนจำพี่สาวเป็นคนเลี้ยงลูกสาวให้นช. ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร ก่อนต้องโทษอาศัยอยู่แถวคลองเตย นช.ไม่ได้ประกอบอาชีพอะไรตั้งแต่เรียนจบประถมศึกษาปีที่ 4 ตอนอายุ 11 ปี นช.ได้เริ่มลองเสพยาบ้าและเป็นคนขายยาบ้าควบคู่กับการเสพซึ่งนช.ได้ขายยาบ้ามาตลอดนับตั้งแต่เริ่มเสพจนถึงปัจจุบัน โดยมีรายได้จากการขายยาบ้าเดือนละประมาณ 12,000 บาท

สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว

รายได้ในครอบครัวของนช.ได้มาจากการขายยาบ้าของนช. และรายได้ของพี่สาวที่มีอาชีพรับเลี้ยงเด็กซึ่งมีรายได้เดือนละ 3,000 บาท สำหรับภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัวส่วนใหญ่เป็นค่าใช้จ่ายในการดำรงชีวิตขั้นพื้นฐานของสมาชิกในครอบครัวในเรื่องของอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรคและค่าเล่าเรียนลูกของนช. 1 คน และลูกพี่สาว 3 คน ซึ่งรายได้ทั้งที่นช.และพี่สาวหามาได้ไม่ค่อยเพียงพอต่อค่าใช้จ่ายในครอบครัว แต่ไม่มีหนี้สิน

ชีวิตครอบครัวในวัยเด็ก

พ่อแม่ของนช.เสียชีวิตตั้งแต่ นช.อายุประมาณ 7 ขวบ พี่สาวคนโตของนช. จึงต้องรับภาระในการเลี้ยงดูน้องๆอีก 6 คน โดยนช.เป็นน้องชายคนเล็ก มีพี่สาว 2 คน พี่ชาย 4 คน นช.ไม่ค่อยสนิทสนมกับพี่ชาย จะสนิทกับพี่สาวคนโตที่เลี้ยงดูนช.มากที่สุด ส่วนญาติก็อาศัยอยู่แถวชุมชนคลองเตยเหมือนกันแต่ต่างคนต่างอยู่ เพราะต้องทำมาหากิน ประกอบกับฐานะของแต่ละคนไม่ดีจึงไม่ค่อยได้ใกล้ชิดหรือช่วยเหลือจุนเจือกัน จะเป็นลักษณะต่างคนต่างอยู่

ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ก่อนที่นช.จะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ นช.อาศัยอยู่กับพี่สาวคนโต ลูกๆของพี่สาวอีก 3 คน และลูกของนช. 1 คน ซึ่งความสัมพันธ์กับทุกคนในครอบครัวก็มีความรักใคร่ สนิทสนมกันดี

สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยก่อนต้องโทษ

นช.อาศัยอยู่กับพี่สาว ในชุมชนแออัดแถวคลองเตย ใกล้กับโรงงานยาสีฟันคลองเตย สภาพบ้านที่นช.อาศัยอยู่เป็นห้องแถวเล็กๆปลูกสร้างอยู่ติดกับบ้านของเพื่อนบ้าน สภาพแวดล้อมภายในชุมชนเป็นชุมชนแออัด ซึ่งเป็นที่รวมของคนจากต่างจังหวัดมาอาศัยอยู่รวมกันเพื่อทำมาหากินที่ท่าเรือคลองเตย คนที่อาศัยอยู่ภายในชุมชนมีทั้งเด็ก วัยรุ่น คนทำงาน ซึ่งส่วนใหญ่พบรอยสักในเด็กวัยรุ่นนิยมสักเป็นลายโมเดิร์นหรือกราฟิก ซึ่งจะสักในร่มผ้าบริเวณหน้าอก หลัง ต้นแขน หรือต้นขา

การเกี่ยวข้องกับอบายมุข

นช.ไม่ดื่มสุรา สูบบุหรี่และเล่นการพนัน แต่เสพยาบ้า เริ่มเสพยาบ้าครั้งแรกเมื่ออายุ 11 ปี โดยเพื่อนรุ่นพี่ข้างบ้านเป็นคนให้ยาบ้านช.มาเสพ แลกกับการที่นช.ต้องช่วยส่งยาบ้าให้กับลูกค้าที่มาซื้อยาบ้า นช.เสพยาบ้ามาตั้งแต่อายุ 11 ปี และหยุดไปบ้างเนื่องจากถูกจับเข้าสถานพินิจฯ หรือเรือนจำ พอออกมาจากเรือนจำก็เสพยาบ้าเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันเป็นเวลา 14 ปีแล้ว โดยในแต่ละวันนช.ต้องเสพยาบ้าวันละ 3-4 เม็ดที่หักจากเปอร์เซ็นต์การขายยาบ้าที่นช.ขายในทุกวันมาเป็นยอดสำหรับการเสพ

ข้อมูลคดี

การกระทำผิดครั้งนี้ นช. กระทำผิดเป็นครั้งที่ 4 ในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) กำหนดโทษ 3 ปี ถูกจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง ซึ่งนช. มีประวัติเคยต้องโทษจำคุกในคดี ดังนี้

1. ปี พ.ศ. 2544 ต้องโทษในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) ถูกจำคุกที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มพระนครศรีอยุธยา กำหนดโทษ 9 เดือน
2. ปี พ.ศ. 2546 ต้องโทษในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) ถูกจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษจังหวัดปทุมธานี กำหนดโทษ 1 ปี 6 เดือน
3. ปี พ.ศ. 2548 ต้องโทษในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) ถูกจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษจังหวัดปทุมธานี กำหนดโทษ 1 ปี

สาเหตุในการกระทำผิด

นช.อ้างว่าที่ต้องกระทำผิดในครั้งนี้ในคดีจำหน่ายยาบ้า เพราะ นช.ไม่มีเงิน จึงต้องขายยาบ้าเป็นอาชีพ เพราะนช.เรียนหนังสือน้อย และไม่มีงานทำ ไปสมัครงานที่ไหนก็ไม่มีคนรับเข้าทำงานแม้จะเป็นงานรับจ้าง หรืองานที่ใช้แรงงาน เนื่องจากนช.มีประวัติเคยติดคุกและมีรอยสัก

ท้วร่างกายรวมทั้ง บริเวณหน้า ศีรษะ แขน ขา ฯลฯที่ทำให้คนกลัว รังเกียจ และไม่กล้าเข้าใกล้ ทำให้เขาไม่มีเงินใช้จ่ายในครอบครัวจึงต้องมีอาชีพค้าขาย

ระยะเวลาที่อยู่ในเรือนจำ

ในคดีนี้ นช.ถูกจำคุกที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางมาแล้ว 1 ปี 4 เดือน

การอบรมแรกรับ

การอบรมแรกรับของทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลางที่นช.ถูกจำคุกอยู่ ปรากฏว่าไม่มีหลักสูตรในการอบรมให้ความรู้เรื่องผลกระทบจากการลัก มีเพียงการแจ้งจากเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุม ประจำแดนว่าการลักร่างกายเป็นเรื่องที่ผิดกฎระเบียบของทัณฑสถานฯ นอกจากนี้ภายในแดน ควบคุมผู้ต้องขังจะมีป้ายที่ติดไว้เกี่ยวกับกฎระเบียบข้อห้ามของทัณฑสถานฯ และมีระบุนว่าการลักลอกสีกเป็นข้อห้ามของทัณฑสถานฯซึ่งตั้งแต่นช.เข้ามาอยู่ในทัณฑสถานฯมาประมาณปีกว่าๆ นช.เคยเข้าอบรมเรื่องโรคเอดส์ เป็นเวลา 4 วัน ที่ให้ความรู้ว่าการลักร่างกาย โดยเฉพาะการลักลอกสีกในทัณฑสถานฯ การใช้เข็มสักร่วมกันอาจทำให้ติดเชื้อทางเลือดได้โดยเฉพาะโรคเอดส์

การเยี่ยมญาติ

ในเรื่องการเยี่ยมญาติ ปัจจุบันบุคคลที่มาเยี่ยม นช. คือพี่สาวทั้ง 2 คนของ นช. โดยมาเยี่ยม เดือนละ 2 ครั้ง ส่วนพี่ชายของ นช. ทั้ง 4 คน ปัจจุบันถูกจำคุกอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง เช่นกัน

ปัญหาในการใช้ชีวิตในเรือนจำ

สำหรับปัญหาในการใช้ชีวิตในทัณฑสถานฯของ นช. พบว่าไม่มีปัญหาอะไร ทั้งในเรื่อง การปรับตัวหรือการอยู่ร่วมกับผู้ต้องขังรายอื่นๆ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นช.เคยเข้ามาอยู่ในทัณฑสถาน หลายครั้งทำให้สามารถปรับตัวได้และไม่รู้สึกว่าการใช้ชีวิตอยู่ในทัณฑสถานจะส่งผลให้การใช้ ชีวิตเกิดปัญหาอะไร

ประวัติการเคยอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

นช.มีประวัติการกระทำผิดเคยอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก 4 ครั้ง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ปี พ.ศ. 2538 ตอน นช.อายุ 13 ปี กระทำผิดในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) เข้ารับการ ฝึกอบรมในศูนย์ฝึกบ้านเมตตาตามคำพิพากษาของศาล 15 วัน หลังจากนั้นก็มีญาติมารับรองให้อยู่ใน การดูแลความประพฤติหลังถูกปล่อย

2. ปี พ.ศ. 2539 ตอนที่นช.อายุ 14 ปี กระทำผิดในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกบ้านเมตตาตามคำพิพากษาของศาล 15 วัน หลังจากนั้นก็มีญาติมารับรองให้ดูแลความประพฤติหลังถูกปล่อย

3. ปี พ.ศ. 2540 ตอนที่นช.อายุ 15 ปี กระทำผิดในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกบ้านกรุณาตามคำพิพากษาของศาล เป็นเวลา 6 เดือน

4. ปี พ.ศ. 2541ตอนที่นช.อายุ 16 ปี กระทำผิดในคดีจำหน่ายยาเสพติด(ยาบ้า) เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกบ้านกรุณาตามคำพิพากษาของศาล เป็นเวลา 1 ปี 3 เดือน

ข้อมูลเกี่ยวกับการลักในเรือนจำ (ประวัติการลักร่างกาย)

ประวัติการลักร่างกายก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

- นช.เริ่มลักร่างกายครั้งแรกตอนอายุ 15 ปี ช่วงที่เข้ารับการฝึกอบรมในศูนย์ฝึกบ้านกรุณา โดยเพื่อนที่เข้ารับการฝึกอบรมฯเป็นคนชักให้ บริเวณที่ลัก คือ หน้าอกและแผ่นหลัง สถานที่ลัก ลอบลัก คือ บริเวณเรือนนอนบนศูนย์ฝึกฯ สาเหตุที่ลักร่างกาย เพราะลึกลับคนอง เห็นเพื่อนคนอื่นๆ มีรอยสักและแอบลักร่างกายกันก็ต้องการลักบ้าง

- หลังจากถูกปล่อยตัวออกจากศูนย์ฝึกบ้านกรุณาครั้งที่2 เมื่ออายุประมาณ 17 ปี นช.กลับมาอยู่ในชุมชนแออัดแถวคลองเตย นช.ก็ลักร่างกายเพิ่มขึ้นอีกโดยให้เพื่อนแถวบ้านที่เป็นอาจารย์ลักร่างกายให้บริเวณขาและแขนทั้ง 2 ข้าง สถานที่ใช้ในการลัก คือ บ้านเพื่อนซึ่งเป็นอาจารย์แถวคลองเตย สาเหตุที่ลักร่างกาย เพราะชอบ ต้องการมีลายสักสวยๆ ลายใหม่ๆ เช่น ลายโมเดิร์น กราฟฟิคฯลฯ ตามสมัยนิยม

ประวัติการลักร่างกายในเรือนจำ

เริ่มลักร่างกายครั้งแรกในทัณฑสถานฯตอนอายุ 19 ปี โดยแอบลักลอบลักหลังจากเข้ามาอยู่ในทัณฑสถานฯ ประมาณ 1 เดือน ที่ทัณฑสถานวัยหนุ่มพระนครศรีอยุธยา และแอบลักลอบลักร่างกายในทัณฑสถานมาแล้วทั้งหมด 3 ทัณฑสถาน คือ ทัณฑสถานวัยหนุ่มพระนครศรีอยุธยา ทัณฑสถานบำบัดพิเศษจังหวัดปทุมธานีและทัณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง รวมทั้ง 3 ทัณฑสถานฯ นช.แอบลักร่างกายประมาณ 30 ครั้ง โดยไม่เคยเสียค่าใช้จ่ายในการลัก ทั้งนี้เพราะส่วนใหญ่ อาจารย์สักเป็นเพื่อนผู้ต้องขังและสักลายเล็กๆ โดยลายที่นช.ลักร่างกายส่วนใหญ่เป็นตัวหนังสือทั้งคำภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ที่สักบริเวณใบหน้า ศีรษะ ต้นคอ แขน ขา หลังมือฯลฯ ทั้งนี้เพราะรอยสักลายใหญ่ๆ นช.สักมาตั้งแต่อยู่ที่สถานพินิจฯ โดยรวม นช.มีรอยสักทั่วร่างกายรวมประมาณ 60 แห่ง

สาเหตุที่ตัดสินใจลักในเรือนจำ และความรู้สึกภายหลังการลัก

เหตุผลที่นช.ตัดสินใจสักร่างกายในเรือนจำ เพราะความชอบ ต้องการให้มีรอยสักเพิ่มขึ้นบนร่างกายประกอบกับเกิดความเครียดที่ต้องถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ จึงต้องการสักร่างกายให้ตนเองรู้สึกเจ็บปวด เพื่อระบายความเครียดในจิตใจ ซึ่งในทุกครั้งที่สามารถลักลอบสักได้แล้ว นช.จะรู้สึกมีความสุขที่มีรอยสัก รู้สึกผ่อนคลายความกดดันหรือเครียดในจิตใจ จากความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นขณะสักทำให้ลืมสิ่งที่วิตกกังวลหรือเครียดไปชั่วขณะ

ช่วงเวลาที่ใช้สัก สถานที่สัก การดูแลความสะอาดของอุปกรณ์สักและวิธีการที่ใช้ในการทำมาสะอาด

การลักลอบสักร่างกายในเรือนจำส่วนใหญ่จะเป็นช่วงเวลาเย็นประมาณ 17.00น. ที่ผู้ต้องขังทุกคนขึ้นเรือนนอนแล้ว โดยสถานที่ลักลอบสัก คือ บนเรือนนอน นช.ไม่เคยทำความสะอาดเข็มสักเลยสามารถใช้เข็มสักร่วมกับเพื่อนผู้ต้องขังคนอื่น ๆ ได้ โดยให้เหตุผลว่าไม่กลัวการติดเชื้อทางเลือด เพราะคิดว่าหากจะติดเชื้อหรือเป็นโรคเอดส์ก็เป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ ไม่ได้กลัวตาย คิดว่าชีวิตถ้าถึงที่ตายก็ต้องตาย ไม่คิดเป็นห่วงหรือระมัดระวังอะไรกับชีวิตมากมายนัก

ปัญหาจากการสักร่างกายในเรือนจำ

การลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ นช.เคยถูกเจ้าหน้าที่ทัณฑสถานจับได้ และถูกลงโทษทางวินัย 1 ครั้ง ขณะที่นช.ถูกจำคุกอยู่ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษจังหวัดปทุมธานี ลงโทษโดยการตี 6 ครั้งลดชั้นหนึ่งชั้น และงดเยี่ยมญาติ 3 เดือน

ความเห็นเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก

บุคคลภายในครอบครัวที่เห็นรอยสัก มีปฏิกิริยาต่อรอยสักอย่างไร

พี่สาวของนช.เมื่อเห็นรอยสักของนช.ครั้งแรกที่สักบนใบหน้า ศีรษะ ฯลฯ รู้สึกเสียใจมาก ร้องไห้ เพราะเห็นว่าแค่นช.มีรอยสักทั่วร่างกาย บริเวณนอกร่มผ้า เช่น แขน ขา ฯลฯ คนในสังคมก็มองนช.ไปในทางที่ไม่ดีหรือไม่ยอมรับนช.อยู่แล้ว และยิ่งนช.สักบนใบหน้า ศีรษะก็กลัวว่าคนในสังคมจะยิ่งรังเกียจ ส่วนลูกสาวของนช. ที่เคยมาเยี่ยม 1 ครั้ง เมื่อเห็นนช.มีรอยสักบนใบหน้าก็กลัว และร้องไห้ ไม่กล้ามองหน้านช.หรือเข้าใกล้

กลัวว่าการสักร่างกายจะทำให้สังคมไม่ยอมรับหลังพ้นโทษหรือไม่ เพราะอะไร

การมีรอยสักตามร่างกายโดยเฉพาะนอกร่มผ้า บริเวณใบหน้า ศีรษะ หลังมือ ฯลฯ ทำให้นช.รู้สึกกลัวว่าคนในสังคมจะไม่ยอมรับหลังพ้นโทษ เพราะแค่คนในสังคมเห็นลวดลายของรอยสักก็รู้

ว่านช.เคยอยู่ในเรือนจำมาก่อน ซึ่งจากประสบการณ์ของนช.ที่เคยติดคุกและพ้นโทษออกไปจากเรือนจำและมีรอยสักขนาดใหญ่อยู่บนบริเวณนอกร่มผ้า บริเวณแขน ขา หลังมือ ฯลฯ ส่งผลต่อการดำรงชีวิตนอกเรือนจำที่คนในสังคมจะรังเกียจ กลัวและไม่ยอมรับและยังต่อนั้นนช.มีรอยสักบนใบหน้าเพิ่ม ทำให้นช.กลัวว่าเมื่อออกไปนอกเรือนจำคนในสังคมจะยิ่งรังเกียจและไม่ยอมรับ แสดงให้เห็นว่านช.ผ่านการเข้ามาอยู่ในเรือนจำหลายครั้ง อีกทั้งการมีรอยสักบนใบหน้าของนช.เป็นสิ่งที่คนในสังคมยากที่จะยอมรับได้ ซึ่งในกรณีของนช.ที่ขณะนี้มียอยสักทั่วร่างกาย คิดว่าแม้จะกลัวหรือกังวลต่อการยอมรับของคนในสังคมก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้วเพราะเราเลือกที่จะสักเองและไม่สามารถลบได้โดยเฉพาะบริเวณใบหน้าและแขนขาที่มีรอยสักจำนวนมาก

ทราบหรือไม่ว่าการสักร่างกายมีผลเสีย

นช.ทราบว่า การสักร่างกายมีผลเสีย โดยเฉพาะในเรื่องการยอมรับของคนในสังคม ซึ่งในกรณีของนช.ที่มีรอยสักอยู่ทั่วร่างกาย โดยเฉพาะรอยสักบริเวณนอกร่มผ้า ที่นช.เริ่มสักตั้งแต่อายุประมาณ 13 ปี ตอนที่ถูกควบคุมอยู่ในสถานพินิจฯ ซึ่งในขณะนั้นนช.ยังไม่ทราบว่า การสักจะมีผลเสียหรือผลกระทบต่อชีวิตอย่างไร เพราะสักไปตามความคึกคะนอง ตามเพื่อนและอายุน้อย ปัจจุบันเมื่อทราบถึงผลเสียของการสัก ที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตหรือการยอมรับจากคนในสังคมก็เป็นสิ่งที่นช.ไม่สามารถแก้ไขอะไรได้แล้ว ต้องรับผลของการมีรอยสักบนร่างกายที่นช.สักตั้งแต่วัยที่อายุน้อย ยังไม่มีวุฒิภาวะ แม้ตอนนี้อาจจะลบรอยสักที่อยู่บนนอกร่มผ้าก็ไม่สามารถทำได้

การที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำ

นช.คิดว่าการที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสักกันมาก เกิดจากความเครียด ต้องการหาทางระบายภาวะความตึงเครียดของจิตใจที่ต้องถูกคุมขังอยู่ในเรือนจำ มองว่าการสักในแต่ละครั้งทำให้ผู้ต้องขังที่รับการสักเจ็บปวด ไม่ต้องคิดถึงสิ่งที่ทุกข์ใจหรือความเครียดที่มีอยู่ ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นทำให้ผู้ต้องขังที่สักรู้สึกว่าคุณเองได้รับการปลดปล่อย รู้สึกสบายใจไปชั่วขณะหนึ่งที่มีความเจ็บปวด

ท่านเคยออกไปใช้ชีวิตภายนอกเรือนจำ และมีผลกระทบจากการสักร่างกายหรือไม่ อย่างไร

นช.เคยต้องโทษจำคุกในเรือนจำมาแล้ว 3 ครั้ง และเมื่อพ้นโทษออกไปจากเรือนจำ ปรากฏว่าการที่นช. มีรอยสักตามร่างกาย โดยเฉพาะบริเวณนอกร่มผ้า ทำให้คนในสังคมมองนช.ด้วยสายตาที่รังเกียจ กลัว ไม่อยากเข้าใกล้หรือไม่ยอมรับ โดยเฉพาะในเรื่องของการไปสมัครงาน นายจ้างไม่ยอมรับหรือพิจารณาไม่เข้าทำงาน เพราะมองว่าน่าจะเคยผ่านเรือนจำมาแล้วหลายครั้ง ไม่ค่อย น่าไว้วางใจ

หากได้รับการอบรมเรื่องผลเสียจากการสักช่วงแรกเข้ามา อยู่ในเรือนจำ ยังจะตัดสินใจสักร่างกายหรือไม่ เพราะอะไร

หากได้รับการอบรมเรื่องผลเสียจากการสักร่างกายในช่วงแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำคิดว่า จะไม่สักร่างกายนอกรั้ว เพราะหากว่ามีคนมาอบรม ให้ความรู้ จะทำให้ได้คิดและพิจารณาอย่าง ถี่ถ้วนมากขึ้นถึงผลกระทบที่จะตามมาก็จะตัดสินใจไม่สัก แต่จากที่ไม่ได้รับการอบรมเรื่องผลเสีย จากการสักช่วงแรกเข้ามาอยู่ในเรือนจำ ทำให้ไม่รู้อะไร ทำให้ไม่ได้คิด อยากสักก็สักไปเลย มาตอนนี้อยากลบรอยสักก็สายไปแล้ว

หากย้อนเวลาได้ท่านต้องการจะสักตามร่างกายหรือไม่

หากย้อนเวลากลับไปได้ คิดว่าจะไม่สักร่างกายแน่ๆ โดยเฉพาะบริเวณหน้า ศีรษะหรือ นอกรั้ว เพราะการสักร่างกายไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์อะไร เมื่อมาอยู่ในจุดนี้ที่มีรอยสักทั่ว ร่างกาย ทำให้เห็นว่าที่สักลงไปดูสกปรก เลอะเทอะ น่าเกลียด ฯลฯ ทำให้คนในสังคมมองเราไม่ดี หรือรังเกียจ ไม่อยากคบหาสมาคมด้วย

เพื่อนผู้ต้องขังในเรือนจำมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจสักร่างกาย หรือไม่ เพราะเหตุใด

เพื่อนผู้ต้องขังในเรือนจำไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจสักร่างกายของนช.เลย การสักเกิด จากความต้องการของตนเอง ไม่เกี่ยวกับเพื่อนหรืออิทธิพลจากคนรอบข้างที่อยู่ในเรือนจำ

หากพ้นโทษออกไปแล้วท่านคิดว่ารอยสักมีปัญหาต่อการ ดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพหรือไม่และหากสังคมไม่ ยอมรับหรืองานทำไมได้ท่านจะทำอย่างไร

รอยสักตามร่างกายของตนเองโดยเฉพาะบริเวณใบหน้า ศีรษะและบริเวณนอกรั้วมี ผลต่อการดำเนินชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษที่ทำให้ไม่มีใครกล้า รับเข้าทำงาน ทั้งนี้จากที่เคยพ้นโทษออกไปจากเรือนจำ 3 ครั้งที่ผ่านมา ทำให้รู้ว่าคนในสังคมไม่ ยอมรับนช. โดยเฉพาะการสมัครงานที่แม้จะเป็นงานรับจ้างทั่วไป งานใช้แรงงานหรือแบกหามก็ยัง ไม่ยอมรับนช. อีกทั้งในเรื่องการดำเนินชีวิตประจำวัน พบว่าคนในสังคม มักจะไม่ยอมรับ รังเกียจ หรือมองนช.ไปในทางที่ไม่ดี

จากประสบการณ์ของนช.ที่คนในสังคมไม่ยอมรับ เพราะเคยเข้ามาอยู่ในเรือนจำและมีรอย สักตามร่างกายจำนวนมาก ทำให้นช.รู้สึกท้อแท้และคิดว่าในที่สุดคงต้องกลับไปขายยาบ้าอีก หากคนในสังคมไม่ยอมรับ ไปสมัครงานก็ไม่มีคนรับเข้าทำงาน เมื่อไม่มีเงินใช้ การศึกษาน้อย ใน ที่สุดก็หนีไม่พ้นวัฏจักรของการค้ายาไปได้

ท่านคิดจะลบรอยสักหรือไม่ เพราะเหตุใด

อยากลบ เพราะรอยสักที่มีบริเวณใบหน้า ศีรษะ หลังมือ แขน ขา ฯลฯ ทำให้คนในสังคมรังเกียจ กลัว ไม่รับเข้าทำงาน หากไม่มีรอยสักก็จะทำให้มีโอกาสในการประกอบอาชีพมากกว่านี้มีเงินเลี้ยงดูคนในครอบครัว ไม่ต้องกระทำผิดหรือหวนกลับไปค้ายาเสพติดอีกเพราะไม่มีทางเลือกในชีวิตจริงๆ

ลักษณะที่พบ

สภาพร่างกายปกติดี ผิวดำแดง สูงประมาณ 165 เซนติเมตร ทำทางคล่องแคล่ว พุดจาจะฉาน ตอบคำถามตรงไปตรงมา มั่นใจในตัวเอง ไม่กลัวใครและมีบุคลิกลักษณะไม่ค่อยแคร์สังคม และนช.ไม่มีแนวโน้มที่จะสักเพิ่ม ทั้งนี้เพราะตามร่างกายไม่มีที่ให้สักแล้ว

แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบสักในเรือนจำ

คิดว่าไม่มีแนวทางที่จะสามารถป้องกันและแก้ไขการลักลอบสักในเรือนจำได้ การสักถือเป็นเรื่องที่อยู่กับคนในเรือนจำ แม้จะมีมาตรการป้องกันหรือมีบทลงโทษที่รุนแรงก็ไม่สามารถจัดการให้การลักลอบสักหมดไปจากเรือนได้ หรือแม้แต่การอบรมให้ความรู้ก็คิดว่าไม่ได้ผลหรืออาจได้ผลเพียงการยับยั้งชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น

กรณีศึกษาที่ 3

กรณีผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำแล้วเกิด แผลติดเชื้อ

ประวัติส่วนตัว

นช. อายุ 27 ปี จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นคนกรุงเทพฯ สถานภาพโสด เคยมีแฟนแล้วเลิกติดต่อกันไปเพราะแฟนไปมีแฟนใหม่ ขณะที่ นช. ติดคุกเมื่อหลายปีก่อน ปัจจุบันมีแฟนใหม่มาเยี่ยมเดือนละครั้ง อาชีพก่อนต้องโทษค้ายาเสพติด รายได้ดีประมาณเดือนละ 40,000 บาท ก่อนต้องโทษพักกับบิดา อาชีพรับเหมาทาสี พ่อแม่แยกทางกัน แม่เป็นคนจังหวัดนครศรีธรรมราชจึงย้ายไปอยู่ทางใต้ ชายของชา นช. มีพี่น้อง 4 คน เป็นชายทั้งหมด พี่ชายคนโตเสียชีวิตแล้วเนื่องจากแขวนคอตายเพราะเครียดจากปัญหาชีวิตครอบครัว นช. เป็นคนที่ 2 น้องคนที่ 3 และ 4 อยู่ทางใต้กับแม่ ยังเรียนหนังสืออยู่

ชีวิตครอบครัวในวัยเด็กอยู่ทางใต้ด้วยกัน พ่อเรียนหนังสือจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก็มาอยู่กรุงเทพฯ เพื่อมาทำงานกับพ่อ ที่ไม่ได้เรียนหนังสือต่อเพราะเกรง ทำงานอยู่กับพ่อได้ไม่กี่วันก็เสพยา มีเพื่อนที่ทั้งเสพยาและค้ายาเสพติด ความสัมพันธ์ไม่ค่อยสนิทกับพ่อเท่าไรนัก บ้านที่อยู่เป็นบ้านของพ่อ อยู่กันเป็นครอบครัวใหญ่ 3 ครอบครัว มีน้ำชาย ป้า และลูกๆ เป็นบ้าน 3 หลังอยู่บริเวณเดียวกัน สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยเป็นย่านที่มีการเสพยาและค้ายาเสพติด จากการค้ายาเสพติด นช. ก็มีรายได้มาใช้จ่ายเที่ยวเตร่ มีทรัพย์สินของตนเองขณะนี้ คือ รถจักรยานยนต์ และเฟอร์นิเจอร์ในบ้าน เงินสดปัจจุบันเงินสดไม่มีได้ใช้ไปหมดแล้ว

ประวัติการกระทำผิด

นช. เสพยาเสพติดตั้งแต่อายุ 15 ปี หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้ 1 ปี เนื่องจากคบเพื่อนที่เกรง สุบนบุรี เสพยาเสพติด ถูกจับอยู่สถานพินิจ 2-3 ครั้ง ในคดียาเสพติด ถูกคุมขังอยู่ 9 เดือน พอถูกจับปล่อยออกมาก็เสพยาและค้ายาอีก อยู่นอกเรือนจำไม่เกิน 1 ปี ก็กลับเข้ามาอีก รวมแล้วใช้ชีวิตอยู่ในเรือนจำมาแล้ว 6-7 ปี กระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งที่ 5 ในคดีจำหน่ายยาเสพติด กำหนดโทษ 3 ปี 9 เดือน ขณะนี้อยู่มา 9 เดือนแล้ว ที่ผ่านมามีถูกจับในคดีครอบครองยาเสพติดทั้ง

4 ครั้ง ติดคุกครั้งแรกอายุ 18 ปี สาเหตุในการกระทำผิดที่เสพยาเสพติดครั้งแรกเพราะอยากลองลองแล้วติดเฟลีนดี เมื่อเสพมากๆ ไม่มีเงินซื้อยาจึงคิดค้ายาเสพติด ปัจจุบันพ่อมาเยี่ยมเดือนละครั้ง เมื่อพ่อมาจะฝากเงินให้ 500 บาท และซื้อของกินของใช้ให้

ข้อมูลเกี่ยวกับการสัก

ขณะอยู่ในเรือนจำไม่มีการให้ความรู้เรื่องผลกระทบจากการสัก เพียงแต่มีเจ้าหน้าที่ชี้แจงว่าห้ามสักในเรือนจำ ผิดระเบียบ นช. เริ่มสักเมื่ออายุ 21 ปี เพื่อน นช. สักให้เพราะคิดมาก เครียด เนื่องจากติดคุกเป็นครั้งที่ 2 เมื่ออยู่ได้ 2-3 เดือนก็เริ่มสัก เคยสักข้างนอกเรือนจำ 1 ครั้ง ตอนอายุ 26 ปี ที่แขวน เพื่อนสักให้ฟรี เหตุผลที่สักเพราะไม่มีอะไรทำอยู่ว่างๆ จึงสัก ส่วนการที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสักกันมาก นช. คิดว่าเป็นเพราะความเครียด และเป็นแฟชั่นในเรือนจำ ลายสักที่ นช. สักมีหลายลายทั้งกราฟฟิค โมเดิร์น ปลากราฟ ผี มังกรกับปีศาจญี่ปุ่น ชื่อเพื่อน Max91 ตัวอักษรที่ว่า Never die โดยสักหลายที่ทั้งที่แขวน ไตรรัก แร่ หน้าอก ท้อง หลัง ขา สาเหตุที่สักในเรือนจำเพราะคิดมาก เครียด มีอยู่ครั้งหนึ่งสักเพราะประชดแฟนเก่าที่ไปมีแฟนใหม่ โดยแอบสักทั้งกลางวันและกลางคืนในห้องนอนหรือบริเวณชอกตู้ อุปกรณ์ที่สักใช้เข็มเย็บผ้ามาฝนผูกติดกับไม้ไผ่เหลาหมึก Rotring การทำความสะอาดจะล้างเข็มด้วยน้ำร้อน หากจะถามว่าเพื่อนที่อยู่ในเรือนจำมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจสักของ นช. หรือไม่ นช. กล่าวว่าไม่มี สิ่งสำคัญคือตัวเราเอง

ปัญหาที่พบจากการสัก

แอบลักลอบสักหลายครั้งในเรือนจำแต่ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย ครั้งหลังสุดที่สักเมื่อ 3-4 เดือนก่อน พอสักแล้วครั้งแรกก็ไม่มีอะไรเพียงจะมีแผลเป็นสะเก็ด และพุพอง เป็นหนองเมื่อ 2 เดือนก่อน เจ็บมาก หมอให้ยามากินได้เดือนกว่าแล้ว ขณะนี้ก็ยังทานยาอยู่ สาเหตุที่เป็นแผลน่าจะเป็นเพราะหมึก Rotring ที่ใช้ผสมสารเคมี นักโทษที่จะฟันโทษเอามาขายเป็นหลอด นช. ก็ซื้อไว้โดยไม่ทราบว่าหมึกผสมอะไรลงไปบ้าง

ขณะนี้เจ็บแล้วจะไม่สักอีกเพราะเป็นแผลจากการสัก และเจ็บมาก เมื่อถามถึงความรู้สึกหลังจากสักร่างกายมาแล้วหลายครั้ง นช. บอกว่าเสียใจ เพราะอยู่ข้างนอกได้รับผลกระทบคนจะมองเราไม่ค่อยดี เหมือนคนแปลกประหลาด จะถูกมองด้วยสายตาแปลกๆ แต่สำหรับคนในครอบครัว พ่อ ญาติ เห็นครั้งแรกตกใจ ห้าม นช. ไม่ให้ไปสักอีก แต่ปัจจุบันคนในครอบครัวจะชินแล้วรับได้ แต่คนภายนอกจะรู้สึกกลัว รังเกียจ

การลบรอยสัก

นช. เคยคิดจะลบรอยสัก เพราะไม่อยากให้คนอื่นมองว่าเป็นคนแปลกประหลาด น้ำเคยพานช. ไปจะให้ลบรอยสัก แต่ราคาเป็นแสนโดยอิงเลเซอร์ จึงทำให้ไม่ได้ลบ ความรู้สึกขณะนี้ หากย้อนเวลากลับไปได้จะไม่สัก ซึ่งในเรือนจำควรมีการอบรมให้ความรู้ อธิบายผลเสียของการสัก พร้อมทั้งยกตัวอย่างให้เห็น ผู้ต้องขังในเรือนจำจะได้กลัวไม่กล้าสัก

บทสรุป

ลักษณะ นช. ยังดูเด็ก ผอม ทำทางไม่แข็งแรง ที่ผ่านมามีเคยทำงานอะไร ทำแต่สิ่งผิดกฎหมาย คือ ค้ายาเสพติด ถึงแม้พ่อเป็นช่างรับเหมาทาสี ถ้า นช. ฝึบดีทำงานกับพ่อก็就不用ติดคุกซ้ำซากเช่นนี้ แต่ นช. ก็ไม่เคยทำงานสุจริต ชอบงานสบาย รายได้ดี ติดอบายมุข เที่ยวเตร่ซึ่งน่าจะมาจากเพื่อนที่อยู่แวดล้อม นช. เป็นคนที่ไม่ดี ประกอบกับครอบครัวไม่อบอุ่น ผลกระทบที่เกิดจากการสักทำให้เป็นตราบาปติดตัว คนในสังคมจะมอง นช. ไปในทางที่ไม่ดี และจากพฤติกรรมที่ปรากฏของ นช. ก็มีแนวโน้มว่าชีวิตของ นช. จะวนเวียนเข้าออกเรือนจำเช่นนี้ตลอดไป หาก นช. ไม่กลับตัวเลิกล้มเกี่ยวกับยาเสพติด หันมาประกอบอาชีพสุจริต ทั้งนี้ ในเรือนจำคงต้องจัดหลักสูตรอบรมแก้ไขแบบเข้มข้น และใช้เวลานานในการอบรมแก้ไข เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติ ค่านิยม และพฤติกรรมในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคม รวมถึงเมื่อพ้นโทษควรให้ นช. เปลี่ยนสภาพแวดล้อมไปอยู่ที่ซึ่งไม่ใช่สภาพแวดล้อมเดิม อาจไปอยู่กับมารดา เริ่มต้นชีวิตใหม่โดยมีครอบครัวคอยดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเพื่อไม่ให้ นช. หวนกลับมากระทำผิดซ้ำอีก

กรณีศึกษาที่ 4

กรณีกระทำผิดซ้ำและสังคมไม่ยอมรับ

ข้อมูลส่วนตัว

นายแดง (นามสมมุติ) ปัจจุบันอายุ 42 ปี จบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 4 สถานภาพหม้าย ภรรยาทำอาชีพขายพวงมาลัย เสียชีวิตตั้งแต่ปี พ.ศ. 2549 นช. มีภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร ก่อนต้องโทษประกอบอาชีพเป็นคนคุมโต๊ะบิลเลียด และรับจ้างทั่วไป เช่น ทาสี รับจ้างมัดดอกไม้ รายได้ก่อนต้องโทษเดือนละ 4,000 บาท ได้ทิปเป็นรายได้พิเศษวันละประมาณ 200-300 บาท รวมรายได้ต่อเดือนประมาณ 10,000 บาทขึ้นไป สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวรายได้แต่ละเดือนเพียงพอกับค่าใช้จ่าย และไม่มีหนี้สินแต่อย่างใด

ประวัติวัยเด็ก

ชีวิตในวัยเด็กบิดามารดาร์กใคร่ปรองดองกันดี ไม่ใคร่จะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกัน มารดาและน้องสาว นช. เสียชีวิตจากอุบัติเหตุตั้งแต่ นช. อายุ 10 ปี บิดาเสียชีวิตขณะที่ นช. อายุประมาณ 30 นช. มีพี่น้องทั้งหมด 6 คน นช. เป็นบุตรคนที่ 3 พี่ชายคนโตและพี่ชายคนที่ 2 เคยต้องโทษจำคุกในคดีครอบครองยาเสพติด น้องชายคนที่ 4 เคยถูกคุมขังที่สถานพินิจฯ คดีจำหน่ายยาเสพติด น้องสาวคนที่ 5 ไม่เคยต้องโทษ แต่เสียชีวิตจากอุบัติเหตุพร้อมมารดา ส่วนน้องชายคนสุดท้อง ไม่เคยต้องโทษ ปัจจุบันพี่น้องทุกคนเสียชีวิตหมดแล้ว

ความสัมพันธ์ในครอบครัวปัจจุบัน

ก่อนต้องโทษ นช. พักอยู่บ้านพี่สาวของภรรยา ซึ่งเป็นแหล่งชุมชนที่มีการมั่วสุมของกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งวัยรุ่นเกือบทุกคนจะมีรอยสัก และบริเวณที่พักอาศัยมีสถานเริงรมย์ข้างเล็กน้อย

การเกี่ยวข้องกับอบายมุข

ก่อนต้องโทษ นช. ดื่มเหล้า เบียร์ทุกวัน สูบบุหรี่ทุกวัน เริ่มเสพยาเสพติดตั้งแต่อายุประมาณ 18-19 ปี นช. เคยเสพยาเสพติดหลายชนิด คือ เฮโรอีน ฝิ่น กัญชา ยาบ้า โดยจะเสพยาทุกวัน จนกระทั่งอายุประมาณ 20 ปี จึงเริ่มจำหน่ายยาเสพติดเพื่อนำเงินไปซื้อยามาเสพ

ข้อมูลคดี

นช. กระทำผิดครั้งนี้เป็นครั้งที่ 16 ในคดีครอบครองยาเสพติด(ยาบ้า) จำนวน 2 เม็ด ปัจจุบันคดีดังกล่าวยังอยู่ระหว่างการพิจารณาคดี การกระทำผิดที่ผ่านมาส่วนใหญ่ นช. จะกระทำความผิดในคดีครอบครองยาเสพติด นอกจากนั้นเคยต้องโทษในคดีบุกรุก คดีชิงทรัพย์ส่วยคอตองคำ คดีรุมโทรมหญิง ซึ่งชีวิตส่วนใหญ่ของ นช. เคยถูกคุมขังในหลายเรือนจำโดยเรือนจำแรกที่ ต้องโทษถูกคุมขังในคดีรุมโทรมหญิง คือ เรือนจำพิเศษกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 และเคยถูกคุมขังที่เรือนจำอื่นๆ อีกหลายแห่ง เช่น ทณฑสถานบำบัดพิเศษกลาง เรือนจำกลางเพชรบุรี เรือนจำพิเศษมิวนิบุรี เรือนจำกลางนครปฐม เรือนจำอำเภอรัญบุรี

การอบรมแรกที่ นช. เคยเข้าร่วมขณะอยู่ในเรือนจำแต่ละแห่ง ส่วนใหญ่จะพูดเกี่ยวกับ กฎ ระเบียบ การปฏิบัติตัวในเรือนจำ และมีการให้ความรู้บ้างเกี่ยวกับเรื่องผลกระทบของการสักว่า อาจเป็นอุปสรรคต่อการหางานทำ ทำให้ติดเชื้ หรือเป็นการแพร่กระจายของโรคติดต่อ เช่น โรคเอดส์ โดยส่วนใหญ่ใช้เวลาในการอบรมแรกประมาณ 1 สัปดาห์

การต้องโทษครั้งนี้ นช. ไม่มีญาติมาเยี่ยมเนื่องจากญาติพี่น้อง ภรรยา เสียชีวิตหมดแล้ว ทุกคน แต่ นช. ก็ไม่ได้มีปัญหาในการใช้ชีวิตในเรือนจำ หรือถูกกลั่นแกล้งแต่อย่างใด เพราะเคยถูกคุมขังมาแล้วหลายครั้งจึงสามารถปรับตัวได้

ประวัติการสักร่างกายก่อนเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

นช. เริ่มสักครั้งแรกตั้งแต่อายุ 15 ปี โดยเพื่อนในกลุ่มสักให้ สาเหตุที่สักเนื่องจากเห็นเพื่อนในกลุ่มสัก เห็นว่าสวยงามดี เป็นแฟชั่น จึงต้องการสักตามเพื่อน

ประวัติการสักร่างกายในเรือนจำ

นช. สักครั้งแรกในเรือนจำตอนอายุ 16 ปี ตั้งแต่ต้องโทษครั้งแรกปี 2524 เพื่อนผู้ต้องขังเป็นคนสักให้ ลายแรกที่สักเป็นรูปมังกรที่แขนซ้าย โดยสักหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 4-5 เดือน สาเหตุที่ตัดสินใจสักในเรือนจำเพราะเห็นเพื่อนผู้ต้องขังสักลายใหม่ๆ ดูสวยงามดีเลยสักตาม เครียด ประชดชีวิต หรือเหงาอยู่ว่างๆ เลยสักเพื่อคร่ำเวลา นช. เคยสักที่เรือนจำกลางเพชรบุรี เรือนพิเศษมิวนิบุรี เรือนจำกลางนครปฐม ซึ่งแต่ละครั้งส่วนใหญ่เพื่อนผู้ต้องขังจะสักให้ฟรี อาจมีบางครั้งที่ต้องออกเงินซื้อหมึกเอง นช. มีลายสักทั้งตัวตั้งแต่ใบหน้า ศีรษะ คอ หน้าอก แขน ขา แผ่นหลัง มือ นิ้วมือ เท้า ลายที่สักส่วนใหญ่จะเป็นลายไม้เลื้อย รองลงมาเป็นลายมังกร หน้าปี่สาจ ปลาคราฟ อักษร ยันต์ ตัวอักษรแสดงชื่อ-นามสกุลภรรยา ชื่อความจากเนื้อเพลงบางตอน ชื่อเพลง ชื่อเครื่องดื่ม ฯลฯ การสักในเรือนจำจะสักหลังจากขึ้นเรือนนอนเวลากลางคืน หรือวันเสาร์-อาทิตย์เพราะเป็นวันหยุดงานเลยมีเวลาว่าง จะสักบริเวณราวตากผ้าเพราะคิดว่ามีผ้าบังเยอะ

ยากแก่การจับกุมของเจ้าหน้าที่ นช. จะทำความสะอาดอุปกรณ์สักทุกครั้งโดยการล้างทิ้งเจอร์เผาไฟ และมีเข็มส่วนตัวที่ใช้ในการสักแต่ละครั้ง นช. เคยถูกลงโทษทางวินัยเนื่องจากลักลอบสัก 1 ครั้ง ซึ่งถูกลงโทษโดยการตี

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก

นช. เล่าว่าเคยถูกบิดาตำหนิและห้ามไม่ให้สัก แต่ไม่เชื่อฟังเพราะอยู่ในช่วงวัยรุ่นกึกคะนองตามเพื่อน ต้องการจะสักโชว์เพื่อน นช. จึงสักมาเรื่อยๆ รอยสักรอยสุดท้ายสักขณะอายุ 40 ปีทั้งๆ ที่ นช. ทราบดีว่าการสักร่างกายอาจทำให้ติดเชื้อได้ถ้าไม่ดูแลรักษาความสะอาด และอาจส่งผลต่อการสมัครเข้าทำงาน แต่ด้วยความชอบส่วนตัว เห็นว่าเป็นแฟชั่นในเรือนจำ ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ก็นิยมสักกัน บางครั้งก็เครียดและต้องการประชดชีวิต อีกทั้งชีวิตในเรือนจำก็น่าเบื่อ ซ้ำซาก จำเจ มีเวลาว่างหลังจากขึ้นเรือนนอนและวันเสาร์-อาทิตย์ จึงสักมาเรื่อยๆ จนขณะนี้มียอยสักทั่วร่างกาย ในปัจจุบันเมื่ออายุมากขึ้นหากย้อนเวลากลับไปได้คงไม่คิดที่จะสัก เพราะมองดูแล้วเลอะเทอะ น่ากลัว คนที่พบเห็นก็รู้สึกกลัว อีกทั้งยังเป็นเป้าสายตาของตำรวจที่มักจะเพ่งเล็งคนที่สักว่าเป็นคนจู้จุก เป็นอดีตนักโทษ ส่วนเรื่องการทำงานที่ผ่านมาไม่ค่อยมีผลกระทบเท่าใดนักเนื่องจากทำงานคุมโต๊ะบิลเลียด แต่คิดว่าถ้าต้องไปสมัครงานตามบริษัทต่างๆ นายจ้างคงจะไม่รับ เพราะคนในสังคมส่วนใหญ่ยังไม่สามารถยอมรับคนที่สักทั้งร่างกายได้ ถ้าลบได้ก็ต้องการที่จะลบออกแต่ค่าใช้จ่ายในการลบรอยสักสูงมากตนเองคงไม่มีเงินมากพอที่จะลบได้ หลังพ้นโทษจึงวางแผนชีวิตไว้ว่าคงกลับไปทำงานที่โต๊ะบิลเลียดแห่งเดิม เพราะเจ้าของโต๊ะพร้อมที่จะรับเข้าทำงานตลอดเนื่องจากเคยเป็นลูกน้องเขามานาน เพราะถ้าไปสมัครงานที่อื่นคงยากที่จะมีใครรับเข้าทำงาน

ลักษณะที่พบ

ชายไทยวัยกลางคน สูง 170 ซม. ผิวสีน้ำตาล มีรอยสักทั่วร่างกายทั้งบริเวณใบหน้า ศีรษะ ลำคอ แขน หน้าอก แผ่นหลัง ขา เท้า มือ นิ้วมือ ลายที่ใช้สักซ้อนทับกันแลดูไม่เป็นระเบียบ เรียบร้อย และบริเวณแขนทั้ง 2 ข้างมีรอยแผลเป็นจากการกรีดแขนทำร้ายตัวเองจำนวนหลายสิบแห่ง

แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ

1. เจ้าหน้าที่ควรหมั่นตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือ อุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก
2. ควรมีการประชาสัมพันธ์หรืออบรมให้ความรู้ถึงผลเสียของการสักร่างกายแก่ผู้ต้องขังตั้งแต่เริ่มแรกเข้ามาอยู่ในเรือนจำ จะได้ทำให้ผู้ต้องขังที่คิดจะสักได้มีข้อเตือนใจ หรือสิ่งที่ยับยั้งชั่งใจไม่ให้สัก

3. ควรมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ และมีการติดตามข้อมูลเรื่องรอยสักอยู่บ่อยครั้งอย่างสม่ำเสมอ พร้อมทั้งควรมีบทลงโทษที่เข้มงวดเพื่อที่ผู้ต้องขังจะได้เจ็บตลบและไม่กล้าสักอีก

กรณีศึกษาที่ 5 กรณีสร้างกายทั้งตัว

นายสาธร (นามสมมุติ) ปัจจุบันอายุ 31 ปี จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สถานภาพโสด ภูมิลำเนาเป็นคนกรุงเทพมหานคร อาชีพก่อนต้องโทษขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้าง มีรายได้ประมาณวันละ 300 บาท สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว น.ช.เล่าว่าโดยปกติจะหารายได้ ด้วย ตนเองโดยการขับรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างเมื่อหาเงินไปซื้อยาเสพติด เมื่อใดที่เงินหมดก็จะไปขอเงินจากพี่สาวซึ่งเปิดร้านขาย CD อยู่แถวชานเมือง

ข้อมูลด้านครอบครัว

ชีวิตในวัยเด็ก น.ช.เป็นเด็กที่เติบโตในครอบครัวซึ่งมีบิดารับราชการเป็นทหาร มารดาเป็นแม่บ้าน มีพี่น้องร่วมบิดา — มารดา จำนวน 3 คน พี่สาวคนโตอายุห่างจาก น.ช. 3 ปี ส่วนน้องชายคนเล็กอายุห่างกันกับ น.ช. 5 ปี น.ช.เป็นบุตรคนกลางของครอบครัว น.ช.เล่าให้ฟังว่าตนเองสนิทสนมกับมารดามากเนื่องได้รับการเลี้ยงมาแบบตามใจอยากได้อะไรหากขอกับมารดาก็จะได้ทุกอย่าง น.ช.เป็นคนไม่ชอบเรียนหนังสือ ขณะเรียนหนังสือเคยโดดเรียน จึงถูกโรงเรียนเชิญผู้ปกครองพบหลายครั้ง ทุกครั้งจะไม่บอกกับบิดา แต่บอกกับมารดาและพี่สาว มารดากับพี่สาวก็จะช่วยปกปิดเรื่องที่ตนเองกระทำผิดโดยไม่บอกกับบิดาให้ทราบ ทำให้ น.ช.มีความสนิทสนมกับมารดาและพี่สาวมากกว่าบิดา เมื่อกล่าวถึงสภาพแวดล้อมของที่พักอาศัย น.ช. เล่าให้ฟังว่าอาศัยอยู่ในบ้านพักของข้าราชการในกองพันทหารที่บิดาทำงานอยู่ เพื่อนบ้านที่อยู่ละแวกเดียวกันส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่เรียนหนังสือ แต่ก็มีกลุ่มที่ติดยาเสพติดบ้างไม่มากนัก เพราะเป็นคนไม่ชอบเรียนหนังสือเพื่อนที่คบส่วนใหญ่จึงไม่ใช่เพื่อนที่เป็นเพื่อนลูกของทหารด้วยกัน แต่คบหากับกลุ่มเพื่อนที่อยู่ด้านนอกกองพัน และติดยาเสพติด นอกจากนี้เพื่อน ๆ ในกลุ่มส่วนมากจะนิยมการสักลาย ตามแบบที่ตนเองชอบ เช่น เป็นลายดอกไม้ ปีสาง มังกร กราฟฟิก เมื่อ น.ช. สนทนากับเพื่อนกลุ่มนี้ก็ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับอบายมุขโดยเริ่มใช้ยาเสพติดตั้งแต่อายุ 20 ปี ขั้นแรกของการใช้ยาเสพติดเริ่มต้นจากการใช้กัญชาแล้วพัฒนาขึ้นมาเป็นยาบ้า น.ช. ยังเล่าต่อว่าเคยทดลองใช้เฮโรอีนแต่คิดว่ามันแรงเกินไปสภาพร่างกายรับไม่ไหวจึงเลิกใช้

ข้อมูลคดี

การกระทำความผิดครั้งนี้เป็นครั้งที่ 8 ในคดีครอบครองเพื่อจำหน่ายยาเสพติด 5 เม็ด ศาลมีคำพิพากษากำหนดโทษ 3 ปี น.ช. เคยต้องโทษในคดีเกี่ยวกับยาเสพติด เสพ และจำหน่าย มาแล้ว 7 ครั้ง ระยะเวลาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 - 2549 ในคดีปัจจุบัน ทุกครั้งที่เข้ามาจำคุก น.ช. จะจำคุกในเรือนจำแห่งเดียวกัน และจะได้รับการควบคุมในแดนที่มีผู้ต้องขังกระทำผิดซ้ำซึ่งเป็นกลุ่มที่เคยรู้จักกันในเรือนจำ เมื่อถามถึงสาเหตุการกระทำความผิด น.ช. บอกว่าในครั้งแรกที่ใช้ยาเสพติดเพราะความอยากรู้อยากลอง ของตนเอง มิใช่เพราะเพื่อนหลอก หรือถูกชักจูง แต่สาเหตุที่ทำให้ติดยาเสพติดคิดว่าเพราะตนเป็นคนรักสนุก เมื่อใช้ยาเสพติดแล้วรู้สึกสนุก ชอบในรสชาติและบรรยากาศของการเสพยา ระยะเวลาที่จำคุกมาแล้วตั้งแต่ปี 2539-ปัจจุบัน มีระยะที่ได้รับการปล่อยตัวออกไปบ้าง ได้เห็นชีวิตปกติของคนภายนอกเรือนจำบ้างแต่จนแล้วก็ทำผิดเข้ามาอยู่ในเรือนจำอีก

การปรับตัวในเรือนจำ น.ช. เล่าให้ฟังว่าจะมีปัญหาในครั้งแรก ๆ ที่มาอยู่ในเรือนจำเมื่ออายุประมาณ 21 ปี ในระยะแรกที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ มีความรู้สึกกลัวการถูกรังแกจากผู้ต้องขังด้วยกัน แต่พออยู่มาได้ประมาณ 1-2 เดือน ก็สามารถปรับตัวได้ ปัจจุบันความเป็นอยู่ในเรือนจำไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการปรับตัวของ น.ช.

ขณะที่อยู่ในเรือนจำมารดาและพี่สาวมาเยี่ยมเป็นปกติ โดยมาเยี่ยมเดือนละ 2 ครั้ง และฝากเงินให้ใช้จ่ายในเรือนจำเดือนละ 2,000 บาท เนื่องจากอยู่ในเรือนจำมาเป็นระยะเวลานาน น.ช. จึงสามารถเล่าให้ฟังถึงการจัดสรรค่าใช้จ่ายที่ได้ใช้จ่ายขณะอยู่ในเรือนจำได้อย่างละเอียด โดย น.ช. ใช้จ่ายซื้อข้าวมาทานร่วมกันกับเพื่อนในกลุ่ม วันละ 40 บาท ใช้จ่ายแท่นทุกวันเพราะทานข้าวร่วมกันหลายคนทำให้มีอาหารทานร่วมกันหลายอย่าง โดยรวมแล้ว น.ช. จะใช้จ่ายเงินในเรือนจำรวม 1,200 บาท/ เดือน ฉะนั้นเงินที่เหลือก็จะเงินเก็บของ น.ช. เมื่อสอบถามถึงจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีของ น.ช. จำนวนเท่าไร น.ช. ตอบว่ามีเงินเก็บแต่ไม่บอกถึงจำนวนที่มีในบัญชี

ข้อมูลเกี่ยวกับการลักในเรือนจำ (ประวัติการลักร่างกาย)

น.ช. เริ่มลักครั้งแรกตอนอายุ 18 ปี ลายที่ลักคือลายดอกไม้เลื้อยเป็นรูปกำไรต้นแขน ในครั้งนั้นใช้เวลาลักประมาณ 2 ชั่วโมง หมอสักที่ทำการสักให้ น.ช. คือเพื่อนที่รู้จักกัน และเพื่อน ๆ ในกลุ่มก็ขอสักด้วย

ระยะที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำแรก ๆ ก็ได้รับการอบรมหลักสูตรแรกของเรือนจำ เป็นเวลา 7 วัน น.ช. เล่าให้ฟังว่าผู้ต้องขังเข้าใหม่จะได้รับการอบรมในเรื่องกฎระเบียบ วินัยการปฏิบัติในเรือนจำ การปรับตัวต่อสภาพความเป็นอยู่ในเรือนจำ โดยเฉพาะกฎระเบียบของการลักลอกสักในเรือนจำโดยเจ้าหน้าที่ประจำแดน จะให้ความรู้ว่าการสักผิดระเบียบของเรือนจำอย่างไร และ

พยาบาลประจำเรือนจำจะเข้ามาแนะนำต่อผู้ต้องขังว่าการสักตามร่างกายโดยการใช้น้ำเข็มเดียวกัน หรือไม่มีการทำความสะอาดเข็มที่ดีพอก็จะเป็นอันตรายสามารถติดเชื้อจากการสักได้

น.ช. เริ่มสักในเรือนจำตั้งแต่อายุได้ 21 ปี ขณะนั้นเป็นการจำคุกครั้งแรกของ น.ช. ในครั้งนั้นกำหนดโทษ 9 เดือน น.ช. จึงเริ่มสักเมื่อจำคุกมาได้ 8 เดือน จึงเหลือเวลาเพียง 1 เดือนที่ได้อยู่ในเรือนจำ หากสักในช่วงนั้นจะไม่ต้องหลบซ่อนเจ้าหน้าที่เป็นเวลานาน หากถามถึงจำนวนครั้งที่สักในเรือนจำ น.ช. เล่าให้ฟังว่าคงนับครั้งไม่ได้เพราะสักทุกครั้งที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำ ครั้งนี้จำคุกเป็นครั้งที่ 8 รอยสักที่ปรากฏก็มีทั้งตัวเมื่อถามถึงค่าใช้จ่ายในการสัก น.ช. เล่าว่าทุกครั้งที่สักไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายในการสักเพราะหมอสักคือเพื่อนในกลุ่มเดียวกันทานข้าวด้วยกัน แต่สำหรับผู้ต้องขังคนอื่นๆ ก็อาจจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการสัก เป็นเงินบ้าง บุหรี่บ้างในการสัก แต่สำหรับตนเองไม่ได้เสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ลายที่นิยมสักกันในเรือนจำ คือ ลายดอกไม้ ปีสาย มังกร ภาพโมเดิร์น ภาพกราฟฟิค

สำหรับ น.ช. โดยภาพรวมในร่างกายมีรอยสักทั้งตัว เป็นรูปเสื้อแขนยาวลายดอกไม้ และลายกราฟฟิค ส่วนขาสักเป็นกางเกงขาสั้นลายกราฟฟิค ลงไปถึงหลังทำเป็นรูปเกล็ดปลา ใบหน้าสักลายบริเวณโหนกคางหน้าผากเป็นลายอักษร โดยเชื่อว่าเป็นการสัก(เมตตามหานิยม) เพื่อให้มีคนรักมีคนเมตตา สักขอบตาล่างเป็นเส้นหนาตะหวัดไปถึงหางตา และสักเปลือกตา ทั้ง 2 ข้าง เป็นตัวอักษรภาษาอังกฤษเขียนว่า (Bad boy) ครั้งสุดท้ายที่เข้ามาจำคุกก็ไม่สามารถจะเพิ่มเติมลายสักบริเวณใดได้ สิ่งที่ได้ทำก็คือการเติมสีส้นในลายเดิมเพื่อไม่ให้ดูน่าเบื่อ สาเหตุที่สักในเรือนจำเนื่องจากเห็นเพื่อนในห้องสักกันก็เลยอยากลองสักดูบ้าง และคิดว่าการสักลายในเรือนจำได้เป็นเรื่องตื่นเต้น ทำหายดี หลังจากสักแล้วก็รู้สึกดีว่าตนเองมีร่างกายที่มีการสักลาย แต่พอช่วงหลังพอสักมากทั้งตัว ก็รู้สึกว่าตามร่างกายดูเลอะเทอะไปทั้งตัว การสักในเรือนจำจะมีวิธีการดูแลทำความสะอาดเข็มที่ น.ช. ใช้อยู่ คือ การใช้น้ำร้อนทำความสะอาด หรือ ฝนเข็มใหม่ และเปลี่ยนเข็มทุกครั้ง จากที่ได้สักมาในเรือนจำในเคยโดนลงโทษจากการทาบตี 1-2 ครั้ง การทาบตี หรือ ทำให้เจ็บตัวจะทำให้กลัวหยุดการกระทำได้ระยะหนึ่ง และสักลายสักอีกเช่นเดิม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก

บุคคลในครอบครัวที่เห็นรอยสักคือ มารดา พี่สาว ในช่วงแรกที่สักก็เป็นห่วงไม่อยากให้สักเพราะกลัวว่าหากแล้วออกไปไม่สามารถเข้าทำงานได้ แต่ช่วงหลังเหมือนว่าพอเขาเห็นบ่อยเข้าก็คงชินคงต้องทำใจให้ยอมรับได้ในตอนแรกที่สักก็ไม่คิดว่าการสักตามร่างกายจะทำให้ผลกระทบอะไรกับตนเอง แต่เมื่อพ้นโทษออกมาจากเรือนจำก็เห็นสายตาของคนภายนอกเขามองว่าไม่ตีมองว่าเราเป็นคนหน้ากลัวเพราะไม่รู้ที่เราเคยติดคุกมาก่อน

ในตอนแรกก็ไม่ว่าการสักจะทำให้เราเป็นอันตรายได้แต่พอมาอยู่เรือนจำที่ได้ทราบว่า การสักจะทำให้เกิดผลเสียจากการ ได้อบรมเรื่องเอดส์ของเรือนจำ และทำให้ไม่รู้สึกลัวมากเพราะ

ทราบว่าเชื้อโรคไม่สามารถมีชีวิตอยู่ในอากาศได้นาน เราสามารถอยู่ร่วมกันกับผู้ติดเชื้อได้ ดังนั้น น.ช.คิดว่าการสักโดยใช้เข็มร่วมกันและทำความสะอาดก็จะไม่ทำให้ติดเชื้อ

สาเหตุที่คนนิยมสักในเรือนจำเพราะ ผู้ต้องขังในเรือนจำจะถูกเก็บตัวขึ้นเรือนนอน ตั้งแต่ เวลา 15.00 น. การขึ้นเรือนเร็วทำให้มีเวลาว่างบนเรือนนอนมาก ผู้ต้องขังก็มักจะลักลอบสักกันเพราะเป็นช่วงเวลาที่ปลอดจากสายตาเจ้าหน้าที่ และประกอบกับจะมีผู้ต้องขังกลุ่มหนึ่ง คอยคุ้ยค้นหากเห็นว่าผู้ช่วยเหลือหรือเจ้าหน้าที่ เดินขึ้นมาตรวจตราบนเรือนนอนก็จะส่งสัญญาณบอกให้เพื่อนผู้ต้องขังที่กำลังลักลอบสักรู้โดยวิธีการต่าง ๆ

น.ช.เคยออกไปใช้ชีวิตนอกเรือนจำแล้วพบว่า สายตาที่มองตนเองว่าเราเป็นคนไม่ดี จะไปทำงานก็ทำไม่ได้เพราะไม่กล้าเข้าไปสมัครคิดว่าเขคงไม่รับ เพราะบุคลิกดูไม่น่าเชื่อถือจากประสบการณ์ น.ช.เคยได้ควาน්රมมอเตอร์ไซด์ ร้านขายรถเมื่อเห็นบุคลิกท่าทางแล้ว บอกว่าจะต้องขอตรวจสอบข้อมูลก่อนและสุดท้ายก็ออกมาปฏิเสธ ไม่ให้ น.ช.ซื้อรถ น.ช.ก็ไม่ทราบว่าสาเหตุใดที่ทำให้ไม่สามารถซื้อรถให้ได้ หรือเป็นเพราะว่าบุคลิกการมีรอยสักตามร่างกายทำให้ดูไม่น่าเชื่อถือ

น.ช. เล่าว่าการที่ได้มาอยู่ในเรือนจำคิดว่าเพื่อนผู้ต้องขังในเรือนจำมีอิทธิพลในการตัดสินใจสัก เพราะเวลาเห็นเขาสักกันเราก็อยากจะสักบ้าง อยากมีลายในตัวบ้าง ผู้ต้องขังที่สักตามตัว เยอะส่วนใหญ่จะเป็นผู้ต้องขังที่เข้ามาจำคุกหลายรอบ หากย้อนกลับไปได้ก็จะไม่สักทั้งตัวแบบนี้แต่จะสักเพียงจุดเดียวคิดว่าจะสักเป็นที่แขนขวา เป็นรูปเทพเจ้า ซึ่งกำลังนิยมกันอยู่ในตอนนี้ เคย คิดจะลบรอยสักเพราะคิดว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นมันเยอะ แต่หากจะลบคงต้องลบทั้งตัวและคงเป็นไปไม่ได้เพราะคงทนที่จะเจ็บปวดจากการลบรอยสักไม่ไหว

และหากพ้นโทษออกไปก็คงไม่กล้าออกหางานเพราะคิดว่าการที่เราสักคงไม่มีใครรับทำงานประกอบกับพี่สาวจะให้ไปช่วยงานที่ร้านขาย CD ซึ่งอยู่แถวชานเมืองคงเป็นอาชีพที่ทำได้ และคิดว่าถ้าไม่ได้ไปข้องเกี่ยวกับเพื่อนกลุ่มเดิมก็จะไม่หันไปใช้ยาเสพติดอีก

ลักษณะที่พบ

เป็นชายไทยผิวดำแดง สูงประมาณ 170 เซนติเมตร ระยะเวลาที่สัมภาษณ์ก็มีอาการประหม่าถามคำตอบคำ เมื่อพูดคุยกันระยะหนึ่งสังเกตได้ว่า น.ช. มีความผ่านคลายกล้าพูดคุยมากขึ้น น.ช. มีรอยสักทั้งตัว เป็นเสีรูปแขนยาว กางเกงขายาว ตลอดเวลาที่เล่าถึงประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่ว่าจะเป็นความเกลียดชังไม่ตั้งใจเรียน การติดยาเสพติด กระทั่งการสักในเรือนจำ น.ช.จะพูดเสมอว่าตนเองหันไปเสฟและทำทุกอย่างด้วยตนเองไม่ได้มีใครชักจูงหรือหลอกลวง สอบถามถึงครั้งปัจจุบันที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ทำอะไรไปบ้าง น.ช. บอกว่าสักลายไม่ได้แล้วแต่เพิ่มเสีแทนเพราะเดิมที่สักไว้ไม่มีเสีเหมือนเป็นการแรงเงาภาพ คำตอบที่ น.ช.ตอบทำให้วิเคราะห์ได้ว่า น.ช. มีแนวโน้มที่จะสักเพิ่มและไม่ได้เกรงกลัวผลกระทบจากสังคมที่เกิดขึ้นเมื่อตนเองพ้นโทษออกไปจากเรือนจำ

แนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำ

น.ช.เล่าว่าหากพิจารณาดี ๆ จะพบว่าการลักเป็นค่านิยมสำหรับผู้ต้องขังในบางแดน แดนที่นิยมลักกันมากก็จะลักกันทุกคน แต่หากแดนไหนไม่มีคนลักก็จะมีคนลักตามเหมือนเป็นแฟชั่นในเรือนจำ แต่สำหรับเรือนจำแห่งนี้ คนที่ลักมากและลายทั้งตัว คือคนที่ติดคุกหลายรอบ เข้ามาหลายเรือนจำ เช่นในแดนที่ผมอยู่ตอนนี้ แนวทางการป้องกันแก้ไข น.ช.คิดว่าคงไม่สามารถทำให้การลักลายหมดไปจากเรือนจำได้เนื่องจากตนเองเข้ามาเรือนจำหลายครั้งก็ยังคงเห็นการลักลอบลักของผู้ต้องขังอยู่ อีกอย่างประการหนึ่งคือเมื่อผู้ต้องขังลักลอบลักในเรือนจำได้จะเป็นเรื่องที่ดีที่ทำอย่างไรที่สามารถลักได้แล้วเจ้าหน้าที่ไม่รู้ ไม่สามารถลงโทษได้ เมื่อพูดถึงวิธีการลงโทษ น.ช.เล่าว่าแต่เดิมเจ้าหน้าที่จะใช้วิธีการเขียนตี แต่ปัจจุบันไม่มีการเขียนตี เจ้าหน้าที่ใช้วิธีการฝึกแถว ลดชั้น สำหรับผมวิธีการที่หลังที่เจ้าหน้าที่ใช้ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกกลัวเพราะการไม่ได้ลดชั้นทำให้เราได้ลดวันต้องโทษ บางครั้งวันลดวันต้องโทษลงมาช้ามาก ผมคิดว่าการลดชั้นจึงไม่มีผลอะไรกับตัวผม แต่การเขียนตีแบบเดิมทำให้ผมกลัวและเจ็บหลายได้ระยะหนึ่ง

ส่วนที่ 5

สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการ

เรื่อง รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม

เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 15 พฤศจิกายน 2550

ณ โรงแรมริชมอนด์ นนทบุรี

กรมราชทัณฑ์ร่วมกับสกว. ได้จัดให้มีการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง รอยสักผู้ต้องขัง... ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม เมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2550 เพื่อนำเสนอผลการศึกษาวิจัยและร่วมกันแสวงหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ โดยได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ เจ้าหน้าที่เรือนจำ นักวิชาการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้าร่วมสัมมนา จำนวน 70 คน โดยมีกำหนดการในการสัมมนา ดังนี้

- 08.30-09.00 น. ลงทะเบียนรับเอกสารและชมวีดิทัศน์รายการถอดรหัส เรื่อง “รอยสัก”
- 09.00-09.15 น. พิธีเปิดโดยรองอธิบดีกรมราชทัณฑ์ (นางสาวปรียาพร ศรีมงคล)
- 09.15-09.30 น. นำเสนอผลการศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม”
- โดยนางสาวเพลินใจ เต๋อเกษม หัวหน้าศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญวิทยา
- 09.30-11.30 น. 1.) การบรรยายเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขังในเรือนจำต่างประเทศ”
โดยรศ.ดร.ประธาน วัฒนวานิชย์
- 2.) การบรรยายเรื่อง “สถานการณ์การสักในสังคมปัจจุบัน”
โดยคุณรัตนะ คล้ายเพชร (เจ้าของธุรกิจร้านสัก)
- 3.) การบรรยายเรื่อง “ปัญหาการสักในกลุ่มเด็กนักเรียน”
โดยอาจารย์นายแพทย์ อัครพล มุ่งนิรันดร์
- 11.30-12.30 น. การระดมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เข้าร่วมการสัมมนาในการแสวงหา
มาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อช่วยเหลือ
ผู้ต้องขังในการปรับตัวเมื่อกลับสู่สังคม

สรุปผลการอภิปรายจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน

1.) รศ.ดร.ประธาน วัฒนวาณิชย์

การสักของผู้ต้องขังในเรือนจำต่างประเทศ

หัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการสัก ก็คือวิวัฒนาการการสักในประเทศต่าง ๆ ที่น่าสนใจมากก็คือ การสักในประเทศบราซิล คนที่เขียนเรื่องการสักในประเทศบราซิล ชื่อ โทนี มาร์ควิส สรุปได้ย่อ ๆ ว่า ผู้ประกอบอาชีพการสักส่วนใหญ่ไม่สนใจลูกค้าคนพื้นเมือง ลูกค้าส่วนใหญ่นิยมสักเครื่องหมาย หรือแบบของชาวอเมริกันอินเดีย หรือแบบของชาวเบอร์เนียว ผู้เขียนเรื่องรอยสักของบราซิล เขียนว่าการเขียนของตนไม่เพียงแต่เขียนด้วยความซื่อสัตย์และความจริงใจและเคารพรักในการสัก เท่านั้น แต่เพื่อบูชา โทนี มาร์ควิส สรุปว่า การสักไม่เพียงแต่เป็นความเจ็บปวดแห่งความตาย แรงงูใจในการสักมี 2 อย่างที่เกี่ยวข้องกันคือการมีชีวิตและความตาย สรุปการสักเป็นรูปแบบ ความรักไม่ใช่เรื่องเผ่าพันธุ์ การสักสำหรับโทนี เป็นการแสดงความรักและชีวิต ซึ่งค่อนข้างโรแมนติก

เราจะไม่มีความเข้าใจเลยถ้าเราไปดูที่ปลายเหตุ จากโครงการวิจัยฉบับนี้ ขอตั้งคำถามว่า การสักทำให้คนก้าวร้าวขึ้นหรือไม่ การสักเป็นสาเหตุการกระทำผิดซ้ำ การสักเป็นการแสดง สถานะทางชนชั้นของชนชั้นต่ำส่วนใหญ่ใช่หรือไม่ ซึ่งการตอบคำถามเหล่านี้เราไม่มีทางตอบได้ ถ้าเราไม่เข้าใจเกี่ยวกับมิติทางด้านสังคม วัฒนธรรม มานุษยวิทยา และแฟชั่นของคนยุคใหม่ จาก การค้นหาในหนังสือเกี่ยวกับรอยสักในห้องสมุด พบว่ามีหนังสือทั้งของประเทศไทยและ ต่างประเทศ เช่น สักยันต์ของราชรามัน กล่าวถึงการสักกับความเชื่อด้านวัฒนธรรม ศาสนา ฯลฯ หนังสือของ มากิโกะ หนังสือเล่มนี้ได้สัมภาษณ์นักโทษของเรือนจำอาอิติ ซึ่งแต่เดิมอาอิติห้ามมิให้ สักในเรือนจำ แต่หลังจากที่ฝรั่งเศสเข้ามาบริหารเรือนจำ ซึ่งเดิมเรือนจำเป็นของท้องถิ่นต่อมา บริหารโดยรัฐบาลกลางอาอิติก็เปิดให้นักโทษสามารถสั่งซื้อเครื่องมือสักได้ จริง ๆ แล้วมิติทางด้านการสักที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม เกิดขึ้นตั้งแต่สมัย ชิซาร์ ลอมโบโซ นายแพทย์ชาวอิตาลี ค.ศ. 1836-1909 ผลงานของลอมโบโซ น่าสนใจเพราะถือเป็นนักอาชญาวิทยาคนแรกที่นำวิธีการทาง วิทยาศาสตร์มาใช้ในการศึกษาอาชญากรรมแต่ปรากฏว่า สมมติฐานที่เค้าตั้งขึ้นในการศึกษานักโทษ ในเรือนจำเป็นหมิ่นคนมันผิดเป็นส่วนใหญ่ ว่าอาชญากรโดยกำเนิดมันไม่มีการถ่ายทอดทาง กรรมพันธุ์หรือเกิดจากความผิดปกติทางด้านร่างกายรวมทั้งการสักตามร่างกายด้วย ซึ่งเป็นความ เชื่อในสมัยนั้น

แต่ผู้ที่พูดแล้วมีผลกระทบในทางลบอย่างมากเรื่องรอยสัก คือ อดอล์ฟ ลูส ซึ่งเป็นสถาปนิก ที่มีชื่อเสียงมากเมื่อร้อยปีที่แล้ว อดอล์ฟ ลูส ได้เขียนบทความ ชื่อ เครื่องประดับและอาชญากรรม เค้า พูดถึงวิวัฒนาการของวัฒนธรรมดำเนินไปพร้อมกับการกำจัดเครื่องประดับออกจากสิ่งที่ เป็น ประโยชน์ เครื่องประดับจะทำให้วัตถุหมดความหมาย ไร้ค่า ถ้าสมัย การสักตามร่างกายทำให้

ร่างกายไร้ค่า ไร้วัฒนธรรม และเป็นความเสื่อมทราม คนเผ่าที่สักตามร่างกายไม่มีวัฒนธรรมและไม่มีศีลธรรม เพราะฉะนั้นจะเห็นได้ว่าอดอฟ ลูส เป็นคนที่มีทัศนคติในการรังเกียจด้านเชื้อชาติ และก็มีลูกหลานเค้าที่ยังมีความเชื่อนี้อยู่ ส่วนนักเขียนอังกฤษ ได้เขียนว่า ถ้าเช่นนั้นผู้ที่มีชื่อเสียง อย่าง เดวิด เบคแฮม ก็คงไม่มีความหมาย เพราะเค้าสักอักษรย่อของภรรยา และลูกที่ดันคอ ปัจจุบันผมคิดว่าคนที่เชื่ออดอฟ ลูสคงมีน้อยมาก

อีกเรื่องหนึ่งคือเรื่องวิถีอาชญากรรม เราต้องตอบคำถามว่าคนที่มียอยสัก หรือคนติดยา คนที่เป็นพวกลักเพศ ประกอบอาชญากรรมในวิถีชีวิตหรือไม่ คุณเพลินใจ เคยศึกษาเรื่องอาชญากรรมมีอาชีพอันเรื้อรัง พบว่ามีน้อยมาก และผลการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการกระทำผิดซ้ำของนักโทษทั่วประเทศประมาณ 3,000 กว่าราย พบว่ามีไม่ถึง 5 เปอร์เซ็นต์ องค์กรประกอบนี้เป็นคำถามทางด้านอาชญวิทยาซึ่งมีผลการวิจัยยืนยันว่าองค์กรประกอบพื้นฐานในการกระทำผิด อยู่ที่การมีส่วนร่วมในการกระทำผิดครั้งแรกและครั้งต่อ ๆ ไป ความถี่ในการกระทำผิด ประเภตนักโทษ นักโทษที่ต่อต้านสังคม นักโทษที่เสแสร้ง นักโทษที่ไม่มีสังคม ถ้าเอามาวัดกับผลการวิจัยในออสเตรเลีย เคยมีคำถามว่า คนวัยรุ่นซึ่งมียอยสักซึ่งอยู่ในเรือนจำ และนอกเรือนจำที่เป็นคนธรรมดาทั่วไป ผลการศึกษาในประเทศออสเตรเลีย รายงานวิจัยผู้กระทำความผิดวัยหนุ่ม มียอยสักและการกระทำผิดซ้ำ ศึกษาผู้กระทำความผิดวัยหนุ่มในเรือนจำ 898 คน ในรัฐออสเตรเลียใต้ พบว่า ร้อยละ 17 ของนักโทษชาย และร้อยละ 30 ของนักโทษหญิงมียอยสักตามร่างกายเมื่อเทียบกับนักเรียนมัธยมที่สำรวจทั่วประเทศ ผู้ต้องขังมีอัตราการสักสูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศนอกจากนี้ยังพบว่าการสักมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าว อารมณ์ การทะเลาะวิวาทการบาดเจ็บ รวมทั้งการใช้สารเสพติด ความสัมพันธ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญมากนัก และผลการศึกษาไม่มีความชัดเจนระหว่างการพ้นโทษหลังจากปล่อยแล้ว 6 เดือนกับการกระทำผิดซ้ำ ไม่มีข้อแตกต่างระหว่างผู้ต้องขังที่มีรอยสักหรือไม่มียอยสัก มีข้อสังเกตว่านักโทษบางคนทีประสงค์จะลบรอยสักจากร่างกายแสดงให้เห็นการเปลี่ยนแปลงที่เคารพกฎเกณฑ์ของสังคมมากขึ้น ซึ่งอันนี้ยังไม่มีการพิสูจน์ แต่มีแนวโน้มจากรายงานการศึกษา ที่นี้ถ้าพิจารณาจากสถิติของสหรัฐอเมริกาเมื่อค.ศ.1936 มีคนสักประมาณ 40 ล้านคน มาถึงปัจจุบันมีคนสักประมาณ 3 เท่า ในปี ค.ศ.2003 วารสาร NATIONAL GEOGRAPHIC รายงานในเดือนเมษายน ปี 2000 มีคนสักตามร่างกายอย่างน้อย 1 แห่งประมาณ 40 ล้านคน การสำรวจการวิจัยพวกนี้แสดงให้เห็นว่ามันมีการสักเพิ่มมากขึ้น สมาคมสัลยแพทย์โรคผิวหนังของสหรัฐอเมริกา รายงานว่าปี ค.ศ.2005 ผู้ที่มีรอยสักมาขอรับการรักษาด้วยเลเซอร์เพิ่มประมาณ ร้อยละ 6 เพื่อเอารอยสักออก การศึกษาในวิชากุมารเวชศาสตร์มีความน่าสนใจ ซึ่งแพทย์ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งของสหรัฐอเมริกา มีการศึกษาระบุว่าการสักและการเจาะร่างกายเป็นดัชนีชี้วัดว่าเด็กวัยรุ่นชอบการเสี่ยงภัย การเจาะตามร่างกายไม่จำกัดเฉพาะที่ใบหูแต่ยังเจาะที่อื่น ๆ ด้วย ทุกส่วนในร่างกาย การสำรวจพฤติกรรมระบุว่า พวกลักเพศเพิ่มจำนวนมากขึ้น การเสพทางเพศที่วิปริต ชอบความเจ็บปวดมีความสัมพันธ์กับการเจาะอวัยวะประดับในร่างกาย

การศึกษารอยสักทางการแพทย์ส่วนใหญ่ จะศึกษาจากนักโทษในเรือนจำ ศึกษาจากผู้ป่วยทางจิตในโรงพยาบาล ผลการศึกษาแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการสักกับพฤติกรรมการใช้ความรุนแรงเพิ่มขึ้น ปัญหาทางด้านพฤติกรรมและอาชญากรรม แต่ปรากฏว่าผลการศึกษา นักเรียนชั้นมัธยมปลาย ทหารเกณฑ์ และผู้ประกอบการอาชีพอื่น ๆ ไม่พบความสัมพันธ์ดังกล่าว แต่ไปพบจากนักโทษในเรือนจำ ผู้ป่วยทางจิตและคนบางกลุ่ม เพราะฉะนั้นมันก็มีคำถามเหมือนตอนสมัยที่ผมทำวิจัยว่ามีหมอที่โรงพยาบาลสวนดอกเชียงใหม่ สรุปว่านักโทษในเรือนจำมีสติปัญญาดำกว่าคนทั่วไป รายงานนี้ไม่น่าเชื่อถือเพราะว่าไม่มีหลักฐานปรากฏว่านักโทษในเรือนจำมีสติปัญญาแตกต่างจากคนทั่วไปในสังคมส่วนใหญ่เท่าไร ตรงนี้ตอบไม่ได้ เช่นเดียวกับข้อสรุปของลอมโบโรโซ เมื่อร้อยปีที่แล้วที่บอกว่านักโทษมีลักษณะด้อยทางกรรมพันธุ์

การศึกษาทางด้านอาชญาวิทยาให้ความสำคัญกับลักษณะทางด้านร่างกายและรอยสักลดน้อยลง ยกเว้นผู้ที่ศึกษาทางด้านอาชญาวิทยามานุษยวิทยา ก็คือ CRIMINAL ANTHROPOLOGY ซึ่งเกิดมาจากนักวิทยาศาสตร์ในสาขาแพทย์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งวิธีการศึกษาจะใช้วิธีการทางคลินิก ซึ่งเป็นวิธีการที่มีประโยชน์ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด แต่ก็มีคำถามว่าถ้าเราจะแก้ปัญหาทางด้านนโยบายในเรือนจำ เราจะต้องตอบคำถามว่าการห้ามนักโทษไม่ให้สักมันมีผลดีผลเสียอย่างไร เช่นเดียวกับในประเทศแคนาดา ผมจะสรุปว่ารัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขของแคนาดากำลังประสบปัญหามาก เนื่องจากเมื่อปีค.ศ.2005 ได้เปิดให้เรือนจำ 6 แห่ง ซึ่งเป็นเรือนจำของรัฐบาลกลางมีร้านสักในเรือนจำให้บริการกับนักโทษได้ แต่ก็มีข้อจำกัดว่าห้ามสักเกินต้นคอหรือต่ำกว่ามือลงมา แล้วก็การสักที่เป็นเครื่องหมายของแก๊งค์หรือรูปโครงกระดูกห้าม ผลก็คือทำให้ นักโทษไม่ต้องไปลักลอบสัก และเป็นการป้องกันการติดเชื้อ HIV และโรคไวรัสตับอักเสบ ต่อมาก็มีแรงกดดันทางสังคมให้ปิดร้านสักในเรือนจำ ซึ่งขณะนี้ทางเว็บไซต์ของเรือนจำก็เปิดรับฟังความคิดเห็นของประชาชนซึ่งก็มีความคิดเห็นที่หลากหลายมาก ก็มีทั้งคนที่เห็นด้วยและไม่เห็นด้วยแต่แนวโน้มว่ารัฐบาลคงจะทนกระแสสังคมไม่ได้และในที่สุดก็จะห้ามไม่ให้มีร้านสักในเรือนจำ ในทำนองเดียวกันประเทศฝรั่งเศสแก้ปัญหาด้วยการอนุญาตให้สักได้ และแจกเข็มฉีดยาเพื่อไม่ให้มีการแพร่เชื้อ HIV กับโรคติดต่อระบาดในเรือนจำ ส่วนในสหรัฐอเมริกาไม่ปรากฏว่าอนุญาตให้สักได้ นโยบายทางด้านกฎหมาย พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กในประเทศไทยยังไม่ชัดเจนแต่ผมคิดว่าไม่ควรอนุญาตให้สักเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี กฎหมายในสหรัฐอเมริกาห้ามมิให้เด็กอายุต่ำกว่า 18 ปีสักและก็มีเว็บไซต์ที่บอกว่าถ้าคุณอยากจะสักคุณจะต้องทำอะไร และการควบคุมร้านที่ทำการสักให้ถูกต้องตามสุขลักษณะให้การสักมีกรรมวิธีที่ถูกต้อง และอีกเรื่องซึ่งเป็นรายงานการศึกษาของกุมารแพทย์ว่าคนที่ต้องการจะลบรอยสักมักได้รับการสักจากมือสมัครเล่นแต่ถ้าสักโดยมืออาชีพคุณภาพจะแตกต่างกันมากและผลที่เกิดจากการสักที่ไม่ได้สุลักษณะและไม่ได้มาตรฐานทำให้ผู้สักไม่พอใจรอยสักของตนเองและไปลบออกที่หลัง

2.) คุณรัตนะ คล้ายแพร (เจ้าของร้านสัก)

เจ้าของร้านสักลูกตาล เปิดกิจการร้านสักมาเป็นเวลา 10 ปี ประวัติการศึกษา จบการศึกษาระดับปริญญาตรีด้านวิศวกรรมศาสตร์ช่างกล ประสบการณ์ทำงานด้านงานช่างเครื่องจักรกล ในบริษัทรถยนต์ชื่อดังและบริษัทเอกชนหลายแห่ง รู้สึกเบื่อหน่ายงานที่ทำเพราะจะต้องตื่นแต่เช้าออกไปตอกบัตรทำงาน จึงตัดสินใจลาออกจากงาน ในคราวแรกคิดว่าจะออกมาเปิดอู่ซ่อมรถยนต์ตามความรู้ที่ได้เรียนมา วันหนึ่งได้พบกับเพื่อนซึ่งน้องชายของเพื่อนเปิดร้านสักจึงเริ่มสนใจในการสัก และสนใจเรียนอย่างเป็นเรื่องเป็นราว ฝึกฝีมือการสักอยู่หลายเดือน ยิ่งเรียนยิ่งชอบรู้สึกว่าเป็นศิลปะที่สวยงาม จากนั้นได้ลงทุนเปิดร้านสักโดยการสั่งซื้อเครื่องสักจากต่างประเทศ ราคาประมาณ 30,000 บาท

ประวัติความเป็นมาของการสักในประเทศไทย

การสักในเมืองไทยมีมานานแต่ปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนในสมัยสมเด็จพระนเรศวร เมื่อครั้งกอบกู้เอกราชโดยพระอาจารย์ธรรมโชติ เป็นผู้สักยันต์ เขียนยันต์ที่ฝ่า ให้ทหารกล้าพาดิตัวเพื่อให้เกิดความสีกเข้ม ต่อมาในยุคกรุงรัตนโกสินทร์มีหลักฐานปรากฏชัดเจนอีกครั้งในสมัยกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ท่านมีความสนใจในวิชาโหราศาสตร์ วิชาพระเวทย์ วิชาการสักยันต์เป็นอย่างมาก

จนกระทั่งปัจจุบัน วัยรุ่นนิยมสักกันมาก จากประสบการณ์การทำงานด้านการสักพบว่า ดารา นักร้อง มีอิทธิพลกับกลุ่มวัยรุ่นมาก เพราะวัยรุ่นจะนิยมสักเลียนแบบอย่างตามนักแสดงที่เขาชื่นชอบ เช่น คุณแอ๊ด วงคาราบาว คุณแบงค์ วงแคลส หรือนักร้องต่างประเทศ กระทั่งลายของอาจารย์สักชื่อดังที่สักเป็นลายอักขระ ก็นิยมสักกัน

สถิติการสักของวัยรุ่นปัจจุบัน พบว่า วัยรุ่นชายส่วนใหญ่ ร้อยละ 70 นิยมสักลายไทยอักขระ เก้ายอดนิยมในเรื่องของความเชื่อ ร้อยละ 30 นิยมสักลายกราฟฟิก สวยงามตามแฟชั่น ตรงข้ามกับผู้หญิง ร้อยละ 80 นิยมสักลายสวยงามตามแฟชั่น และร้อยละ 20 นิยมสักลายไทยอักขระ โดยภาพรวมบริเวณที่นิยมสักกันมากคือ บริเวณไหล่ ต้นแขน แอวด้านซ้าย เนินอก ส่วนใหญ่ลูกค้าที่เข้ามาสักที่ร้านลูกตาลจะเป็นผู้หญิง มากกว่าผู้ชาย มีบางส่วนที่จะมาขอลบรอยสักลายที่มาลบส่วนใหญ่จะเป็นลายชื่อแฟนเก่า หรือบางครั้งมาขอให้เพิ่มสักทับชื่อแฟนใหม่แทน ร้านลูกตาลจะเน้นความสะดวกเป็นสำคัญจะเปลี่ยนถุงมือ เข็มใหม่ และจุกสีใหม่ทุกครั้ง

ผลกระทบจากการสัก

สำหรับตัวเองหลงใหลในรอยสักจึงเริ่มสักด้วยตนเองตอนนี้ก็มีลายแทบจะทั้งตัว มีผลกระทบที่เกิดขึ้นคือ ไปว่ายน้ำที่สระว่ายน้ำสาธารณะ คนในสระส่วนใหญ่จะมองแบบ หวาดกลัว และเด็ก ๆ ที่มาเล่นน้ำเมื่อเห็นรอยสักตามร่างกายของผมนั้นก็จะร้องไห้ด้วยความกลัว จนในที่สุดเจ้าของสระว่ายน้ำก็บอกกับผมว่าขอให้ผมไม่มาที่นี่อีกเพราะจะทำให้ลูกค้าของสระกลัว

3.) นพ.อัครพล มุ่งนิรันดร์ อาจารย์ภาควิชาศัลยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

โครงการลบรอยสักนักเรียนโดยใช้เลเซอร์

โครงการร่วมมือระหว่างคณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาลเครือข่ายสหวิทยาการแห่ง ราชบัณฑิตยสภา หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ และสาธารณสุขจังหวัดสระแก้ว

- เพื่อลบรอยสักในเด็กนักเรียนที่มีความต้องการลบรอยสัก แต่ไม่สามารถทำการลบรอยสักได้

รูปแบบการดำเนินการ

- การสอบถามทางจิตเวชในผู้ป่วยที่ตัดสินใจทำและลบรอยสัก (เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถามแรงงูใจในการลบรอยสัก, แบบทดสอบ EQ, และแบบทดสอบ SDQ: strength&weakness questionnaire)
- การบริการทางการแพทย์, และ การเก็บข้อมูลรอยสักจากภาพถ่าย
- สถานที่ลบรอยสัก: โรงพยาบาลวังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว
- ผู้ถูกลบรอยสัก: เด็กนักเรียนในจังหวัดสระแก้วที่มีความประสงค์จะลบรอยสัก

จำนวนผู้ลบรอยสักแยกตามเพศ

▶ จำนวนเด็กหญิง	14	คน	▶ จำนวนเด็กชาย	105	คน
-----------------	----	----	----------------	-----	----

ผู้ที่ทำการสักให้ผู้ป่วย/วิธีการที่เด็กทำการสัก

▶ สักเอง	43	คน	▶ เพื่อนสักให้	42	คน
▶ รุ่นพี่	14	คน	▶ ญาติ	14	คน
▶ คนรู้จัก	4	คน	▶ ร่างทรง	2	คน

สถานที่ ที่เด็กนิยมสัก

1. บ้าน	75	คน
2. โรงเรียน	30	คน
3. วัด	8	คน
4. สถานที่อื่น ๆ	6	คน

ผลกระทบที่เกิดขึ้นภาวะแทรกซ้อนหลังการสัก

1. แผลบวมแดง	43	คน
2. คัน	27	คน
3. ติดเชื้อ	7	คน
4. แผลหายช้า	9	คน
5. อื่นๆ	3	คน

ภายหลังโรงพยาบาลจัดโครงการแก้ไขโดยการลบรอยสักด้วยเลเซอร์

สาเหตุที่ตัดสินใจสัก

ตามเพื่อน	70	คน	โก้เก๋	30	คน
แนวใหม่	6	คน	นึกครึ้ม	2	คน
ชอบเจ็บ	1	คน	ชอบโชว์	3	คน
ชายชาตรี	1	คน	ทำให้เป็นที่ยอมรับ	5	คน
อื่น ๆ	6	คน			

สาเหตุการตัดสินใจลบรอยสัก สามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

มีปัญหาในการทำงาน ทำตามครู ทำตามญาติพี่น้อง มีปัญหาในการเรียนต่อ
ทำตามเพื่อน อับอาย มีอาการไม่พึงประสงค์ รอยสักไม่ถูกใจ ทำตามเพื่อนต่างเพศ

สรุปปัญหาการลักในเด็กนักเรียน

- สามารถลักได้ง่าย ภายในบ้าน/โรงเรียน ราคาไม่แพง
- ลักโดยผู้ใกล้ชิด สัมผัสเล่น โดยไม่ระวังภาวะแทรกซ้อนที่จะเกิดขึ้น
- แรงจูงใจในการลักมาจากผู้ใกล้ชิดเด็ก โดยเฉพาะเพื่อน
- แรงจูงใจในการลบบรรยายลักมาจากคุณครู ญาติพี่น้อง และความกังวลเกี่ยวกับการทำงานในอนาคต

การระดมความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากผู้เข้าร่วมการสัมมนาทางวิชาการ

“รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม”

ประเด็นการแสวงหามาตรการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวเมื่อกลับสู่สังคม

นายแพทย์จอห์น เลอวิทย์วรพงศ์ : ผู้อำนวยการทัณฑสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์

1. เห็นด้วยกับการจัดสัมมนาในครั้งนี้ที่เป็นการหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำ แทนที่จะรอให้เกิดปัญหาขึ้นแล้วค่อยมาแก้ไข ซึ่งถือเป็นการแก้ที่ปลายเหตุ ทั้งนี้จากสถิติของทัณฑสถาน โรงพยาบาลราชทัณฑ์ พบว่าจำนวนผู้ต้องขังที่ลักร่างกายที่มีการเก็บข้อมูลและทำวิจัยของ คุณพิมพรรณ รัตนวิเชียร เรื่อง ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรอยสักของผู้ต้องขัง ในปี 2541 ไม่ได้แตกต่างกับการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอุปสรรคในการลัก เช่น เข็มเย็บผ้า และหมึกไม่ได้เป็นสิ่งของต้องห้ามของเรือนจำ เพราะฉะนั้นเจ้าหน้าที่ของเรือนจำไม่สามารถป้องกันหรือแก้ไขปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำได้เท่าที่ควร

ฉะนั้นเรือนจำจะต้องหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหานี้หลายมาตรการ เช่น

- 1) คัดเลือกผู้ต้องขังที่มีรอยสักบนร่างกายทั้งตัวและได้รับผลกระทบจากการลักร่างกายเมื่อออกไปจากเรือนจำ เช่น เรื่องการสมัครงาน การยอมรับของคนในสังคมและการติดเชื้อมาพูดคุยและเล่าประสบการณ์ให้ผู้ต้องขังเข้าใจใหม่ เพื่อให้ผู้ต้องขังเข้าใจและเกรงกลัวผลกระทบที่จะได้รับจากการลักร่างกาย
- 2) ให้ข้อมูล ความรู้กับผู้ต้องขังว่าการลักลอบลักในเรือนจำโดยให้เพื่อนผู้ต้องขังเป็นคนสักให้ โดยไม่ใช่มืออาชีพ เป็นมือสมัครเล่น อาจส่งผลต่อผิวหนังที่สักในเรื่องของเม็ดสีที่มีการกระจายไม่เท่ากัน เมื่อจะลบบรรยายลักออกก็จะทำได้ยากกว่าที่ให้มีอาชีพสักให้

นายสรสิทธิ์ จงเจริญ : ผู้บัญชาการเรือนจำพิเศษธนบุรี

มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบสักร์เรือนจำ ที่ปฏิบัติ คือ

- 1) ใช้มาตรการป้องปราม โดยสืบหาว่าใครเป็นอาจารย์สัก แล้วขึ้นบัญชีไว้ ให้เจ้าหน้าที่เรือนจำไปพูดคุย ตักเตือนคนที่ไปอาจารย์สัก ไม่ให้ลักลอบสักร์ให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆ ในเรือนจำ หากฝ่าฝืนจะลงโทษอาจารย์สัก
- 2) ใช้การจดบันทึก และถ่ายรูปรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้ามาในเรือนจำ ว่ามีรอยสักจำนวนเท่าไร และให้เจ้าหน้าที่ของเรือนจำสุ่มตรวจรอยสักของผู้ต้องขังว่ามีเพิ่มขึ้นหรือไม่ หากมีเพิ่มขึ้นก็จะลงโทษ
- 3) สร้างกิจกรรมที่ชดเชย หรือเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ต้องขังจากการสักร่างกาย เช่น การวาดภาพ แผ่นผ้าลาย ฯลฯ
- 4) การเปิดวิทัศนให้ผู้ต้องขังดูเกี่ยวกับอันตรายของการสักร่างกาย เช่น การติดเชื้อ การไม่ได้รับพิจารณาเข้าทำงาน ฯลฯ เพื่อให้ผู้ต้องขังคิดให้ดีกว่าที่จะสัก
- 5) เปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังสามารถเพ้นร่างกายได้(เป็นการเพ้นที่สามารกลบได้) เพื่อเป็นทางออกให้กับผู้ต้องขังได้มีทางออกหากต้องการสัก เพราะการเพ้นสามารถลบได้ เมื่อผู้ต้องขังไม่ต้องการ

นายคงกริช พรคงวัช : เรือนจำพิเศษธนบุรี

- 1) ควรมีการนำรูปแบบของการสักร่างกายในอดีตมาใช้กับผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำ ที่ใช้รอยสักเป็นเครื่องแสดงว่าผู้ต้องขังรายนั้นกระทำผิดซ้ำ เป็นเสมือนการตีตรา เพื่อให้คนทั่วไปทราบว่าเข้าเรือนจำมาหลายครั้งแล้ว โดยเพิ่มเป็นขีด ที่ทำให้รู้ว่ายังมีรอยสักมากเท่าไร แสดงว่าติดคุกมาหลายครั้ง(ทำเหมือนอดีตที่จะเพิ่มรอยสัก เมื่อกระทำผิดซ้ำ)
- 2) เห็นว่าควรมีการเปิดให้มีการสักภายในเรือนจำ เพราะถือเป็นสิทธิส่วนบุคคล เป็นความชอบที่ผู้ต้องขังสามารถทำได้บนร่างกายของตนเอง

นางทองใบ กิ่งแก้ว : หัวหน้ากลุ่มงานพัฒนาระบบด้านทัณฑปฏิบัติ กรมราชทัณฑ์

ควรมีการจัดกิจกรรมที่จะเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ต้องขัง โดยเฉพาะผู้ต้องขังวัยหนุ่ม ที่เป็นกลุ่มวัยรุ่น มีความสุนทรีภาพทางอารมณ์ นิยมลักลอบสักร์ตามร่างกายขณะอยู่ในเรือนจำ มาเป็นการจัดกิจกรรมให้ผู้ต้องขังสักลงบนรองเท้าฟองน้ำ หรือที่เรียกว่า “ศิลปะบนฝ่าเท้า” ซึ่งการที่ผู้ต้องขังสักบนรองเท้าฟองน้ำก็ถือว่าเป็นการผ่อนคลายความเครียด เป็นการใช้เวลาว่างๆ

ให้เป็นประโยชน์ และไม่เกิดโทษในอนาคตเช่นเดียวกับการสักบนร่างกาย ที่ว่าหากสักลงไปแล้ว
เมื่อจะลบก็ยาก และเสียค่าใช้จ่ายสูง

นายพงษ์มิตร ประเสริฐสกุล : ผู้อำนวยการพัฒนาสถาบันบำบัดพิเศษจังหวัดปทุมธานี

1) ผู้บัญชาการเรือนจำควรใช้มาตรการในการควบคุมที่เข้มงวด ห้ามไม่ให้มีการ
ลักลอบสักในเรือนจำ และมีบทลงโทษที่รุนแรงหากพบว่ามีการลักลอบสักภายในเรือนจำ เพื่อเป็น
การป้องปรามไม่ให้ผู้ต้องขังกล้าลักลอบสัก

2) เรือนจำ ไม่ควรเปิดเสรีให้มีการสักในเรือนจำ

นายรัชชัย ชัยวัฒน์ : ผู้บัญชาการเรือนจำพิเศษพัทยา

1) เรือนจำควรให้ความสำคัญกับการแก้ไขปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ โดย
ให้เจ้าหน้าที่คัดกรองและตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังว่าแรกเข้ามาในเรือนจำมีจำนวนกี่แห่ง และให้
เจ้าหน้าที่เรือนจำตรวจทุกเดือน หากพบว่ามียอยสักเพิ่มก็ใช้วิธีการลงโทษรุนแรง

2) ควรมีการจัดโครงการเพื่อรณรงค์และป้องกันการสักภายในเรือนจำ เช่น ที่
เรือนจำพิเศษพัทยา ได้จัดโครงการ “มั่นใจกายไม่มีรอยสัก” เมื่อปี พ.ศ.2548 โดยรับผู้ต้องขังที่ไม่มี
รอยสัก เข้าร่วมโครงการ พบว่าผู้ต้องขังทุกคนที่เข้าร่วมโครงการไม่มีรอยสักบนร่างกาย โดย
โครงการนี้เน้นการป้องกันคนที่ไม่มียอยสัก ไม่ให้มีรอยสักขณะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

นางพิมพ์พรรณ รัตนวิเชียร : หัวหน้าฝ่ายบริหารทั่วไป ทักษสถานโรงพยาบาลราชทัณฑ์

เน้นการอบรมให้ความรู้กับเด็กและเยาวชนทราบถึงผลกระทบจากการสัก เพื่อให้
ผู้ที่ต้องการจะสักคิดให้ดีๆ ก่อนสัก

นายรัชฎ์ พิเศษผล : นักวิชาการอบรมและฝึกวิชาชีพ บ้านกรุณา กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ใช้มาตรการในการป้องกัน โดยมีการตรวจทุกเดือน แต่พบว่าเด็กและเยาวชนก็ไม่
เกรงกลัว เพราะโทษไม่รุนแรง อีกทั้งอุปกรณ์ในการสักก็สามารถใช้หมึกแห้งสักได้ จึงทำให้การสัก
ในสถานพินิจยังไม่สามารถแก้ไขได้

นางสาวบุศรา เพชรประเสริฐ : นักสังคมสงเคราะห์ กรมสุขภาพจิต

ควรมีการเปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังหรือเยาวชนที่ต้องการสัก มาแจ้งกับเจ้าหน้าที่ ก่อนว่าต้องการสัก และให้รวมกลุ่มกันพูดคุยกับนักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ก่อน

นางปราณีต โพนทอง : ผู้อำนวยการกองบริการทางการแพทย์ กรมราชทัณฑ์

เรือนจำควรอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องการสัก ผลกระทบจากการสักโดยอาจ เป็นการยกตัวอย่างผู้ต้องขังที่สักร่างกายแล้วได้รับผลกระทบจากการสัก เช่น ติดเชื้อ ไม่มีงานทำ ฯลฯ ซึ่งการอบรมให้ความรู้ต้องทำอย่างต่อเนื่อง ต่อย้ำให้ผู้ต้องขังพิจารณาถี่ถ้วนก่อนที่จะสัก

นายแพทย์อัศรพล มุ่งนิรันดร์ : อาจารย์ภาควิชาสัตยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ ศิริราชพยาบาล

ควรมีการนำผู้ต้องขังที่มีแนวโน้มว่าจะสักร่างกาย มาเข้ากลุ่ม พูดคุยให้ทราบถึง เรื่องรอยสัก ผลกระทบจากการสัก ฯลฯ ที่อาจส่งผลทำให้รอยสักลดลงเพราะผู้ต้องขังบางคน ที่ ต้องการสัก บางครั้งไม่ได้เกิดจากความชอบหรือความต้องการของตัวเอง แต่เพราะตามเพื่อน หรือ ต้องการให้เพื่อนยอมรับ

นางสาวพรพิตร นรภูมิพิภรณ์ : ผู้อำนวยการสำนักพัฒนาวิทยา

กรมราชทัณฑ์ไม่ควรอนุญาตให้มีการสักในเรือนจำ แต่หากจะมีการอนุญาตให้มีการสักในเรือนจำ จะต้องมีการกระบวนการในการพิจารณาของทางเรือนจำ เช่น มีการนำผู้ต้องขังที่ ต้องการสักไปทดสอบทางจิต ว่าชอบ ต้องการสักจริงๆ ยอมรับว่าจะต้องมีรอยสักติดตัวไปตลอด ชีวิต รวมทั้งมีการเข้าอบรมก่อนที่สัก ถ้ายืนยันว่าจะสักก็ค่อยอนุญาตให้สักได้

บทที่ 5

สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ เพื่อศึกษาทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สักร่างกายเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม และแสวงหามาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม และผลจากการศึกษาวิจัยจะนำไปสร้างหลักสูตรในการอบรมให้ความรู้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ในการป้องกันการลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ

โดยวิธีการศึกษาดำเนินการโดยใช้แบบสอบถามเก็บข้อมูลจากประชากรจำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ ประชาชน จำนวน 400 คน ผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ จำนวน 420 คน และเจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน 120 คน รวมทั้งมีการสัมภาษณ์เพื่อจัดทำกรณีศึกษา (Case Study) จำนวน 5 รายที่เป็นอาจารย์สัก และผู้ต้องขังที่ได้รับผลกระทบในด้านต่าง ๆ จากการสักร่างกายในเรือนจำ ซึ่งคณะวิจัยได้สรุปผลการศึกษาโดยแบ่งข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 สรุปผลการศึกษาจากประชาชน**ส่วนที่ 1.1** ข้อมูลส่วนบุคคลของประชาชนทั่วไป

จากข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน พบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 66.2 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ร้อยละ 47.3 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 43.0 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 59.8 นับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 95.3 ประกอบอาชีพรับราชการ ร้อยละ 25.8 กำลังศึกษา ร้อยละ 19.0 โดยมีรายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน ซึ่งกลุ่มที่ไม่มีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก มีร้อยละ 54.0 ส่วนร้อยละ 46.0 มีญาติหรือคนรู้จักต้องโทษจำคุก แต่ส่วนใหญ่เคยเข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำ ร้อยละ 52.3 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 85.5 ไม่มีรอยสักตามร่างกาย แต่มีคนใกล้ชิดที่มีรอยสัก ถึงร้อยละ 64.8

ส่วนที่ 1.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย

สำหรับความรู้สึกต่อการสักร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 34.3 ไม่ต้องการให้สักและคิดว่าเป็นเรื่องของแฟชั่น ร้อยละ 32.5 แต่ไม่เห็นด้วยที่จะมองว่าคนที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม ร้อยละ 62.8 แต่อย่างไรก็ตามก็ไม่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ ร้อยละ 44.0 ในขณะที่ร้อยละ 36.0 เห็นด้วยถ้าสักในบริเวณที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ และเห็นว่าการที่เรือนจำมีกฎระเบียบห้ามมิให้ผู้ต้องขังสัก

ร่างกายเป็นสิ่งที่เหมาะสมแล้ว ถึงร้อยละ 82.0 เพราะถึงแม้ว่า ร้อยละ 29.2 จะรู้สึกว่าการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ยังมีอีกส่วนหนึ่งรู้สึกว่าผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายเป็นคนที่น่ากลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ร้อยละ 28.2 และมองว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 78.8 ซึ่งปัจจุบันยังไม่แน่ใจว่าสังคมยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ได้หรือไม่ ร้อยละ 51.8 ส่วนร้อยละ 37.0 คิดว่าสังคมในปัจจุบันยังไม่ยอมรับ

สำหรับความคิดเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างจะอนุญาตหรือไม่ หากคนในครอบครัวขออนุญาตสักร่างกาย พบว่า ร้อยละ 71.8 ไม่อนุญาตเพราะดูไม่สะอาดและสังคมไทยในปัจจุบันยังไม่ยอมรับ หากงานทำลำบากและอาจติดเชื้อ ส่วนที่อนุญาตร้อยละ 28.3 เพราะหากสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ก็อนุญาต และเห็นว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่จะตัดสินใจ และ ร้อยละ 74.3 เห็นว่าไม่ควรมองบุคคลว่าเป็นคนดีหรือไม่ดีจากการมีรอยสัก อย่างไรก็ตามกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 45.0 ยังไม่แน่ใจว่าคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่จะเคยถูกจำคุกมาก่อนหรือไม่

ในส่วนของผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย พบว่า ร้อยละ 71.8 จะไม่มีการสมัครงานถึงร้อยละ 43.1 เพราะหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนไม่รับผู้ที่มีรอยสักเข้าทำงาน รองลงมาร้อยละ 26.0 เห็นว่ารอยสักมีผลทำให้สังคมไม่ยอมรับ และร้อยละ 22.9 เห็นว่ารอยสักเป็นการตีตราว่าเคยถูกจำคุกมาก่อน ดังนั้นจึงเห็นว่าเรือนจำไม่ควรอนุญาตให้การสักร่างกายของผู้ต้องขังเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ถึงร้อยละ 74.3 เนื่องจากอาจเกิดการติดเชื้อโรคร้ายแรงต่าง ๆ ระหว่างกัน และสังคมไม่ยอมรับเพราะดูน่ากลัว ไม่สะอาด และไม่มีเหตุผลความจำเป็นที่ต้องเปิดให้การสักเป็นสิ่งที่ถูกต้องและเอื้อประโยชน์ให้กับผู้ต้องขังมากเกินไป ในขณะที่ร้อยละ 25.8 เห็นว่าควรเปิดให้สักอย่างถูกต้อง เนื่องจากเพื่อความปลอดภัยที่ทางเรือนจำจะดูแลป้องกันให้การสักมีความสะอาด ปลอดภัย และไม่ต้องลักลอบสัก ง่ายต่อการควบคุม และเห็นว่าการห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำไม่ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ร้อยละ 63.0 เพราะถือว่าเป็นผู้ต้องขังที่ถูกควบคุมตามกฎหมายอยู่ในเรือนจำ ฉะนั้นต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบที่ทางเรือนจำกำหนดไว้

ส่วนที่ 1.3 ข้อเสนอแนะของประชาชนต่อการป้องกันปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ เห็นควรรณรงค์ให้ความรู้ ให้ข้อมูลถึงผลกระทบในทางลบที่จะเกิดขึ้นจากการสักร่างกาย และสร้างค่านิยมที่ถูกต้อง และควรมีบทลงโทษทางวินัยที่รุนแรงและเพิ่มบทลงโทษให้มากขึ้น และหมั่นตรวจรอยสักตามร่างกายผู้ต้องขังเป็นประจำว่าเพิ่มขึ้นจากเดิมหรือไม่

ส่วนที่ 2 สรุปผลการศึกษาจากเจ้าหน้าที่เรือนจำ

ส่วนที่ 2.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่เรือนจำ

จากข้อมูลส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่เรือนจำ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย ร้อยละ 93.3 มีอายุระหว่าง 41-50 ปี ร้อยละ 38.3 จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี ร้อยละ 56.7 และสมรสแล้ว

ร้อยละ 78.4 มีอัตราเงินเดือนมากกว่า 20,001 บาทขึ้นไป ร้อยละ 30.8 ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการระดับ 5 ร้อยละ 47.5 และมีอายุราชการ 21-30 ปีถึงร้อยละ 39.2 ปฏิบัติหน้าที่ในฝ่ายควบคุมและรักษาการณ์ ร้อยละ 60.9 และเคยผ่านประสบการณ์ทำงานในเรือนจำอื่น ๆ มาแล้วอย่างน้อย 1 แห่ง ร้อยละ 44.2

เจ้าหน้าที่เรือนจำ ส่วนใหญ่มีคนรู้จักหรือคนในครอบครัวที่มีรอยสัก ร้อยละ 59.2 โดยส่วนใหญ่เป็นกลุ่มเพื่อนหรือญาติ ๆ และเคยพบเห็นการสักในเรือนจำถึงร้อยละ 63.3 ซึ่งคิดว่าผู้ต้องขังส่วนใหญ่ที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุมถึงร้อยละ 81.6 เนื่องจากการสร้างกลุ่มแก๊งในเรือนจำและชอบทำตัวเป็นข่าใหญ่ ร้อยละ 49.0 และชอบกระทำความผิดวินัยไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของเรือนจำ ร้อยละ 20.4 โดยสาเหตุของปัญหาภายในเรือนจำที่ทำให้ผู้ต้องขังลักลอบลักประกอบด้วยการควบคุมของเจ้าหน้าที่ไม่สามารถดูแลครอบคลุมทุกพื้นที่ในเรือนจำทำให้เกิดการลักลอบสักได้ง่าย ร้อยละ 28.9 และบทลงโทษยังไม่รุนแรงทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว ร้อยละ 27.7 นอกจากนี้ยังขาดระบบในการตรวจสอบรอยสักและไม่มีการทำประวัติหรือไม่ได้ตรวจสอบรอยสัก ร้อยละ 16.3 ขาดการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้หรืออบรมผู้ต้องขังถึงผลเสียที่เกิดจากการสัก ร้อยละ 12.3

ช่วงเวลาที่ผู้ต้องขังลักลอบสักในเรือนจำ ส่วนใหญ่เป็นช่วงเวลากลางวัน ร้อยละ 42.5 โดยสักบริเวณราวตากผ้ามากที่สุดร้อยละ 35.3 รองลงมาคือบริเวณมุดอก จุกอับในเรือนจำ ร้อยละ 33.3 ส่วนการลักลอบสักในช่วงกลางคืน ร้อยละ 37.5 หลังขึ้นเรือนนอนจะลักลอบนำอุปกรณ์การสักขึ้นไปเพื่อสักบนห้อง เพราะไม่มีเจ้าหน้าที่และขึ้นเรือนนอนเร็วทำให้มีเวลาว่างมาก ลวดลายที่ผู้ต้องขังนิยมสักในเรือนจำ ส่วนใหญ่คือรูปสัตว์ร้อยละ 25.5 เช่น มังกร เสือ ปลาคราฟ ฯลฯ รองลงมาคือลายกราฟฟิค ร้อยละ 17.3 และลายโมเดิร์น ร้อยละ 15.0

ในระยะเวลาที่ผ่านมาเรือนจำมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก ร้อยละ 78.3 แต่ส่วนใหญ่เป็นการชี้แจงในเรื่องกฎระเบียบถึงข้อห้ามในการสัก แต่ยังไม่มีการอบรมที่มีลักษณะเฉพาะจึงทำให้ผู้ต้องขังยังขาดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยส่วนใหญ่ผู้ต้องขังมีวิธีการดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพมาใช้ในการสัก ร้อยละ 61.6 เช่น เข็มเย็บผ้า สปริงไฟแช็ค มุ้งลวด ไม้ที่ทำด้ามจับ ฯลฯ รองลงมานำเข้ามากับผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอก ร้อยละ 21.5 เนื่องจากการออกไปทำงานสาธารณะภายนอกเรือนจำสามารถติดต่อหาหมีกมาใช้ในการสักได้ นอกจากนั้นอาจลักลอบนำเข้ามาเก็บของฝากญาติผู้ต้องขังทางพัสดุ ร้อยละ 10.5 สำหรับวิธีการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักส่วนใหญ่จะถูกลงโทษทางวินัย ร้อยละ 55.8 โดยบทลงโทษคือการงดเยี่ยมญาติ ร้อยละ 35.8 รองลงมา ร้อยละ 20.8 คือการลดชั้น และในจำนวนเท่ากัน คือการงดเลื่อนชั้นและภาคทัณฑ์ ส่วนการลงโทษสถานเบา คิดเป็นร้อยละ 44.2 เช่น ว่ากล่าวตักเตือน การฝึกระเบียบแถว ฯลฯ

ส่วนที่ 2.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างกายของเจ้าหน้าที่เรือนจำ

ในประเด็นเรื่องการห้ามผู้ต้องขังสักในเรือนจำ เจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่ เห็นด้วย ร้อยละ 85.8 เนื่องจากเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ต้องขังเองเมื่อพ้นโทษไปอยู่ร่วมกับสังคมภายนอก ร้อยละ 43.7 รองลงมาเพื่อป้องกันการติดเชื้อโรคต่าง ๆ ร้อยละ 24.3 เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการควบคุมผู้ต้องขังและป้องกันการเลียนแบบพฤติกรรมระหว่างผู้ต้องขัง และเห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 68.3 และไม่แน่ใจว่าสังคมจะยอมรับผู้ที่สักตามร่างกายได้หรือไม่

สำหรับผลกระทบของผู้ต้องขังที่สักร่างกาย ร้อยละ 40.2 เห็นว่ามีผลต่อการสมัครงาน รองลงมา ร้อยละ 29.9 เห็นว่าการสักทำให้สังคมไม่ยอมรับและร้อยละ 28.6 เห็นว่าเป็นการตีตราว่าเคยถูกจำคุก ดังนั้นจึงเห็นว่าเรือนจำไม่ควรอนุญาตให้สักในเรือนจำ ถึงร้อยละ 82.5 และเห็นว่าการห้ามผู้ต้องขังสักร่างกายเป็นสิ่งที่ไม่ขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน ร้อยละ 75.8

ปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังจึงเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข ร้อยละ 38.6 เพราะทำให้เรือนจำประสบปัญหาต่าง ๆ ตามมาถึงร้อยละ 93.3 คือ เกิดค่านิยมในการเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง ร้อยละ 36.0 เกิดการติดเชื้อผิวหนังอักเสบ ร้อยละ 29.2 ทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษทางวินัย ร้อยละ 17.2 เกิดปัญหาในด้านการควบคุม ร้อยละ 15.0 และมีเรื่องผลประโยชน์ที่เกิดจากการจ้างสัก การจ้างการลักลอบนำหมึกเข้าเรือนจำ ฯลฯ

ส่วนเหตุผลที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่ทราบ ร้อยละ 39.7 และตรวจสอบได้ยากว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ ร้อยละ 38.0 เพราะโดยส่วนใหญ่ไม่มีการทำประวัติเกี่ยวกับรอยสักก่อนเข้าเรือนจำและขาดระบบการตรวจสอบ ร้อยละ 36.6 เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอและมีผู้ต้องขังเข้าใหม่จำนวนมากในแต่ละวัน ซึ่งเจ้าหน้าที่ส่วนใหญ่เห็นว่าเหตุผลที่ผู้ต้องขังนิยมสัก เนื่องจากเป็นพฤติกรรมการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ ร้อยละ 25.1 และต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังด้วยกันยอมรับ ร้อยละ 24.0 เป็นแฟชั่นในเรือนจำ ร้อยละ 17.0 และต้องการระบายความเครียด ร้อยละ 12.2

รูปแบบการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำ ส่วนใหญ่ร้อยละ 64.2 เห็นว่าควรมีบทลงโทษที่รุนแรง เช่น การลดชั้น การงดเยี่ยมญาติ และการไม่ได้สิทธิลดวันต้องโทษจำคุก การขังเดี่ยว การย้ายเรือนจำ การงดเลื่อนชั้น การใส่เครื่องพันธนาการ ส่วนการลงโทษที่ไม่รุนแรง ร้อยละ 35.8 เห็นว่าควรมีการอบรมเกี่ยวกับผลเสียจากการสร้างกาย

ส่วนที่ 2.3 ข้อเสนอแนะของเจ้าหน้าที่เรือนจำต่อการป้องกันปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ

สำหรับปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ พบว่า ร้อยละ 70.8 เห็นว่าเป็นปัญหาที่แก้ไขได้ โดยควรมีบทลงโทษที่รุนแรงต่อผู้ที่ลักลอบสัก ร้อยละ 28.2 และร้อยละ 65.8 เห็นว่าต้องลงโทษอย่างรวดเร็ว ทันทีเพื่อเป็นการข่มขู่ยังให้ผู้ต้องขังอื่น ๆ ไม่กล้าที่จะลักลอบสัก นอกจากนั้น

ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ต้องให้ความสำคัญในการแก้ไขปัญหา ร้อยละ 26.0 และควรมีมาตรการป้องกันการลักลอบนำอุปกรณ์ที่ใช้ในการสักเข้ามาในเรือนจำ ร้อยละ 20.0

ส่วนแนวทางในการป้องกันการลักลอบสักเห็นว่าเรือนจำควรมีการตรวจค้นและยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก ร้อยละ 33.7 และควรมีการอบรมประชาสัมพันธ์เผยแพร่ความรู้ถึงผลเสียที่จะเกิดขึ้นจากการสักร่างกาย ร้อยละ 19.9 และดำเนินการทางวินัยกับผู้ต้องขังที่ลักลอบสักทั้งผู้ที่รับจ้างสัก และผู้ที่ลักลอบสักร่างกาย จึงควรมีการแก้ไขกฎหมายให้ความผิดเกี่ยวกับการลักลอบสักมีมาตรฐานการลงโทษที่ชัดเจน เป็นไปในแนวทางเดียวกันมากกว่าเป็นเรื่องของดุลยพินิจ ซึ่งทำให้เรือนจำแต่ละแห่งลงโทษมากน้อยแตกต่างกัน

นอกจากนั้นทุกเรือนจำควรมีการทำบันทึกประวัติผู้ต้องขังแรกเกี่ยวกับรอยสัก เพื่อสามารถตรวจสอบรอยสักว่ามีเพิ่มขึ้นหรือไม่ เป็นประจำทุก 6 เดือน เพื่อเป็นการยับยั้งมิให้ผู้ต้องขังกล้าลักลอบสัก และกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเห็นว่าควรจัดให้มีการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่ โดยมีหลักสูตรเกี่ยวกับ “อันตรายของการสักร่างกายในเรือนจำ”

ส่วนที่ 3 สรุปผลการศึกษาจากผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ

ส่วนที่ 3.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องขัง

จากข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ พบว่า ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-30 ปี จบการศึกษาในระดับประถมศึกษา ร้อยละ 45.0 มีสถานภาพโสด ร้อยละ 52.6 และยังไม่มียศ นักราชบัณฑิต ร้อยละ 91.7 มีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ ร้อยละ 34.8 รองลงมาอยู่ในเขตกรุงเทพและปริมณฑล ร้อยละ 25.7 ประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป ร้อยละ 49.0 โดยมีรายได้ประมาณ 5,001-10,000 บาทต่อเดือน ซึ่งมีรายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่ายในครอบครัว ร้อยละ 74.5

ในวัยเด็กพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 50.5 ซึ่งความสัมพันธ์ในครอบครัวมีความอบอุ่นรักใคร่กันดี ร้อยละ 62.1 ส่วนใหญ่สนิทกับมารดามากที่สุด ร้อยละ 43.5 โดยสภาพแวดล้อมที่พักอาศัยก่อนต้องโทษอยู่ในเมือง ร้อยละ 32.2 พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับอบายมุขส่วนใหญ่จะสูบบุหรี่ ร้อยละ 21.9 รองลงมาดื่มสุรา ร้อยละ 18.3 คบเพื่อนเกเร ร้อยละ 17.8 และในจำนวนเท่ากัน ร้อยละ 17.1 มีพฤติกรรมเที่ยวกลางคืนและเสพยาเสพติด

ประวัติการกระทำผิด ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ไม่เคยมีประวัติการกระทำผิดจากสถานพินิจ ร้อยละ 65.0 ในช่วงที่เป็นเด็กและเยาวชน ซึ่งการกระทำผิดครั้งนี้ถูกจำคุกในฐานความผิดเกี่ยวกับพบบ.ยาเสพติดให้โทษ ร้อยละ 42.9 รองลงมาเป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ร้อยละ 33.3 ซึ่งร้อยละ 76.4 เป็นนักโทษเด็ดขาดซึ่งศาลตัดสินคดีเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โดยส่วนใหญ่มีกำหนดโทษประมาณ 3-10 ปี ร้อยละ 40.0 และกระทำผิดเป็นครั้งแรก ร้อยละ 55.0 และทำผิดเป็นครั้งที่ 2 ร้อยละ 22.6 ซึ่งถูกคุมขังในเรือนจำมาเป็นระยะเวลาเกิน 2 ปี ร้อยละ 38.8 ระหว่างอยู่ในเรือนจำไม่เคยถูกลงโทษทาง

วินัยในเรือนจำร้อยละ 59.8 ในขณะที่ผู้ต้องขังที่เคยมีประวัติการถูกลงโทษทางวินัยในเรือนจำ มีร้อยละ 40.2 โดยทำผิดเกี่ยวกับการทะเลาะวิวาทมากที่สุด ร้อยละ 43.8 รองลงมาคือการลักลอบลัก ร้อยละ 32.5 แสดงให้เห็นว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำโดยส่วนใหญ่หลุดรอดจากการถูกลงโทษทางวินัยเนื่องจากเจ้าหน้าที่จับไม่ได้

ส่วนที่ 3.2 ประวัติการสักร่างกายในเรือนจำ

ผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำ ร้อยละ 50.7 สักร่างกายทั้งจากข้างในและนอกเรือนจำ ส่วนร้อยละ 49.3 สักแต่ข้างในเรือนจำเท่านั้น ซึ่งกลุ่มที่สักข้างนอกเรือนจำ พบว่า ส่วนใหญ่สักครั้งแรกนอกเรือนจำในช่วงอายุ 16-20 ปีร้อยละ 49.3 ส่วนการเข้ามาอยู่ในเรือนจำสักครั้งแรกในช่วงอายุไม่เกิน 20 ปีเช่นเดียวกัน สำหรับลวดลายที่สักส่วนใหญ่เป็นรูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ฟ มังกร เสือ ฯลฯ ร้อยละ 18.2 รองลงมามีจำนวนใกล้เคียงกัน คือร้อยละ 14.4 สักลายโมเดิร์น ร้อยละ 9.9 สักลายไม้เลื้อย และร้อยละ 9.3 สักเป็นชื่อบุคคล เช่น ชื่อแฟน ชื่อบิดามารดา ชื่อเพื่อน ฯลฯ ซึ่งจำนวนรอยสักในร่างกายที่พบ ร้อยละ 37.9 จะสักจำนวน 2-5 แห่ง รองลงมาร้อยละ 24.5 สักจำนวน 6-10 แห่งและร้อยละ 19.3 สักมากกว่า 10 แห่งในขณะที่ร้อยละ 9.3 สักทั้งตัว

ในส่วนของการใช้จ่ายในการสัก ส่วนใหญ่สักฟรีไม่เสียค่าใช้จ่าย ร้อยละ 69.7 เนื่องจากเพื่อนผู้ต้องขังด้วยกันสักให้ รองลงมาร้อยละ 18.5 ให้ค่าตอบแทนเป็นบุหรี่ ร้อยละ 18.5 ร้อยละ 6.9 ให้เป็นสิ่งของตอบแทน เช่น กาแฟ คอफीเมท ส่วนร้อยละ 2.8 ให้เงินตอบแทนประมาณ 200-3,000 บาทขึ้นอยู่กับขนาดและลวดลายของรอยสัก บริเวณที่สักส่วนใหญ่นิยมสักบริเวณที่มีพื้นที่สักมาก และสักลวดลายขนาดใหญ่ ได้แก่ บริเวณแผ่นหลัง ร้อยละ 16.4 รองลงมาร้อยละ 15.6 สักบริเวณหน้าอก และร้อยละ 15.0 สักบริเวณหัวไหล่ ส่วนบริเวณมือและแขนและขา คิดเป็นร้อยละ 14.6 ร้อยละ 14.4 และ 8.1 ตามลำดับ ส่วนกลุ่มที่สักทั้งตัว คิดเป็นร้อยละ 7.3 และกลุ่มที่นิยมสักขอบตามีร้อยละ 6.3 ร้อยละ 1.5 สักบริเวณหลังศีรษะและร้อยละ 0.8 สักบริเวณใบหน้า

สาเหตุที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อันดับแรก จากการสักเป็นครั้งแรกทั้งภายนอกและภายในเรือนจำคือเพื่อความสวยงามตามแฟชั่น คิดเป็นร้อยละ 34.0 และร้อยละ 23.8 อันดับ 2 สาเหตุรองลงมาของการสักภายนอกเรือนจำคือเชื่อในความขลังของรอยสัก ร้อยละ 10.3 ส่วนสาเหตุที่สักภายในเรือนจำ รองลงมาคือเพื่อระบายความเครียด ร้อยละ 19.1 อันดับที่ 3 ของการสักภายนอกเรือนจำคือเพื่อนชักชวนให้สัก ร้อยละ 9.1 ส่วนภายในเรือนจำคืออยู่ว่างจึงสักเพื่อแก้เหงา ร้อยละ 18.1 อันดับที่ 4 สาเหตุของการสักภายนอกเรือนจำ คือการแสดงความเป็นกลุ่มพวกเดียวกัน ร้อยละ 6.9 ส่วนสาเหตุที่สักภายในเรือนจำ คือเพื่อเป็นการประชันชีวิต ร้อยละ 8.1 อันดับที่ 5 สาเหตุของการสักทั้งภายนอกและภายในเรือนจำ คือทำให้ดูเข้มแข็งน่าเกรงขาม คือร้อยละ 5.7 และร้อยละ 4.6

ช่วงเวลาที่ยักครั้งแรกในเรือนจำ ส่วนใหญ่จะสักหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 4-6 เดือน ร้อยละ 24.5 รองลงมาร้อยละ 21.7 สักหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำประมาณ 1-3 เดือน

สะท้อนให้เห็นว่าเป็นช่วงเวลาไม่นานที่ผู้ต้องขังจะตัดสินใจสัก และใช้เวลาในช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอนในการลักลอบสักมากที่สุด ร้อยละ 46.2 เนื่องจากเจ้าหน้าที่เข้าเวรกลางคืนมีน้อย และมีระยะเวลานานในการอยู่บนเรือนนอน ส่วนที่ลักลอบสักในช่วงกลางวัน ร้อยละ 33.3 จะสักบริเวณราวห้องน้ำ ร้อยละ 40.7 รองลงมาบริเวณราวตากผ้า ร้อยละ 37.7

ส่วนที่ 3.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกายของผู้ต้องขัง

กลุ่มผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายส่วนใหญ่ ร้อยละ 94.0 มีเพื่อนสนิทในเรือนจำที่สักร่างกายเหมือนกัน โดยคำนิยมของผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสักลวดลายรูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ตูน มังกร เสือ ฯลฯ เพราะมีสัตว์เหล่านี้แทนความหมายที่ดี รองลงมาคือลายโมเดิร์น ซึ่งเป็นภาพสี ร้อยละ 24.2 และลายกราฟิกซึ่งใช้สีดำ ร้อยละ 12.5 สำหรับอุปกรณ์ที่ใช้ในการสัก พบว่า ใช้หมึก rotting ในการสักลาย รองลงมาใช้เข็มเย็บผ้า ร้อยละ 21.9 ร้อยละ 20.5 ใช้น้ำมันมะกอก/ออยล์หรือน้ำมันมาใช้ในการสักลายโดยใช้ทา ก่อนสักเพื่อให้หมึกซึมเข้าผิวหนัง ร้อยละ 18.4 ใช้ไม้ไผ่พันเข้ากับเข็มเพื่อเป็นด้ามจับ ร้อยละ 8.9 และร้อยละ 5.3 ใช้สายกีตาร์ หรือปากกามาฝนให้แหลมแทนเข็มเย็บผ้า ส่วนอุปกรณ์อื่นๆ ที่ใช้ในการสักคือการใช้แปรงโรยเพื่อปกปิดรอยสักที่เพิ่งสักใหม่ ๆ ไม่ให้เจ้าหน้าที่จับได้ กระกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 82.6 มีการทำความสะอาดเข็มก่อนสักทุกครั้ง รองลงมาร้อยละ 14.0 ทำความสะอาดบ้างเป็นบางครั้ง และมีเพียงร้อยละ 3.3 ไม่มีการทำความสะอาด ส่วนวิธีการทำความสะอาด ร้อยละ 22.1 ทำความสะอาดด้วยวิธีใช้แอลกอฮอล์เช็ด รองลงมา ร้อยละ 21.4 ใช้ไฟเผา ร้อยละ 15.0 ใช้เข็มล้างน้ำเปล่า ร้อยละ 13.8 แช่น้ำร้อน ร้อยละ 9.5 ใช้ผ้าเช็ด ร้อยละ 5.4 ใช้กระดาษทรายฝนเข็มทำความสะอาด ร้อยละ 0.7 ใช้ทิชชูทำความสะอาด แผลเช็ด ส่วนร้อยละ 12.1 ใช้วิธีอื่น ๆ เช่น แช่เข็มในน้ำอุ่น แช่เข็มในน้ำมันมะกอก

ผู้ต้องขังส่วนใหญ่ เคยได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสัก ร้อยละ 76.9 แต่เป็นเพียงการอบรมแนะนำในช่วงแรกเข้าเรือนจำหรือบริเวณหน้าแถวในตอนเช้าถึงระเบียบของเรือนจำในการห้ามมิให้ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ยังขาดการอบรมในหลักสูตรเฉพาะของการให้ความรู้เรื่องอันตรายและผลกระทบในทางลบของการสัก

ส่วนที่ 3.4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักกับการยอมรับจากสังคม

ความคิดเห็นต่อรอยสักต่อการยอมรับของคนในสังคม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม ร้อยละ 66.4 และส่วนใหญ่เห็นว่าสังคมยังไม่ยอมรับผู้ที่สักร่างกายร้อยละ 48.1 ส่วนด้านผลกระทบที่เกิดขึ้นจากรอยสัก ร้อยละ 28.7 เห็นว่ามีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน เนื่องจากสถานประกอบการส่วนมากจะไม่รับผู้ที่มีรอยสักเข้าทำงาน ร้อยละ 25.2 มีผลกระทบจากการที่สักร่างกายคือทำให้สังคมไม่ยอมรับ ร้อยละ 24.7 เห็นว่าผลกระทบที่ได้รับคือการตีตราตนเองว่าเคยติดคุกมาก่อน

ความคิดเห็นต่อรอยสักต่อการยอมรับของคนในครอบครัว พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นว่าหาก ย้อนเวลาได้ไม่ต้องการที่จะสักร่างกาย ร้อยละ 67.2 และถ้าหากคนในครอบครัว ลูกหลานมาขอ อนุญาตสัก ส่วนใหญ่ร้อยละ 75.5 ไม่อนุญาตหากลูกหลานมาขออนุญาตสัก โดยให้เหตุผลว่า ไม่ อยากให้คนอื่นมองไม่ดี คนในสังคมส่วนใหญ่ยังไม่ยอมรับ หางานทำยาก และดูไม่สะอาด

ความคิดเห็นเรื่องปัญหาที่เกิดขึ้นจากการสักร่างกายในเรือนจำ พบว่า ส่วนใหญ่เห็นว่ารอย สักจะมีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ ร้อยละ 64.3 ดังนั้น ผู้ต้องขังที่ สักร่างกายจึงมีความคิดที่จะลบรอยสัก ร้อยละ 51.4 แต่ร้อยละ 48.6 ไม่ต้องการลบ เพราะชอบรอย สักจึงไม่ต้องการลบ และการลบรอยสักมีราคาแพง

ประเด็นเรื่องการประสบปัญหาจากการสักร่างกายในเรือนจำ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อย ละ 78.3 ไม่มีปัญหาอะไร ส่วนร้อยละ 13.3 ถูกลงโทษทางวินัยจากการลักลอบสักในเรือนจำ และ ร้อยละ 7.4 ติดเชื้อโรคและเกิดผิวหนังอักเสบจากการสักในเรือนจำ ซึ่งโทษทางวินัยที่ได้รับจากการ สักส่วนใหญ่จะถูกฝึกแถว มากที่สุด ร้อยละ 48.4 รองลงมาร้อยละ 17.2 จะเป็นการงดเยี่ยมญาติ ร้อยละ 14.9 จะถูกลดชั้นนักโทษ ร้อยละ 16.9 ถูกใส่ตรวน และร้อยละ 6.9 ถูกตัดวันลดโทษ ซึ่ง สะท้อนให้เห็นว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำแต่ละแห่งจะมีวิธีการลงโทษที่แตกต่างกัน แต่ ส่วนใหญ่จะเป็นการลงโทษสถานเบาเพียงการฝึกแถวทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว ส่วนประเด็นที่ ผู้ต้องขังบางคนลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัย เนื่องจากเจ้าหน้าที่ไม่ทราบไม่สามารถจับได้ ในขณะที่ลักลอบสัก ร้อยละ 82.6 รองลงมาร้อยละ 4.3 เนื่องจากเจ้าหน้าที่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ส่วนเหตุผลอื่น ๆ คือ เจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอที่จะดูแลได้ทั่วถึง และมีเพื่อนคอยดูต้นทางให้ขณะ ลักลอบสัก

ในด้านความคิดเห็นและค่านิยมจากการสักร่างกายในเรือนจำ พบว่า ประเด็นเรื่อง การ ทราบผลเสียจากการสักร่างกาย โดยส่วนใหญ่ทราบผลเสียแต่ไม่กลัวที่จะติดเชื้อโรคถึงร้อยละ 63.3 รองลงมา ร้อยละ 24.5 ไม่ทราบผลเสียจากการสักร่างกายเนื่องจากไม่ได้รับการอบรมหรือแนะนำ ส่วนร้อยละ 12.1 เช่น ทราบผลเสียแต่คิดว่าทำความสะอาดดีแล้ว หรือกลัวแต่ก็อยากได้รอยสัก มากกว่า ฯลฯ

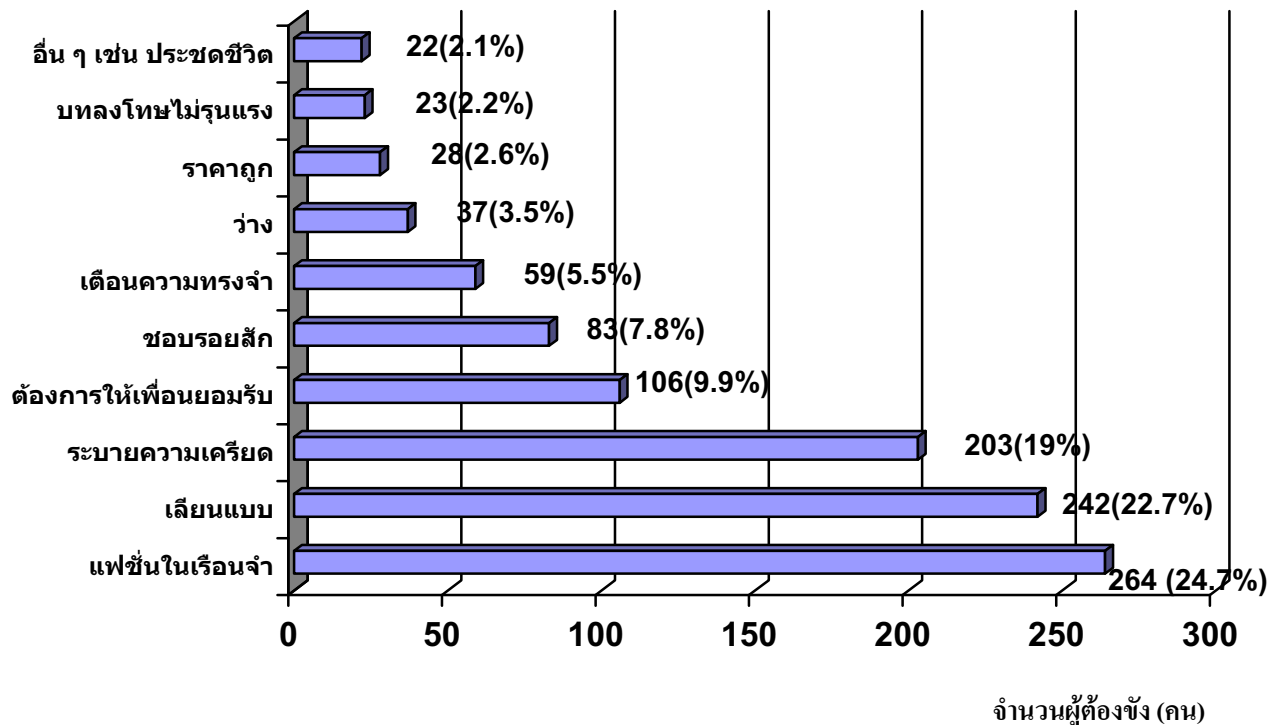
ประเด็นความคิดที่จะสักร่างกายเพิ่มในเรือนจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ร้อยละ 56.5 ไม่คิดที่จะสักเพิ่ม ซึ่งร้อยละ 59.0 เห็นว่าถ้าเพื่อนในเรือนจำต้องการสักจะไม่แนะนำอะไรให้เพื่อน ตัดสินใจเองว่าจะสักหรือไม่ ร้อยละ 32.3 จะให้คำแนะนำกับเพื่อนผู้ต้องขังว่าการสักไม่ดี ไม่ควรสัก

สำหรับประเด็นเรื่องสาเหตุที่ผู้ต้องขังนิยมสักกันมากในเรือนจำ พบว่า อันดับ 1 คือ เป็น แฟชั่นในเรือนจำ อันดับ 2 คือ เป็นพฤติกรรมการเล่นแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ ร้อยละ 24.7 อันดับ 3 คือ ต้องการระบายความเครียด ร้อยละ 19.0 อันดับ 4 คือ ต้องการให้เพื่อน ผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ ร้อยละ 9.9 อันดับ 5 คือชอบ ร้อยละ 7.8 อันดับ 6 คือ ต้องการเตือน ความทรงจำว่าเคยติดคุก ร้อยละ 5.5 อันดับ 7 คือ อยู่ในเรือนจำว่างไม่มีอะไรทำ ร้อยละ 3.5

อันดับ 8 คือ ราคาถูกกว่าสักจากข้างนอก อันดับ 9 คือ บทลงโทษยังไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว ส่วนสาเหตุอื่น ๆ เช่น ประชดชีวิต คึกคะนอง ญาติไม่มาเยี่ยม ฯ ร้อยละ 2.1

แผนภูมิแสดงสาเหตุที่ผู้ต้องขังนิยมสักในเรือนจำ

สาเหตุที่นิยมสักในเรือนจำ

สำหรับความรู้สึกเมื่อเห็นคนที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 32.5 รู้สึกเฉย ๆ ร้อยละ 26.7 รู้สึกว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล ร้อยละ 26.4 รู้สึกว่าบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่จำนวนมากน่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน ร้อยละ 7.9 รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่ควรเข้าใกล้ ส่วนความรู้สึกอื่น ๆ มีทั้งในเชิงบวกและเชิงลบ เช่น รู้สึกว่าดูสวยงามเป็นศิลปะ ดูเท่ ในขณะที่ยังมีคนรู้สึกว่าการสักปรก ไม่น่าสัก

ส่วนที่ 3.5 ทักษะของผู้ต้องขังต่อการลักลอบสักในเรือนจำ

โดยสรุปประเด็นทักษะของผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่งที่การสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้ ($\bar{X} = 4.26$) การสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล ($\bar{X} = 4.29$)

กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยที่ไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย ($\bar{X} = 3.91$) และ เห็นด้วยว่าการสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรมเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ ($\bar{X} = 3.48$) รู้สึกกังวลว่ารอยสักตามร่างกายจะทำให้ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน ($\bar{X} =$

3.88) รอยสักทำให้ถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุมเมื่อพ้นโทษออกไปอยู่ภายนอก เห็นด้วย ($\bar{X} = 4.18$) เวลาเห็นคนที่มียอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายทำให้คิดว่าคนนั้นเคยผ่านการจำคุกมาก่อน ($\bar{X} = 3.63$) และมีความต้องการให้เรือนจำมีการอบรมแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกาย ($\bar{X} = 3.75$)

ส่วนในประเด็นที่อยู่ในระดับไม่แน่ใจ คือเรื่องรอยสักจะส่งผลให้ไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไปหรือไม่ ($\bar{X} = 3.25$) การลงโทษทางวินัยเนื่องจากการลักลอบสักในเรือนจำทำให้ท่านเกรงกลัวไม่กล้าสักในเรือนจำ ($\bar{X} = 3.15$) และจะต้องการให้มีบทลงโทษที่เข้มงวดต่อการลักลอบสักในเรือนจำ ($\bar{X} = 2.67$)

ส่วนประเด็นที่ไม่เห็นด้วย คือการมองว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม ($\bar{X} = 2.24$) และไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าการสักร่างกายเป็นเพราะผู้ต้องขังกลัวการถูกกลั่นแกล้งในเรือนจำจึงต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง ($\bar{X} = 1.80$)

ส่วนที่ 4 สรุปผลการสัมมนาทางวิชาการ

ผู้เข้าร่วมสัมมนาฯ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะแนวทางในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาโดยเรือนจำและทัณฑสถานควรกำหนดมาตรการ เช่น

1) คัดเลือกผู้ต้องขังที่มีรอยสักบนร่างกายทั้งตัวและได้รับผลกระทบจากการสักร่างกาย เมื่อออกไปจากเรือนจำ เช่น เรื่องการสมัครงาน การยอมรับของคนในสังคมและการติดเชื้อมาพูดคุยและเล่าประสบการณ์ให้ผู้ต้องขังเข้าใจใหม่ เพื่อให้ผู้ต้องขังเข้าใจและเกรงกลัวผลกระทบที่จะได้รับการสักร่างกาย

2) ให้ข้อมูล ความรู้กับผู้ต้องขังว่าการลักลอบสักในเรือนจำโดยให้เพื่อนผู้ต้องขังเป็นคนสักให้ โดยไม่ใช่มีอาชีพ เป็นมือสมัครเล่น อาจส่งผลต่อผิวหนังที่สักในเรื่องของเม็ดสีที่มีการกระจายไม่เท่ากัน เมื่อจะลบรอยสักออกก็จะทำได้ยากกว่าที่ให้มีอาชีพสักให้

3) ใช้มาตรการป้องปราม โดยสืบหาว่าใครเป็นอาจารย์สัก แล้วขึ้นบัญชีไว้ ให้เจ้าหน้าที่เรือนจำไปพูดคุย ดักเตือนคนที่ไปอาจารย์สัก ไม่ให้ลักลอบสักให้ผู้ต้องขังคนอื่นๆ ในเรือนจำ หากฝ่าฝืนจะลงโทษอาจารย์สัก

4) ใช้การจดบันทึก และถ่ายรูปรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้ามาในเรือนจำ ว่ามีรอยสักจำนวนเท่าไร และให้เจ้าหน้าที่ของเรือนจำสุ่มตรวจรอยสักของผู้ต้องขังว่ามีเพิ่มขึ้นหรือไม่ หากมีเพิ่มขึ้นก็จะลงโทษ

5) สร้างกิจกรรมที่ชดเชย หรือเบี่ยงเบนความสนใจของผู้ต้องขังจากการสักร่างกาย เช่น การวาดภาพ เป็นต้นลาย ฯลฯ

6) การเปิดวิถิตักสินให้ผู้ต้องขังดูเกี่ยวกับอันตรายของการสักร่างกาย เช่น การติดเชื้อ การไม่ได้รับพิจารณาเข้าทำงาน ฯลฯ เพื่อให้ผู้ต้องขังคิดให้ดีกว่านี้จะสัก

7) เปิดโอกาสให้ผู้ต้องขังสามารถฟื้นร่างกายได้(เป็นการฟื้นที่ที่สามารถลบได้) เพื่อเป็นทางออกให้กับผู้ต้องขังได้มีทางออกหากต้องการสัก เพราะการฟื้นที่สามารถลบได้ เมื่อผู้ต้องขังไม่ต้องการ

8) ควรมีการจัดโครงการเพื่อรณรงค์และป้องกันการสักภายในเรือนจำ เช่น ที่เรือนจำพิเศษพญา ได้จัดโครงการ “มันใจกายไม่มีรอยสัก” เมื่อปี พ.ศ.2548 โดยรับผู้ต้องขังที่ไม่มีรอยสัก เข้าร่วมโครงการ พบว่าผู้ต้องขังทุกคนที่เข้าร่วมโครงการ ไม่มีรอยสักบนร่างกาย โดยโครงการนี้นั้นการป้องกันคนที่ไม่มีรอยสัก ไม่ให้มีรอยสักขณะเข้ามาอยู่ในเรือนจำ

9.) ควรมีการนำผู้ต้องขังที่มีแนวโน้มว่าจะสักร่างกาย มาเข้ากลุ่ม พูดคุยให้ทราบถึงเรื่องรอยสัก ผลกระทบจากการสัก ฯลฯ ที่อาจส่งผลทำให้รอยสักลดลงเพราะผู้ต้องขังบางคนที่ต้องการสัก อาจไม่ได้เกิดจากความชอบหรือความต้องการของตัวเอง แต่เพราะตามเพื่อน หรือต้องการให้เพื่อนยอมรับ

ส่วนที่ 4 สรุปผลการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่เรื่อง “อันตรายและผลกระทบทางลบจากการสัก”

จากวัตถุประสงค์ที่สำคัญประการหนึ่งของการศึกษาวิจัยเพื่อสร้างหลักสูตรในการอบรมผู้ต้องขังด้านอันตรายและผลกระทบจากการสัก คณะวิจัยฯ จึงได้ดำเนินการจัดอบรมผู้ต้องขังเข้าใหม่ในเรื่อง “อันตรายและผลกระทบทางลบจากการสัก” ในเรือนจำและทัณฑสถานนำร่อง จำนวน 3 แห่ง คือ

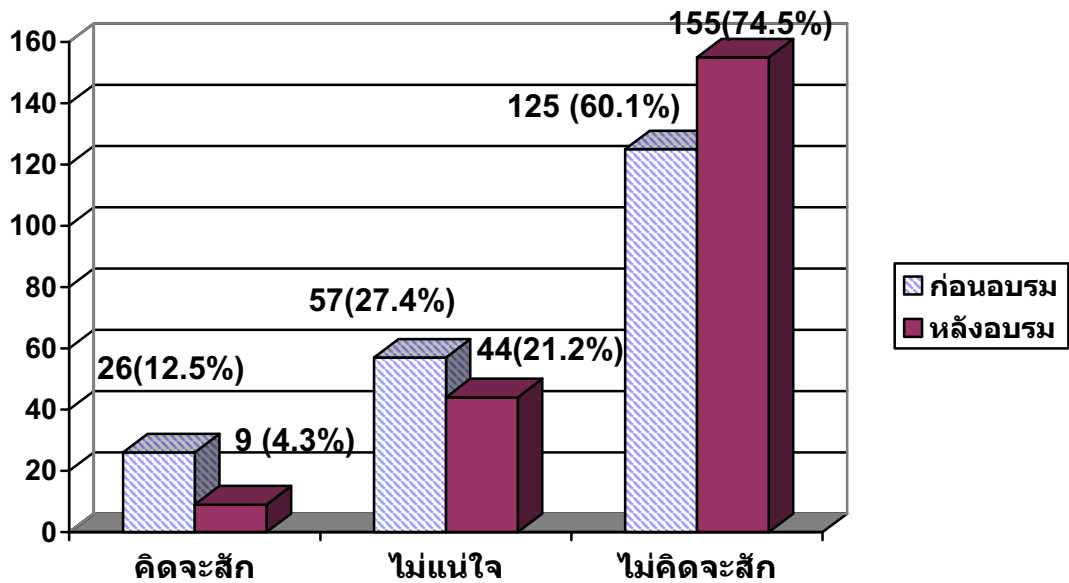
1. ทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง วันที่ 23 พฤศจิกายน 2550 มีผู้ต้องขังเข้าใหม่ 101 คน
2. เรือนจำกลางเพชรบุรี วันที่ 18 ธันวาคม 2550 มีผู้ต้องขังเข้าใหม่ 50 คน
3. เรือนจำกลางฉะเชิงเทรา วันที่ 21 ธันวาคม 2550 มีผู้ต้องขังเข้าใหม่ 57 คน

ในการอบรมดังกล่าว ได้มอบหมายให้พยาบาลและนักจิตวิทยาประจำเรือนจำ เป็นผู้บรรยายเรื่องอันตรายจากการสัก การติดเชื้อและนำกรณีตัวอย่างของผู้ต้องขังที่สักทั้งตัว และได้รับผลกระทบทางลบมาเล่าประสบการณ์ให้ผู้ต้องขังเข้าใหม่ฟัง รวมทั้งได้มีการฉายวีดิทัศน์เรื่องรอยสักจากรายการถอดรหัสให้ผู้ต้องขังชม เพื่อให้เห็นภาพสะท้อนในทางลบจากการสัก

โดยสรุปผลการอบรม พบว่า ผู้ต้องขังเข้าใหม่ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มวัยรุ่นจนถึงวัยผู้ใหญ่ตอนต้น อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 21-25 ปี ร้อยละ 49.0 เป็นกลุ่มที่มีความรู้น้อย จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ร้อยละ 50.0 และระดับประถมศึกษา ร้อยละ 39.9 แต่ส่วนใหญ่กระทำผิดเป็นครั้งแรก ร้อยละ 86.5 โดยต้องโทษในคดียาเสพติด ร้อยละ 43.3 รองลงมาคือคดีเกี่ยวกับทรัพย์สิน ร้อยละ 32.7 ผู้ต้องขังเข้าใหม่ส่วนใหญ่มีรอยสักอยู่แล้วจำนวน 1 แห่ง ร้อยละ 65.4

จากการสำรวจข้อมูลก่อนและหลังการอบรม พบว่า การอบรมมีผลทำให้ผู้ต้องขังไม่คิดจะสักมีจำนวนเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 60.1(จำนวน 125 คน) เป็นร้อยละ 74.5 (จำนวน 155 คน) และกลุ่มที่ไม่แน่ใจว่าจะสักหรือไม่ ลดลงจากร้อยละ 27.4(จำนวน 57 คน) เป็นร้อยละ 21.2 (จำนวน 44 คน) และกลุ่มที่คิดจะสักแน่นอนลดลง จากร้อยละ 12.5(จำนวน 26 คน) เป็นร้อยละ 4.3 (จำนวน 9 คน) รายละเอียดปรากฏตามแผนภูมิ ดังต่อไปนี้

แผนภูมิเปรียบเทียบสถิติความคิดเห็นเรื่องการสักก่อนและหลังการอบรม

นอกจากนั้น หลังจากการรับชมวิดีโอในเรื่องผลกระทบที่เกิดจากการสักร่างกาย พบว่า ผู้ต้องขังรู้สึกกลัวไม่กล้าที่จะสัก ร้อยละ 71.1 ส่วนกลุ่มที่คิดว่าน่าสนใจและต้องการจะสัก มีเพียงร้อยละ 17.6 ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การที่เรือนจำมีการอบรมความรู้ให้กับผู้ต้องขังเข้าใหม่ส่งผลต่อทัศนคติและความคิดเห็นที่ผู้ต้องขังจะตัดสินใจสักร่างกายในเรือนจำ ดังนั้น เรือนจำและทัณฑสถานทุกแห่งจึงควรมีการอบรมให้ความรู้เรื่อง “อันตรายและผลกระทบทางลบจากการสัก” ให้กับผู้ต้องขังเพื่อเป็นการป้องกันปัญหาการลักลอบสักในเรือนจำ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาวิจัย

จากผลการศึกษาวิจัย สะท้อนให้เห็นว่าการห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักในเรือนจำ ยังเป็นสิ่งจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ต้องขัง เนื่องจาก สังคมไทยในปัจจุบันยังไม่ยอมรับผู้ที่สักร่างกาย ดังนั้น ค่านิยมในการสักของผู้ต้องขังจึงส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตหลังพ้นโทษ โดยที่ไม่สามารถสมัครงานได้เพราะมีรอยสัก และสังคมไม่ยอมรับ ทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปกลับไปกระทำผิดซ้ำและกลับเข้าสู่ระบบเรือนจำ ดังนั้น กรมราชทัณฑ์ควรกำหนดมาตรการในเชิงรุกเพื่อป้องกันปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังเนื่องจากเมื่อเกิดการสักแล้วเป็นการยากที่จะลบรอยสักเหล่านี้ออก ซึ่งผลจากการศึกษาวิจัย คณะวิจัยได้รวบรวมข้อเสนอแนะในการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักลอบสักในเรือนจำ มีดังนี้

1. กรมราชทัณฑ์ควรกำหนดให้มีหน่วยงานที่รับผิดชอบในการกำหนดหลักสูตรการปฐมนิเทศผู้ต้องขังแรกรับของเรือนจำและทัณฑสถานทั่วประเทศให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน มีการกำหนดระยะเวลาในการอบรม และเนื้อหาในหลักสูตรของการอบรม โดยมีการบรรจุหลักสูตรในการให้ความรู้เกี่ยวกับอันตรายและผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากรอยสัก โดยมีวิทยากรจากกระทรวง

สาธารณสุข หรือเจ้าหน้าที่พยาบาลของเรือนจำ รวมทั้งให้ผู้ต้องขังที่มีรอยสักตามร่างกายเป็นจำนวนมากและได้รับผลกระทบในทางลบจากการสักร่างกายมาให้ข้อมูลกับผู้ต้องขังที่เข้ารับการอบรมเพื่อให้ผู้ต้องขังที่เข้าใหม่ทราบและเกิดความเกรงกลัวไม่กล้าสัก

2. ผู้บริหารเรือนจำและทัณฑสถาน ควรกำหนดแนวทางการปฏิบัติให้เจ้าหน้าที่เรือนจำ เข้มงวดกวดขันและตรวจสอบการลักลอบสักของผู้ต้องขังโดยมีการจัดทำประวัติผู้ต้องขังเข้าใหม่ให้มีข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักในร่างกาย

3. กรมราชทัณฑ์ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเกี่ยวกับการลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังให้กำหนดบทลงโทษทางวินัย ทั้งกรณีของผู้ต้องขังที่รับจ้างสักและผู้สักร่างกายไว้โดยเฉพาะ จากเดิมที่ให้เป็นดุลยพินิจของผู้บัญชาการเรือนจำตามกฎหมายกระทรวงฯ ข้อ 114 เพื่อให้มีบทลงโทษที่ชัดเจนและเป็นมาตรฐานเดียวกันในทุกเรือนจำ

4. เรือนจำ/ทัณฑสถานทุกแห่ง ควรเข้มงวดกวดขันในการตรวจผู้ต้องขังที่ออกไปทำงาน สาธารณะนอกเรือนจำ หรือไปศาลก่อนเข้าเรือนจำและตรวจค้นอุปกรณ์ที่อาจลักลอบนำขึ้นไปสักก่อนขึ้นเรือนนอน และกำหนดให้มีผู้ช่วยเหลือซึ่งเป็นหัวหน้าห้องช่วยสอดส่องดูแล หากมีการฝ่าฝืนต้องมีการดำเนินการลงโทษโดยทันทีเพื่อมิให้ผู้ต้องขังอื่น ๆ กระทำเป็นแบบอย่าง

5. เรือนจำ/ทัณฑสถานควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อปรับเปลี่ยนค่านิยมและทัศนคติของผู้ต้องขังเพื่อผ่อนคลายความเครียด และใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ เช่น กิจกรรมวาดภาพ เพื่อทดแทนการใช้เวลาว่างในการลักลอบสัก

6. เพิ่มอัตรากำลังเจ้าหน้าที่ในการควบคุมดูแลตามบริเวณที่เสี่ยงต่อการลักลอบสักของผู้ต้องขัง เช่น บริเวณราวตากผ้า ห้องน้ำ มุมตึก ฯลฯ โดยผลัดเปลี่ยนเจ้าหน้าที่ให้เข้ามาตรวจตราเป็นประจำ หรือมีการติดโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV) เพื่อป้องกันการลักลอบสักแทนการใช้อัตรากำลังเจ้าหน้าที่

7. ควรมีการบันทึกข้อมูลรอยสักด้วยกล้องดิจิทัล และเก็บข้อมูลลงในคอมพิวเตอร์ เพื่อติดตามในช่วงของการเลื่อนชั้นผู้ต้องขังทุก 6 เดือน หากมีรอยสักเพิ่มขึ้นให้ดำเนินการลงโทษทางวินัย

8. เรือนจำและทัณฑสถานควรจัดโครงการมั่นใจกายไม่มีรอยสัก โดยรับผู้ต้องขังเข้าใหม่ที่ไม่มีรอยสักเข้าร่วมชมรมว่าจะไม่มีรอยสักบนร่างกาย เพื่อณรงค์และป้องกันการสักภายในเรือนจำ

9. ควรมีการฝึกอาชีพในด้านศิลปะให้กับอาจารย์สักที่มีความถนัดและสนใจ

ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยถึงความสัมพันธ์ระหว่างรอยสักกับการส่งผลต่อปัญหาการกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในแต่ละประเภทคดี
2. ควรมีการศึกษาวิจัยถึงวัฒนธรรมและค่านิยมในการสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ

ภาคผนวก

รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม

กรมราชทัณฑ์ได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ให้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ปัญหา และปัจจัยที่ส่งผลให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายในเรือนจำ และศึกษาถึงทัศนคติของประชาชนต่อการยอมรับผู้ต้องขังที่สร้างร่างกายเมื่อพ้นโทษออกไปสู่สังคม ซึ่งผลการศึกษาวิจัยดังกล่าวทำให้เรือนจำและทัณฑสถานได้มาตรการในการป้องกันและแก้ไขปัญหาลักษณะของผู้ต้องขังในเรือนจำเพื่อช่วยเหลือผู้ต้องขังในการปรับตัวกลับสู่สังคม

คณะวิจัยของศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา ได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่ประชาชนทั่วไป จำนวน 400 คน เจ้าหน้าที่เรือนจำ จำนวน 120 คนและผู้ต้องขังที่มีรอยสักในเรือนจำ จำนวน 420 คน ซึ่งผลการศึกษา พบว่า ประชาชนส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการสักทุกรูปแบบ ร้อยละ 44.0 รู้สึกว่าผู้ที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายเป็นคนที่น่ากลัวไม่กล้าเข้าใกล้ ร้อยละ 28.2 จึงเห็นด้วยที่เรือนจำมีกฎระเบียบห้ามมิให้ผู้ต้องขังสร้างร่างกายถึงร้อยละ 82.0 เพราะเป็นการป้องกันการติดโรคทางเลือด และส่งผลกระทบต่อการสมัครงานและทำให้สังคมไม่ยอมรับเมื่อพ้นโทษออกไปใช้ชีวิตอยู่ภายนอกพร้อมกับผู้อื่นในสังคม สำหรับความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่เรือนจำ เห็นว่าปัญหาการสักในเรือนจำจะส่งผลกระทบต่อการควบคุมผู้ต้องขัง เนื่องจากเกิดค่านิยมการเลียนแบบและเกิดการรวมกลุ่มของผู้ต้องขัง ดังนั้น การที่เรือนจำห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักจึงเหมาะสมอยู่แล้วเพราะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ต้องขังเอง

ในขณะทำการสอบถามข้อมูลจากผู้ต้องขังที่มีรอยสัก พบว่า ส่วนใหญ่สักทั้งในและนอกเรือนจำ ร้อยละ 50.7 โดยสักครั้งแรกตั้งแต่อายุยังน้อย ระหว่าง 16-20 ปี ร้อยละ 49.3 และน้อยกว่า 15 ปี ร้อยละ 30.0 สาเหตุที่ผู้ต้องขังตัดสินใจสักครั้งแรกในเรือนจำ อันดับ 1 คือ สวยงามตามแฟชั่น ร้อยละ 23.8 อันดับ 2 คือ ระบายความเครียด ร้อยละ 19.1 อันดับ 3 คือ อยู่ว่างๆ สักแก้เหงา ร้อยละ 18.1 โดยจะสักหลังจากเข้ามาอยู่ในเรือนจำได้ประมาณ 4-6 เดือน ลวดลายที่สักส่วนใหญ่เป็นรูปสัตว์ เช่น ปลาการ์ตูน มังกร เสือ ฯลฯ นอกจากนั้นพบว่า ผู้ต้องขังเกิดความรู้สึกหลังจากสักไปแล้วว่ารอยสักจะมีผลต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพภายหลังพ้นโทษ ร้อยละ 64.3 ดังนั้น ผู้ต้องขังที่สร้างร่างกายจึงมีความคิดที่จะลบรอยสัก ร้อยละ 51.4 แต่ทราบว่าการลบรอยสักมีราคาแพงโอกาสที่จะลบรอยสักคงยาก

จากผลการศึกษาวิจัยดังกล่าว มีข้อเสนอแนะที่ต้องการให้มีหลักสูตรในการอบรมผู้ต้องขังเกี่ยวกับความรู้เรื่อง “อันตรายและผลกระทบที่เกิดขึ้นจากรอยสัก” เพื่อเป็นการป้องกันปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ ซึ่งจะประโยชน์ต่อตัวผู้ต้องขังเองและป้องกันปัญหาการกระทำผิดซ้ำจากการที่สังคมไม่ยอมรับ ทั้งนี้ กรมราชทัณฑ์ร่วมกับสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย กำหนดให้มีการจัดสัมมนาทางวิชาการ

เรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม” ในวันพฤหัสบดีที่ 15 พฤศจิกายน 2550 ณ โรงแรมริชมอนด์ นนทบุรี โดยเชิญหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น เจ้าหน้าที่เรือนจำ เจ้าของร้านสัก

กรมสุขภาพจิต แพทย์จากโรงพยาบาลศิริราช ฯลฯ รวมทั้งเชิญผู้ที่สนใจเข้าร่วมรับฟังและแสดงความคิดเห็นเพื่อช่วยกันหาแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าวเพื่อให้ผู้ต้องขังได้มีโอกาสดูแลตัวเองและกลับสู่สังคมมีงานทำโดยไม่กลับไปกระทำผิดซ้ำและสร้างปัญหาให้กับสังคมอีกต่อไป

ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา
สำนักวิจัยและพัฒนาระบบงานราชทัณฑ์
โทร 0 2967 3375

แบบสอบถามโครงการศึกษาวิจัย

เรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม”
(สำหรับประชาชน)

การปฏิบัติต่อผู้ต้องขังของกรมราชทัณฑ์ จำเป็นต้องมีกฎระเบียบบังคับในการอยู่ร่วมกันของกลุ่มผู้ต้องขังเพื่อความสงบและเป็นระเบียบเรียบร้อย ดังนั้น ในทุกเรือนจำและทัณฑสถานจึงได้มีการห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักร่างกาย เพื่อป้องกันการรวมกลุ่มอิทธิพลในเรือนจำ ป้องกันการติดเชื้อโรคจากการสักผิวหนังซึ่งใช้อุปกรณ์ที่ไม่สะอาดและเพื่อไม่ให้เกิดปัญหาจากการยอมรับจากสังคมเมื่อผู้ต้องขังพ้นโทษออกไป แต่ปัญหาการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร กรมราชทัณฑ์จึงใคร่ขอความร่วมมือในการแสดงความคิดเห็นและตอบแบบสอบถามนี้ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาแนวทางในการป้องกันปัญหาได้ต่อไป และขอขอบคุณสำหรับการให้ความร่วมมือในครั้งนี้

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้ในการศึกษาเท่านั้น คำตอบจะถือเป็นความลับและไม่มีผลประการใดต่อตัวท่าน
2. กรุณาตอบตามความเป็นจริง
3. กรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป (ปัจจัยภูมิหลัง)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับตัวท่าน

1. เพศ ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. อายุเต็ม.....ปี
3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ 1. มัธยมศึกษา/ปวช.	☐ 2. ปวส./ อนุปริญญา
☐ 3. ปริญญาตรี	☐ 4. ปริญญาโท
☐ 5. ปริญญาเอก	☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. สถานภาพสมรส

☐ 1. โสด	☐ 2. สมรส/อยู่ด้วยกัน
☐ 3. หม้าย (กรณีคู่สมรสเสียชีวิต)	☐ 4. หย่าร้าง/แยกกันอยู่
5. ท่านนับถือศาสนา

☐ 1. พุทธ	☐ 2. คริสต์	☐ 3. อิสลาม	☐ 4. อื่นๆ โปรดระบุ.....
----------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	---

6. ปัจจุบันท่านประกอบอาชีพ
- ☐ 1. นักศึกษา ☐ 2. รับราชการ
- ☐ 3. รับจ้างทั่วไป ☐ 4. บริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ
- ☐ 5. ธุรกิจส่วนตัว ☐ 6. ค้าขาย
- ☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
7. รายได้ต่อเดือน.....บาท
8. ท่านเคยมีญาติหรือคนรู้จักถูกจำคุกหรือไม่
- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี จำนวน.....คน
9. ท่านเคยเข้ามาเยี่ยมผู้ต้องขังในเรือนจำหรือไม่
- ☐ 1. ไม่เคย ☐ 2. เคย จำนวนครั้ง
10. ท่านมีรอยสักตามร่างกายหรือไม่
- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี จำนวน.....แห่ง
11. ท่านมีคนใกล้ชิดหรือคนรู้จักที่มีรอยสักตามร่างกายหรือไม่
- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี เกี่ยวข้องเป็น.....

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นโดยทั่วไปเกี่ยวกับการสักร่างกาย

1. ท่านรู้สึกอย่างไรกับการสักตามร่างกายของกลุ่มวัยรุ่น
- ☐ ไม่ต้องการให้สัก ☐ เฉย ๆ ☐ น่าจะเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่มีปัญหา
- ☐ คิดว่าเป็นเรื่องของแฟชั่น ☐ อื่น ๆ
2. ท่านคิดว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากคนทั่วไปในสังคม
- ☐ เห็นด้วย ☐ ไม่เห็นด้วย
3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไรกับการสักตามร่างกาย
- ☐ เห็นด้วยถ้าเป็นการสักบริเวณที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้
- ☐ ไม่เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ
- ☐ เห็นด้วยกับการสักตามร่างกายทุกรูปแบบ
- ☐ อื่น ๆ
4. ปัจจุบันในเรือนจำมีกฎระเบียบห้ามมิให้ผู้ต้องขังสักร่างกาย ท่านเห็นด้วยหรือไม่
- ☐ เห็นด้วย เพราะ.....
- ☐ ไม่เห็นด้วย เพราะ.....
5. ท่านมีความรู้สึกอย่างไรเวลาที่เห็นใครมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1. รู้สึกว่าน่าจะเป็นอาชญากรร้ายแรง ☐ 2. รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัว ไม่กล้าเข้าใกล้
- ☐ 3. รู้สึกเฉย ๆ ☐ 4. รู้สึกว่าเป็นสิทธิส่วนบุคคล
- ☐ 5. รู้สึกว่าเป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์ ☐ 6. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

6. ท่านคิดว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมหรือไม่

☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี

7. โดยทั่วไปท่านคิดว่าสังคมในปัจจุบันยอมรับบุคคลที่มีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายหรือไม่

☐ ยอมรับ ☐ ไม่แน่ใจ ☐ ไม่ยอมรับ

8. ท่านคิดว่าการสักของผู้ต้องขังมีผลกระทบอย่างไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. ทำให้สังคมไม่ยอมรับ ☐ 2. เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก
☐ 3. มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน ☐ 4. ไม่มีผลกระทบใดๆ
☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

9. ท่านคิดว่าเรือนจำควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพื่ออำนวยความสะดวกให้การสักมีความสะอาดและปลอดภัยหรือไม่

☐ 1. ไม่ควร เพราะ.....
☐ 2. ควร เพราะ.....

10. ถ้าคนในครอบครัว ลูกหลานของท่านมาขออนุญาตสักตามร่างกาย ท่านจะอนุญาตหรือไม่

☐ 1. อนุญาต เพราะ.....
☐ 2. ไม่อนุญาต เพราะ.....

11. ท่านไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักตามร่างกายขนาดใหญ่

☐ เห็นด้วย ☐ ไม่เห็นด้วย

12. เมื่อท่านเห็นใครมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย ท่านคิดว่าคน ๆ นั้นเคยผ่านการจำคุกมาก่อน

☐ เห็นด้วย ☐ ไม่แน่ใจ ☐ ไม่เห็นด้วย

13. ท่านคิดว่าการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักตามร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชนหรือไม่

☐ ขัดหลักสิทธิมนุษยชน เพราะ.....
☐ ไม่ขัดหลักสิทธิมนุษยชน เพราะ.....

14. ท่านคิดว่าการมีรอยสักเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผู้พ้นโทษ ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน

☐ เห็นด้วย ☐ ไม่เห็นด้วย

15. ผู้ต้องขังส่วนใหญ่นิยมการสักตามร่างกาย ท่านคิดว่าเรือนจำควรมีวิธีการใดบ้างที่จะแก้ปัญหาการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ (กรุณาตอบเป็นข้อๆ)

1.....
 2.....
 3.....

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
 ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญวิทยา

แบบสอบถามโครงการศึกษาวิจัย
เรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม”
(สำหรับเจ้าหน้าที่เรือนจำ)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้ในการศึกษาเท่านั้น คำตอบจะถือเป็นความลับและไม่มีผลประการใดต่อตัวท่าน
2. กรุณาตอบตามความเป็นจริง
3. กรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป (ปัจจัยภูมิหลัง)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับตัวท่าน

1. เพศ ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. อายุเต็ม.....ปี
3. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	☐ 2. ปริญญาตรี
☐ 3. ปริญญาโท	☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
3. สถานภาพสมรส

☐ 1. โสด	☐ 2. สมรส/อยู่ด้วยกัน
☐ 3. หม้าย (กรณีคู่สมรสเสียชีวิต)	☐ 4. หย่าร้าง/แยกกันอยู่
4. ท่านนับถือศาสนา

☐ 1. พุทธ	☐ 2. คริสต์	☐ 3. อิสลาม	☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
----------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	--
5. อัตราเงินเดือนปัจจุบัน.....บาท
6. ปัจจุบันปฏิบัติหน้าที่ตำแหน่ง.....
7. ระดับ (ซี).....
8. อายุราชการ.....ปี
9. ปัจจุบันปฏิบัติงานในฝ่าย/ส่วน

☐ 1. บริหารทั่วไป	☐ 2. ควบคุมและรักษาการณ์
☐ 3. การศึกษาและพัฒนาจิตใจ	☐ 4. ทัณฑปฏิบัติ
☐ 5. สวัสดิการ	☐ 6. ฝึกอบรมวิชาชีพ
☐ 7. จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง	☐ 8. อื่น ๆ ระบุ.....

10. ท่านเคยปฏิบัติหน้าที่ด้านใดในเรือนจำมาบ้างนอกจากที่กล่าวมาแล้วในข้อ 9 (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. บริหารทั่วไป	☐ 2. ควบคุมและรักษาการณ์
☐ 3. การศึกษาและพัฒนาจิตใจ	☐ 4. ทัณฑปฏิบัติ
☐ 5. สวัสดิการ	☐ 6. ฝึกวิชาชีพ
☐ 7. จำแนกลักษณะผู้ต้องขัง	☐ 8. อื่น ๆ ระบุ.....

11. ท่านเคยทำงานในเรือนจำมาแล้ว จำนวน.....แห่ง

12. ท่านมีคนในครอบครัวหรือคนรู้จักนอกเรือนจำที่มีรอยสักตามร่างกายหรือไม่

- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี เกี่ยวข้องเป็น.....

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการสักในเรือนจำ

1. ท่านเคยพบเห็นการสักร่างกายในเรือนจำหรือไม่

- ☐ 1. ไม่เคย
- ☐ 2. เคย จำนวนครั้ง

2. ท่านคิดว่าผู้ต้องขังที่มีรอยสักมีปัญหาในการควบคุมหรือไม่

- ☐ 1. ไม่มี
- ☐ 2. มี ปัญหา.....

3. ปัญหาที่เกิดจากเรือนจำในด้านการลักลอบสักของผู้ต้องขังเป็นเพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1. เจ้าหน้าที่ไม่ค่อยสนใจการลักลอบสักของผู้ต้องขังเพราะเป็นเรื่องเล็กน้อย
- ☐ 2. การควบคุมไม่สามารถครอบคลุมทุกพื้นที่ของเรือนจำทำให้ลักลอบสักได้ง่าย
- ☐ 3. บทลงโทษไม่รุนแรงทำให้ไม่เกรงกลัว
- ☐ 4. ขาดระบบในการตรวจสอบรอยสัก
- ☐ 5. ขาดการประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับผู้ต้องขัง
- ☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

4. ผู้ต้องขังมักใช้ช่วงระยะเวลาใดในการลักลอบสักในเรือนจำ

- ☐ 1. ช่วงกลางวัน สถานที่คือ.....
- ☐ 2. ช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอน

5. ลวดลายที่เป็นที่นิยมสักในเรือนจำ

☐ 1. ชื่อ	☐ 2. โมเดิร์น	☐ 3. ไม่เลื้อย
☐ 4. วันที่เข้าเรือนจำ	☐ 5. กราฟฟิก	☐ 6. อักษรยันต์
☐ 7. หัวกะโหลก	☐ 8. เสือ	☐ 9. กางเกงขาสั้น
☐ 10. รูปสัตว์	☐ 11. อื่นๆ ระบุ.....	

6. ในเรือนจำของท่านมีการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักแก่ผู้ต้องขังหรือไม่
- ☐ 1. ไม่มีการอบรมแนะนำ
- ☐ 2. มีการอบรมแนะนำโดยวิธี
- ☐ 2.1 ให้คำแนะนำและชี้แจงในเรื่องการห้ามสักในเรือนจำ
- ☐ 2.2 มีการอบรมแนะนำในหลักสูตร.....ระยะเวลา.....วัน
7. วิธีการลักลอบนำอุปกรณ์การสักเข้าในเรือนจำ
- ☐ 1. นำเข้ามากับของฝากจากญาติผู้ต้องขัง ☐ 2. นำเข้ามากับผู้ต้องขังที่ทำงานกองนอก
- ☐ 3. ดัดแปลงอุปกรณ์ที่มีอยู่ในแดนฝึกวิชาชีพ ☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
8. ส่วนใหญ่ผู้วิกรลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบสักร่างกายในเรือนจำของท่าน คือ
- ☐ 1. ไม่มีการลงโทษ
- ☐ 2. มีการลงโทษสถานเบา เช่น ว่ากล่าวตักเตือน ฝึกแถว ฯลฯ
- ☐ 3. มีการลงโทษทางวินัย
- ☐ 1. ภาคทัณฑ์
- ☐ 2. จดเลื่อนชั้น
- ☐ 3. ตัดการอนุญาตเยี่ยมญาติ
- ☐ 4. ลดชั้น
- ☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่กับการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักร่างกายในเรือนจำ
- ☐ เห็นด้วย เพราะ.....
- ☐ ไม่เห็นด้วย เพราะ.....
2. ท่านคิดว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมหรือไม่
- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. ไม่แน่ใจ ☐ 3. มี
3. ท่านคิดว่าสังคมในปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักร่างกายได้หรือไม่
- ☐ 1. ได้ ☐ 2. ไม่แน่ใจ ☐ 3. ไม่ได้
4. ท่านคิดว่าการสักของผู้ต้องขังมีผลกระทบต่อผู้ต้องขังอย่างไรบ้าง
- ☐ 1. ทำให้สังคมไม่ยอมรับ ☐ 2. เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก
- ☐ 3. มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน ☐ 4. ไม่มีผลกระทบใดๆ
- ☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

5. ท่านคิดว่าเรือนจำควรอนุญาตให้การสักในเรือนจำเป็นสิ่งที่ถูกต้องเพื่ออำนวยความสะดวกให้การสักมีความสะอาดและปลอดภัยหรือไม่

☐ 1. ไม่ควร เพราะ.....

☐ 2. ควร เพราะ.....

7. ท่านคิดว่าการห้ามไม่ให้ผู้ต้องขังสักตามร่างกายเป็นการขัดสิทธิมนุษยชนหรือไม่

☐ 1. ขัด ☐ 2. ไม่ขัด

8. ท่านรู้สึกอย่างไรกับพฤติกรรมลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. คิดว่าเป็นเรื่องปกติไม่มีปัญหาอะไร

☐ 2. รู้สึกเห็นใจกับการมีพฤติกรรมดังกล่าว

☐ 3. เป็นการประพฤติดุกระเบียบเรือนจำควรลงโทษทางวินัย

☐ 4. เป็นเรื่องที่มีปัญหาควรได้รับการแก้ไข

☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

9. เรือนจำประสบปัญหาอะไรบ้างจากการสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

☐ 1. ไม่มีปัญหาอะไร

☐ 2. มีปัญหา คือ

☐ 1. ผู้ต้องขังติดเชื้อโรค/ผิวหนังอักเสบ ☐ 2. เกิดค่านิยมเลียนแบบในกลุ่มผู้ต้องขัง

☐ 3. ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัวการถูกลงโทษทางวินัย ☐ 4. เกิดปัญหาในการควบคุม

☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

10. เหตุผลส่วนใหญ่ที่ผู้ต้องขังลักลอบสักแต่ไม่ถูกลงโทษทางวินัยเป็นเพราะเหตุใด

☐ 1. เจ้าหน้าที่ไม่ทราบ

☐ 2. ตรวจสอบได้ยากว่าสักก่อนหรือหลังเข้าเรือนจำ

☐ 3. เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ

☐ 4. เจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทสนมกันจึงไม่ถูกลงโทษ

☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

11. ท่านคิดว่าที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสักกันมากเป็นเพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. เพราะต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ

☐ 2. เพราะต้องการระบายความเครียด

☐ 3. เพราะบทลงโทษไม่รุนแรง

☐ 4. เพราะต้องการเตือนความทรงจำตนเองว่าเคยติดคุก

☐ 5. เพราะเป็นแฟชั่นในเรือนจำ

☐ 6 เป็นพฤติกรรมการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ

☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

12. ท่านคิดว่าการลงโทษผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำควรใช้รูปแบบใด

- ☐ 1. บทลงโทษที่ไม่รุนแรง เช่น.....
- ☐ 2. บทลงโทษที่รุนแรง เช่น.....

13. เรือนจำมีการบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักของผู้ต้องขังเข้าใหม่เพื่อตรวจสอบว่ามีรอยสักเพิ่มขึ้นระหว่างอยู่ในเรือนจำหรือไม่

- ☐ 1. มี
- ☐ 2. ไม่มี เพราะ.....

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสร้างกาย

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการสร้างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้					
2. ท่านไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย					
3. ท่านคิดว่าการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล แต่ผู้ต้องขังซึ่งเป็นผู้กระทำผิดในสังคมไม่ควรได้รับสิทธินั้น					
4. ผู้บริหารในเรือนจำให้ความสำคัญกับปัญหาการลักลอบลักในเรือนจำในระดับใด					
5. ผู้ต้องขังที่กระทำผิดซ้ำส่วนใหญ่จะมีรอยสัก					
6. การสร้างกายทำให้ผู้ต้องขังที่พ้นโทษออกไปถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุม					
7. ท่านคิดว่าผู้ที่สร้างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม					
8. ผู้ต้องขังที่สร้างกายส่วนใหญ่เป็นพวกขาลใหญ่ที่ต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง					
9. ท่านคิดว่ารอยสักจะส่งผลให้ผู้ต้องขังไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไปทำให้เกิดปัญหาการกระทำผิดซ้ำ					
10. การลงโทษทางวินัยผู้ต้องขังที่ลักลอบลักในเรือนจำยังไม่รุนแรงพอทำให้ผู้ต้องขังไม่เกรงกลัว					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. เมื่อท่านเห็นผู้ต้องขังที่มีรอยสักขนาดใหญ่หรือสักทั่วร่างกายทำให้ท่านคิดว่าผู้ต้องขังคนนั้นไม่สามารถแก้ไขได้					
12. ท่านต้องการให้เรือนจำมีการอบรมปฐมนิเทศและแนะนำเกี่ยวกับผลเสียของการสักร่างกาย					
13. การสักตามร่างกายถือเป็นค่านิยมอย่างหนึ่งของผู้ต้องขัง					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

1. ปัจจุบันทางเรือนจำของท่านมีมาตรการป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังอย่างไร (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1. มีการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก
- ☐ 2. ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลเสียจากการสักร่างกาย
- ☐ 3. จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักในช่วงแรกจับเพื่อทำการติดตามการเพิ่มขึ้นของรอยสัก
- ☐ 4. มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง
- ☐ 5. ดำเนินการทางวินัยโดยเคร่งครัด
- ☐ 6. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

2. ท่านคิดว่าการลักลอบสักในเรือนจำเป็นเรื่องที่แก้ไขได้หรือไม่

- ☐ 1. ได้ เพราะ.....
- ☐ 2. ไม่ได้ เพราะ.....

3. ท่านคิดว่าการลงโทษผู้ต้องขังทันที อย่างรวดเร็วและรุนแรงจะสามารถทำให้ผู้ต้องขังเกรงกลัวและไม่กล้าลักลอบสักในเรือนจำ

- ☐ 1. เห็นด้วย เพราะ.....
- ☐ 2. ไม่เห็นด้วย เพราะ.....

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการลักลอบสักในเรือนจำควรมีการแก้ไขกฎหมายเพื่อกำหนดให้ชัดเจนว่าผู้ต้องขังที่ลักลอบสักในเรือนจำจะถูกลงโทษสถานใด เพื่อให้การลงโทษมีมาตรฐานเดียวกัน

- ☐ 1. เห็นด้วย เพราะ.....
- ☐ 2. ไม่เห็นด้วย เพราะ.....

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่หากกรมราชทัณฑ์จะมีมาตรการตรวจสอบรอยสักของผู้ต้องขังตั้งแต่แรกเข้า และมีการติดตามผลทุก 6 เดือนเพื่อป้องกันการลักลอบสักในเรือนจำ

☐ 1. เห็นด้วย เพราะ.....

☐ 2. ไม่เห็นด้วย เพราะ.....

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าในหลักสูตรการปฐมนิเทศผู้ต้องขังเข้าใหม่ กรมราชทัณฑ์ควรกำหนดให้ทุกเรือนจำ มีการบรรยายในหัวข้อเรื่อง “อันตรายของการสักร่างกายในเรือนจำ”

☐ 1. เห็นด้วย เพราะ.....

☐ 2. ไม่เห็นด้วย เพราะ.....

7. ท่านคิดว่าเรือนจำควรมีมาตรการในการป้องกันการลักลอบสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำอย่างไร (กรุณาตอบเป็นข้อๆ)

1.....

2.....

3.....

4.....

5.....

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญวิทยา

แบบสอบถามโครงการศึกษาวิจัย
เรื่อง “รอยสักผู้ต้องขัง...ปัญหาในการปรับตัวและการยอมรับจากสังคม”
(สำหรับผู้ต้องขัง)

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้ใช้ในการศึกษาเท่านั้น คำตอบจะถือเป็นความลับและไม่มีผลประการใดต่อตัวท่าน
2. กรุณาตอบตามความเป็นจริง
3. กรุณาตอบคำถามให้ครบทุกข้อ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป (ปัจจัยภูมิหลัง)

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับตัวท่าน

1. อายุเต็ม.....ปี
2. ระดับการศึกษาสูงสุด

☐ 1. ไม่ได้ศึกษา	☐ 2. ประถมศึกษา
☐ 3. มัธยมศึกษาตอนต้น/ปวช.	☐ 4. มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
☐ 5. ปวส./อนุปริญญา	☐ 6.ปริญญาตรี
☐ 7.ปริญญาโท	☐ 8. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. สถานภาพสมรส

☐ 1. โสด	☐ 2. สมรส/อยู่ด้วยกัน
☐ 3. หม้าย (กรณีคู่สมรสเสียชีวิต)	☐ 4. หย่าร้าง/เลิกร้าง/แยกกันอยู่
5. ท่านมีบุตรจำนวน.....คน
6. ท่านนับถือศาสนา

☐ 1. พุทธ	☐ 2. คริสต์	☐ 3. อิสลาม	☐ 4. อื่นๆ โปรดระบุ.....
----------------------------------	------------------------------------	------------------------------------	---
7. ภูมิลำเนา/ท่านเป็นคนภาคอะไร

☐ 1. กรุงเทพฯ/ปริมณฑล	☐ 2. ภาคกลาง	☐ 3. ภาคเหนือ
☐ 4. ภาคใต้	☐ 5. ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ	
☐ 6. ภาคตะวันออก	☐ 7. ภาคตะวันตก	
8. อาชีพก่อนต้องโทษ

☐ 1. นักศึกษา	☐ 2. ว่างาน	☐ 3. รับจ้างทั่วไป
☐ 4. บริษัทเอกชน/รัฐวิสาหกิจ	☐ 5. รับราชการ	☐ 6. ธุรกิจส่วนตัว
☐ 7. ค้าขาย	☐ 8. อื่น ๆ โปรดระบุ.....	

9. รายได้ก่อนต้องโทษ
- ☐ 1. ไม่มีรายได้ ☐ 2. ต่ำกว่า 5,000 บาท/เดือน
- ☐ 3. ระหว่าง 5,000-10,000 บาท/เดือน ☐ 4. ระหว่าง 10,001-15,000 บาท/เดือน
- ☐ 5. มากกว่า 15,000 บาทขึ้นไป
10. ก่อนต้องโทษฐานะครอบครัวของท่านเป็นอย่างไร
- ☐ 1. รายได้เพียงพอกับค่าใช้จ่าย
- ☐ 2. รายได้ไม่เพียงพอกับค่าใช้จ่าย
11. ชีวิตครอบครัวในเขาวัววัย (อายุไม่เกิน 15 ปี) ท่านอาศัยอยู่กับใคร
- ☐ 1. อยู่กับบิดามารดา
- ☐ 2. อยู่กับบิดาหรือมารดาเพียงคนเดียว
- ☐ 3. อาศัยอยู่กับญาติ
- ☐ 4. อาศัยอยู่กับคนอื่น (ระบุ).....
- ☐ 5. อยู่ในสถานสงเคราะห์ ระบุ.....
- ☐ 6. อยู่วัด
12. ความสัมพันธ์ในครอบครัว
- ☐ 1. อบอุ่น รักใคร่กันดี ☐ 2. อยู่ด้วยกันแต่ต่างคนต่างอยู่ไม่สนใจกัน
- ☐ 3. ทะเลาะเบาะแว้งกัน ☐ 4. มีปัญหาครอบครัวแตกแยก
13. คนในครอบครัวที่สนิทสนมกับท่านมากที่สุด และสามารถให้คำปรึกษาได้เมื่อมีปัญหาคือใคร
- ☐ 1. ไม่มี
- ☐ 2. มี โปรดระบุ.....
14. สภาพแวดล้อมของที่พักอาศัยของท่านก่อนต้องโทษ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1. อยู่ในเมือง ☐ 2. อยู่ชานเมือง/ในชนบท
- ☐ 3. อยู่ในย่านชุมชนแออัด ☐ 4. เป็นแหล่งที่มีการก่ออาชญากรรมสูง
- ☐ 5. มีผู้เสพยาและการค้ายาเสพติดมาก ☐ 6. เป็นแหล่งที่มีสถานเริงรมย์และมีการมั่วสุมต่าง ๆ
15. ท่านเคยมีพฤติกรรมใดบ้างก่อนต้องโทษ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1. ค่ิมสุรา ☐ 2. สูบบุหรี่
- ☐ 3. เสพยาเสพติด ☐ 4. เล่นการพนัน
- ☐ 5. เที่ยวกลางคืน ☐ 6. คบคนอันธพาลเถร
- ☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับคดี

1. ท่านกระทำความผิดทางอาญาในความผิดฐานใด

- ☐ 1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์
☐ 2. ความผิดต่อพ.ร.บ.ยาเสพติด/สารระเหย
☐ 3. ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย
☐ 4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ
☐ 5. ความผิดอื่นๆ ระบุ.....

2. ปัจจุบันท่านเป็นผู้ต้องขังประเภทใด

- ☐ 1. ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี ☐ 2. นักโทษเด็ดขาด

3. กำหนดโทษ.....ปี.....เดือน

4. จำนวนครั้งที่ต้องโทษ

- ☐ 1. ครั้งแรก ☐ 2. ครั้งที่ 2
☐ 3. ครั้งที่ 3 ☐ 4. มากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป

5. ท่านเคยกระทำความผิดในคดีอะไรมาแล้วบ้างนอกจากคดีในข้อ 1

- ☐ 1. ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์.....ครั้ง
☐ 2. ความผิดต่อพ.ร.บ.ยาเสพติด/สารระเหย.....ครั้ง
☐ 3. ความผิดต่อชีวิตและร่างกาย.....ครั้ง
☐ 4. ความผิดเกี่ยวกับเพศ.....ครั้ง
☐ 5. ความผิดอื่นๆ ระบุ.....

6. ท่านถูกคุมขังในเรือนจำครั้งนี้มาเป็นระยะเวลา.....ปี.....เดือน

7. ท่านเคยถูกลงโทษทางวินัยหรือไม่

- ☐ 1. ไม่เคย ☐ 2. เคย จำนวน.....ครั้ง จากความผิด.....

8. ท่านเคยอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก

- ☐ 1. ไม่เคย ☐ 2. เคย (ตอบข้อ 9)

9. ถ้าเคยอยู่ในสถานพินิจ หรือต้องโทษจากศาลเด็ก จากคดีอะไร

- ☐ 1. คดีลักทรัพย์ ☐ 2. คดีทำร้ายร่างกาย
☐ 3. ยาเสพติด ☐ 4. อื่น ๆ ระบุ

ส่วนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการสักในเรือนจำ (ประวัติการสักร่างกาย)

1. ท่านสักร่างกายก่อนหรือหลังเข้ามาอยู่ในเรือนจำ (สถานที่ในการสักร่างกาย)
 - ☐ 1. สักข้างนอกเรือนจำ
 - ☐ 2. สักในเรือนจำ
 - ☐ 3. สักทั้งในและนอกเรือนจำ
2. อายุที่สักครั้งแรกนอกเรือนจำ.....ปี
3. อายุที่สักครั้งแรกในเรือนจำ.....ปี
4. รอยสักตามร่างกายของท่านมีลายอะไรบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ☐ 1. ชื่อ ☐ 2. โมเดิร์น ☐ 3. ไม้เลื้อย
 - ☐ 4. วันที่เข้าเรือนจำ ☐ 5. กราฟฟิก ☐ 6. อักษร/ยันต์
 - ☐ 7. หัวกะโหลก ☐ 8. เสือ ☐ 9. กางเกงขาสั้น
 - ☐ 10. รูปสัตว์ ☐ 11. อื่นๆ ระบุ.....
5. รวมรอยสักในร่างกาย จำนวน.....แห่ง
6. จำนวนที่สักในเรือนจำ.....ครั้ง
7. ค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการสักในเรือนจำแต่ละครั้ง
 - ☐ 1. ฟรี.....ครั้ง ☐ 2. บุหรี่.....ซอง/ครั้ง
 - ☐ 3. ของใช้ คือ...../ครั้ง ☐ 4. เงิน.....บาท/ครั้ง
 - ☐ 5. ทำงานให้ คือ...../ครั้ง
8. จำนวนที่สักนอกเรือนจำจำนวน.....ครั้ง
9. โดยรวมทั้งหมดท่านมีรอยสักตามร่างกายบริเวณใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ☐ 1. ใบหน้า ☐ 2. ศีรษะ ☐ 3. ขอบตา
 - ☐ 4. หน้าอก ☐ 5. ไหล่ ☐ 6. แขน
 - ☐ 7. มือ ☐ 8. บริเวณขา ☐ 9. แผ่นหลัง
 - ☐ 10. ทั้งตัว
10. การรับการสักครั้งแรกนอกเรือนจำเกิดจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 - ☐ 1. เพื่อนชักนำ ☐ 2. เพราะเชื่อในความขลังของรอยสัก
 - ☐ 3. ต้องการสวยงาม ตามแฟชั่น ☐ 4. ต้องการสร้างบุคลิกให้ดูเข้มแข็งน่าเกรงขาม
 - ☐ 5. ต้องการแสดงหมู่เหล่าพวกเดียวกัน ☐ 6. ต้องการประดษชีวิต
 - ☐ 7. เพื่อระบายความเครียด ☐ 8. เพื่อเป็นสัญลักษณ์สื่อความหมายบางอย่าง
 - ☐ 9. อยู่ว่าง ๆ จึงสักแก้เหงา ☐ 10. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

11. การสักในเรือนจำของท่านเกิดจาก (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ 1. เพื่อนชักนำ	☐ 2. เพราะเชื่อในความขลังของรอยสัก
☐ 3. ต้องการสวยงาม ตามแฟชั่น	☐ 4. ต้องการสร้างบุคลิกให้ดูเข้มแข็งน่าเกรงขาม
☐ 5. ต้องการแสดงหมู่เหล่าพวกเดียวกัน	☐ 6. ต้องการประชดชีวิต
☐ 7. เพื่อระบายความเครียด	☐ 8. เพื่อเป็นสัญลักษณ์สื่อความหมายบางอย่าง
☐ 9. อยู่ว่าง ๆ จึงสักแก้เหงา	☐ 10. อื่น ๆ โปรดระบุ.....
12. ท่านสักในเรือนจำครั้งแรกหลังจากที่เข้ามาอยู่ในเรือนจำได้นาน.....ปี.....เดือน
13. การสักในเรือนจำท่านใช้ระยะเวลาใดในการสัก
- ☐ 1. ช่วงกลางวัน สถานที่คือ.....
- ☐ 2. ช่วงกลางคืนหลังขึ้นเรือนนอน
- ☐ 3. ทั้งกลางวันและกลางคืน
14. ท่านมีเพื่อนสนิทในเรือนจำหรือคนรู้จักนอกเรือนจำที่มีรอยสักตามร่างกายหรือไม่
- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี เกี่ยวข้องเป็น.....
15. ลวดลายที่เป็นที่นิยมสักในเรือนจำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
☐ 1. ชื่อ	☐ 2. โมเดิร์น	☐ 3. ไม้เลื้อย
☐ 4. วันที่เข้าเรือนจำ	☐ 5. กราฟฟิก	☐ 6. อักษร/ยันต์
☐ 7. หัวกะโหลก	☐ 8. เลื้อย	☐ 9. กางเกงขาสั้น
☐ 10. รูปสัตว์	☐ 11. อื่นๆ ระบุ.....	
16. ท่านได้รับการอบรมแนะนำเรื่องรอยสักจากในเรือนจำหรือไม่
- ☐ 1. ไม่เคยได้รับการอบรมแนะนำ
- ☐ 2. เคยได้รับการอบรมแนะนำ
- ☐ 2.1 เคยได้รับการแนะนำและชี้แจงในเรื่องการห้ามสักในเรือนจำ
- ☐ 2.2 เคยได้รับการอบรมแนะนำในหลักสูตร.....
14. อุปกรณ์ที่ใช้ในการสักขณะอยู่ในเรือนจำ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
- ☐ 1. หมึก
- ☐ 2. เข็มเย็บผ้า
- ☐ 3. เข็มสักไฟฟ้า
- ☐ 4. สายกีตาร์
- ☐ 5. ปากกา
- ☐ 6. ไม้ไผ่/เหล็ก
- ☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

15. การดูแลความสะอาดของอุปกรณ์สัก

- ☐ 1. มีการทำความสะอาดเข็มก่อนสักทุกครั้ง
- ☐ 2. ไม่มีการทำความสะอาดเข็ม
- ☐ 3. บางครั้งทำความสะอาด บางครั้งไม่ทำความสะอาด

16. วิธีที่ใช้ในการทำความสะอาดเข็ม

- ☐ 1. ใช้ไฟเผา ☐ 2. ใช้แอลกอฮอล์เช็ด
- ☐ 3. ใช้น้ำเปล่าล้าง ☐ 4. แช่น้ำร้อน
- ☐ 5. ใช้ผ้าเช็ด ☐ 6. อื่นๆ.....

17. ในเรือนจำแห่งนี้ ท่านรู้จักผู้ต้องขังที่มีความสามารถในการสักให้แก่ผู้ต้องขังอื่น จำนวน.....คน

ส่วนที่ 4 **ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับจากสังคมเรื่องรอยสัก**

1. ท่านคิดว่าขนาดและลวดลายของรอยสักมีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมหรือไม่

- ☐ 1. ไม่มี ☐ 2. มี

2. ท่านคิดว่าสังคมในปัจจุบันยอมรับบุคคลที่สักร่างกายขนาดใหญ่ได้หรือไม่

- ☐ 1. ยอมรับ ☐ 2. ไม่แน่ใจ ☐ ไม่ยอมรับ

3. การสักร่างกายของท่านมีผลกระทบต่อท่านอย่างไรบ้าง

- ☐ 1. ทำให้สังคมไม่ยอมรับ ☐ 2. เป็นการตีตราตนเองว่าเป็นคนคุก
- ☐ 3. มีผลต่อการสมัครเข้าทำงาน ☐ 4. ไม่มีผลกระทบใดๆ
- ☐ 5. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

4. หากย้อนเวลาได้ท่านต้องการจะสักตามร่างกายหรือไม่

- ☐ 1. ไม่ต้องการสัก
- ☐ 2. ต้องการสักเหมือนเดิม

5. ถ้าคนในครอบครัว ลูกหลานของท่านมาขออนุญาตสักตามร่างกาย ท่านจะอนุญาตหรือไม่

- ☐ 1. อนุญาต เพราะ.....
- ☐ 2. ไม่อนุญาต เพราะ.....

6. บุคคลภายในครอบครัวที่เห็นรอยสักของท่านมีปฏิกิริยาต่อรอยสักอย่างไร

- ☐ 1. สนับสนุน, ชอบรอยสัก ☐ 2. เฉย ๆ ไม่มีความคิดเห็น
- ☐ 3. ไม่ชอบตำหนิ ว่ากล่าว ☐ 4. ไม่เคยมาเยี่ยม

7. เพื่อนๆ ผู้ต้องขังของท่านมีปฏิกิริยาต่อรอยสักอย่างไร ?

- ☐ 1. สนับสนุน, ชอบรอยสัก ☐ 2. เฉย ๆ ไม่มีความคิดเห็น
- ☐ 3. ไม่ชอบตำหนิ ว่ากล่าว ☐ 4. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

8. ท่านคิดว่ารอยสักมีปัญหาต่อการดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพหรือไม่

☐ ไม่มี เพราะ.....

☐ มี เพราะ.....

9. ท่านคิดจะลบรอยสักหรือไม่ ?

☐ 1. ไม่คิด เพราะ.....

☐ 2. คิด เพราะ.....

10. ท่านประสบปัญหาอะไรบ้างจากการสักร่างกาย

☐ 1. ไม่มีปัญหาอะไร ☐ 2. ติดเชื้อโรค/ผิวหนังอักเสบ

☐ 3. ถูกลงโทษทางวินัย จำนวน.....ครั้ง

วิธีการลงโทษ คือ.....

11. การที่ผู้ต้องขังบางคนลักลอบสักแล้วไม่ถูกลงโทษทางวินัยเพราะเหตุใด

☐ 1. เจ้าหน้าที่ไม่ทราบ

☐ 2. เจ้าหน้าที่ทราบแต่เห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยไม่สำคัญ

☐ 3. เจ้าหน้าที่ทราบแต่มีความสนิทสนมกันจึงไม่ถูกลงโทษ

☐ 4. อื่นๆ โปรดระบุ.....

12. ท่านทราบหรือไม่ว่าการสักร่างกายมีผลเสียอย่างไร

☐ 1. ไม่ทราบ ☐ 2. ทราบว่าสามารถติดเชื้อโรคได้แต่ไม่กลัว

☐ 3. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

13. ท่านมีความคิดที่จะรับการสักเพิ่มขึ้นอีกหรือไม่ ?

☐ 1. คิดว่าจะต้องสักเพิ่มอีกให้ได้ ☐ 2. คิดว่าถ้ามีโอกาสก็สักเพิ่ม

☐ 3. ไม่คิดจะสักเพิ่มอีกแล้ว

14. ท่านจะแนะนำเพื่อนผู้ต้องขังอื่นๆ ว่าการสักดีหรือไม่อย่างไร ?

☐ 1. การสักไม่ดี ไม่ควรสัก ☐ 2. การสักดี ควรจะสัก

☐ 3. ไม่แนะนำอะไร ให้ตัดสินใจเอง ☐ 4. อื่น ๆ ระบุ.....

15. ท่านคิดว่าที่ผู้ต้องขังในเรือนจำนิยมสักกันมากเป็นเพราะเหตุใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ 1. เพราะต้องการให้เพื่อนผู้ต้องขังในกลุ่มยอมรับ

☐ 2. เพราะต้องการระบายความเครียด

☐ 3. เพราะบทลงโทษไม่รุนแรง

☐ 4. เพราะต้องการเตือนความทรงจำตนเองว่าเคยติดคุก

☐ 5. เพราะเป็นแฟชั่นในเรือนจำ

☐ 6. เป็นพฤติกรรมที่เลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ

☐ 7. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

16. ท่านรู้สึกอย่างไรเวลาที่เห็นใครมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ 1. รู้สึกว่าน่าจะเคยถูกจำคุกมาก่อน
- ☐ 2. รู้สึกเฉย ๆ
- ☐ 3. รู้สึกว่าเป็นคนที่น่ากลัวไม่ควรเข้าใกล้
- ☐ 4. เป็นสิทธิส่วนบุคคล
- ☐ 5. เป็นความเชื่อทางไสยศาสตร์
- ☐ 6. อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการสักร่างกาย

คำชี้แจง กรุณาใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ว่าการสักร่างกายควรสักในส่วนที่เสื้อผ้าสามารถปกปิดได้					
2. ท่านไม่ได้มองบุคคลว่าดีหรือเลวจากการมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกาย					
3. ท่านคิดว่าการสักเป็นสิทธิส่วนบุคคล					
4. ท่านคิดว่าการสักในเรือนจำเป็นพฤติกรรมการเลียนแบบจากการอยู่ร่วมกันในสังคมเรือนจำ					
5. ท่านรู้สึกกังวลว่ารอยสักตามร่างกายจะทำให้ไม่ได้รับการพิจารณาเข้าทำงาน					
6. รอยสักทำให้ท่านถูกตำรวจเพ่งเล็งที่จะจับกุมเมื่อพ้นโทษออกไปอยู่ภายนอก					
7. ท่านคิดว่าผู้ที่สักร่างกายเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากบุคคลทั่วไปในสังคม					
8. ท่านกลัวการถูกกลั่นแกล้งในเรือนจำจึงต้องการสักเพื่อสร้างบุคลิกที่ดูเข้มแข็งให้ตนเอง					
9. ท่านคิดว่ารอยสักจะส่งผลให้ท่านไม่ได้รับการยอมรับจากสังคมเมื่อพ้นโทษออกไป					
10. การลงโทษทางวินัยเนื่องจากการลักลอบสักในเรือนจำทำให้ท่านเกรงกลัวไม่กล้าสักในเรือนจำ					

ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
11. เมื่อท่านเห็นใครมีรอยสักขนาดใหญ่ตามร่างกายท่าน คิดว่าคนนั้นเคยผ่านการจำคุกมาก่อน					
12. ท่านต้องการให้มีบทลงโทษที่เข้มงวดต่อการลักลอบ สักในเรือนจำ					
13. ท่านต้องการให้เรือนจำมีการอบรมแนะนำเกี่ยวกับ ผลเสียของการสักร่างกาย					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักร่างกาย (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

1. ท่านคิดว่ามาตรการใดที่จะสามารถป้องกันการลักลอบสักของผู้ต้องขังในเรือนจำได้

- ☐ 1. มีการตรวจค้นและจับยึดเครื่องมือที่ใช้ในการสัก
- ☐ 2. ประชาสัมพันธ์เผยแพร่ผลเสียจากการสักร่างกาย
- ☐ 3. จัดทำข้อมูลเกี่ยวกับรอยสักในช่วงแรกจับเพื่อทำการติดตามการเพิ่มขึ้นของรอยสัก
- ☐ 4. มีการอบรมให้ความรู้แก่ผู้ต้องขัง
- ☐ 5. ดำเนินการทางวินัยโดยเคร่งครัด
- ☐ 6. ให้ผู้ต้องขังในเรือนจำช่วยสอดส่องดูแล

2. ท่านคิดว่ากรมราชทัณฑ์ต้องมีมาตรการเพิ่มเติมอย่างไรที่จะทำให้ผู้ต้องขังไม่กล้าสัก

(กรุณาตอบเป็นข้อๆ)

- 1.....
- 2.....
- 3.....

3. ข้อเสนอแนะต่อการป้องกันและแก้ไขปัญหาการสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ

(กรุณาตอบเป็นข้อๆ)

- 1.....
- 2.....
- 3.....

ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม
ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา

บรรณานุกรม

หนังสือและบทความในหนังสือ

กองแผนงาน กรมราชทัณฑ์. สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศ (รท 102) พ.ศ.2549 (อัคราเสนา)

ประหยัด โลหะรัตน์. รอยสัก (TATOO). วารสารราชทัณฑ์ ปีที่ 49 ฉบับที่ 1 ,2548 (น.33-41)

สำนักทัณฑวิทยา กรมราชทัณฑ์. ถ้าจับการป้องกันการสักร่างกายผู้ต้องขัง (หนังสือเวียนที่ ยธ 0705/1515 ลงวันที่ 25 กรกฎาคม 2546)

สำนักทัณฑวิทยา กรมราชทัณฑ์. การสักร่างกายของผู้ต้องขังในเรือนจำ (หนังสือเวียนที่ ยธ 0711/1424 ลงวันที่ 12 กรกฎาคม 2548)

สำนักทัณฑปฏิบัติ ส่วนเลื่อน-ลดชั้นและลดวันต้องโทษ. คู่มือการลงโทษผู้ต้องขังกระทำผิดวินัย. โรงพิมพ์ราชทัณฑ์, 2549

อังคาร ปัญญาศิลป์. รอยสักไทย. วี.ที.เอส.บุ๊คเซ็นเตอร์, 2550

อังคาร ปัญญาศิลป์. รอยสักเอเชีย ญี่ปุ่น - ยุโรป. วี.ที.เอส.บุ๊คเซ็นเตอร์, 2550

วิทยานิพนธ์และเอกสารอื่น ๆ

นัทธี จิตสว่าง. “การศึกษาผลกระทบของระบบสังคมในเรือนจำต่อผู้ต้องขัง”. กรุงเทพฯ : งานวิจัย สาขาสังคมสงเคราะห์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2528

พิมพ์พรณ รัตนวิเชียร , “ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับรอยสักของผู้ต้องขัง.” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2540

ศูนย์วิจัยและพัฒนาด้านอาชญาวิทยา, “เบื้องหลังชีวิตของอาชญากรมืออาชีพ”, (กรุงเทพฯ : บริษัท บพิธการพิมพ์ จำกัด, 2549) น.80-81

เว็บไซต์

www.hosdoc.com เรื่อง การสักยันต์ในเรือนจำ

www.everykid.com เรื่อง ดำเนินการสัก